DOUGLAS ADAMS

OTOSTOPÇUNUN GALAKSİ REHBERİ

28. BASKI

ALFA

OTOSTOPÇUNUN GALAKSİ REHBERİ

Galaksinin Batı Sarmal Kolu'nun bir ucunda, haritası bile çıkarılmamış ücra bir köşesinde, gözlerden uzak, küçük ve sarı bir güneş vardır. Bu güneşin yörüngesinde, tamamıyla önemsiz ve mavi-yeşil renkli, küçük bir gezegen döner. Gezegenin maymun soyundan gelen canlıları öyle ilkeldir ki dijital kol saatinin hâlâ çok etkileyici bir buluş olduğunu düşünürler. Bu gezegenin şöyle bir sorunu vardı: Üzerinde yaşayan halkın büyük bölümü çoğu zaman mutsuzdu.

Bu sorun için pek çok çözüm önerilmişti, ama bunların çoğu genellikle yeşil renkli küçük kâğıt parçalarının hareketleriyle ilgiliydi. Bu da tuhaftı, çünkü aslında mutsuz olanlar yeşil renkli küçük kâğıt parçaları değildi. Bu nedenle sorun varlığını sürdürdü; halkın çoğunun durumu kötüydü ve onların büyük bölümüyse sefildi, dijital kol saatleri olanlar bile. Her şeyden önce, ağaçlardan inmekle büyük bir hata ettiklerini düşünenlerin sayısı gün geçtikçe artıyordu. Yaklaşık iki bin yıl sonra, bir perşembe günü korkunç, aptal bir felaket meydana geldi. İşte bu kitap o felaketin doğurduğu bazı sonuçların öyküsüdür.

Üstelik unutulmaması gereken şu ki: Dizinin daha ilk kitabındasınız ve yine bir perşembe yaklaşıyor, hafta sonuna az kaldı.

ALFA
alfakitap | alfakitap
alfakitap | www.alfakitap.com

OTOSTOPÇUNUN GALAKSİ REHBERİ

DOUGLAS ADAMS (1952-2001)

11 Mart 1952, Cambridge, İngiltere doğumlu Adams, yirmili yaşlarının ortasında (1978-80) *Dr Who* adlı tv dizisinde editör olarak çalışıyordu, ama asıl ününü BBC için radyo oyunu biçiminde yaratıp geliştirdiği *Otostopçunun Galaksi Rehberi* adlı çalışmasıyla kazanacaktı. Ulaştığı büyük popülerliğin ardından ilk kez 1979 yılında kitap olarak yayımlanan *Otostopçunun Galaksi Rehberi* zaman içinde beş kitabıyla bilimkurgu yazının kült dizilerinden biri haline gelecekti. Öylesine büyük bir beğeni kazanmıştı ki radyo oyunu, roman, televizyon dizisi, bilgisayar oyunu, tiyatro oyunu, çizgi roman, hatta banyo havlusu şeklinde çok çeşitli biçimlere büründü. Karısı Jane ve kızı Polly'yle birlikte yaşamakta olduğu Santa Barbara, California'da 11 Mayıs 2001 tarihinde ani bir kalp krizi yüzünden öldüğünde *Otostopçu*'nun uzun metrajlı sinema filminin senaryosu üzerinde çalışıyordu. Kısaca DNA olarak da bilinen Douglas Adams hakkında biraz daha ayrıntılı bilgilere ulaşmak istiyorsanız internette *www.douglasadams.com* sitesini ziyaret edebilirsiniz.

NİL ALT

İstanbul Kadıköy'de doğup büyüdü. Sırasıyla Robert Koleji, İstanbul Üniversitesi ve Boğaziçi Üniversitesinde öğrenimini tamamladı. Boğaziçi Üniversitesi Çeviribilim Bölümü mezunu olan Alt, İngilizceden Türkçeye pek çok roman, deneme ve çocuk kitabı çevirdi. 2011-2015 yılları arasında Kanada'nın Vancouver şehrinde göçmenlik ve iltica bürosu, gözaltı merkezleri, cezaevleri, hastaneler ve sosyal hizmet ofisleri gibi resmi kurumlarda yetkili tercüman olarak görev yaptı. Şu an yaşamına Toronto Üniversitesi Coğrafya ve Planlama bölümünde doktora öğrencisi olarak devam etmektedir.

Otostopçunun Galaksi Rehberi
© 2017, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

The Hitchhiker's Guide to the Galaxy
© 1979, Serious Productions Ltd.

Kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Kitap Editörü Seda Çakmakcıoğlu Şan
Kapak Tasarımı Füsun Turcan Elmasoğlu
Kapak İllustrasyonu Berat Pekmezci
Sayfa Tasarımı Zuhal Turan

ISBN 978-605-171-512-4
1-5. Basım: Haziran 2017-Ekim 2017
6-12. Basım: Ocak 2018-Eylül 2018
13-18. Basım: Şubat 2019-Eylül 2019
19-23. Basım: Ekim 2019
24-28. Basım: Ocak 2020

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul
Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29
Sertifika no: 45099

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34410 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00
www.alfakitap.com - info@alfakitap.com
Sertifika No: 43949

DOUGLAS ADAMS

OTOSTOPÇUNUN GALAKSİ REHBERİ

Çeviren: Nil Alt

ALFA | EDEBİYAT

Jonny Brock, Clare Gorst
ve diğer bütün Arlingtonlulara
çay, sempati ve kanepe için

Önsöz

REHBER İÇİN HAZIRLANMIŞ BİR REHBER YAZARINDAN BİRTAKIM İŞE YARAR NOTLAR

Otostopçunun Galaksi Rehberi mevzusu artık o kadar karmaşık bir hale geldi ki, bu konudan ne zaman bahsetsem ve bu işi hakkıyla doğru dürüst becermeye çalışsam kendimle çelişmeye, birtakım hatalar yapmaya başlıyordum. Sonuçta bu toplu edisyonun ortaya çıkması, bana kayıtları düzgün bir hale getirmek –ya da en azından sahtekârlığı sağlamlaştırmak– için iyi bir fırsat gibi geldi. Burada yapılmış herhangi bir yanlışlık, bana sorarsanız, tamamen iyi bir amaçla yapılmıştır.

Galaksi Rehberi fikri aklıma ilk kez 1971 yılında Avusturya Innsbruck'ta bir tarlanın ortasında sarhoş bir halde yatarken gelmişti. Öyle çok da leyla değildim, yalnızca beş parasız bir otostopçu olarak iki gündür doğru dürüst bir şey yemeden bir çift sert Gösser[1] içtiğiniz zaman olacağınız gibi

[1] *Gösser*: Oldukça köklü bir Avusturya birası. Nette rastladığım sloganı: Gut ... Besser ... Gösser –ed.n.

bir sarhoşluktu. Yani ayakta durma konusunda eğlenceli bir beceriksizlik halinden bahsediyoruz.

Yanımda Ken Walsh'ın yazdığı *Hitch Hiker's Guide to Europe* [Otostopçunun Avrupa Rehberi] adlı bir kitap vardı; birisinden ödünç aldığım ve epey yıpranmış bir kitaptı. Aslında o günlerden, yani 1971 yılından beri hâlâ bende olduğuna göre artık çalıntı mal sayılabilir. *Europe on Five Dollars a Day* [Günde Beş Dolara Avrupa] (o zamanlar öyleydi) adlı kitaba sahip değildim, çünkü parasal durumum o kadar iyi değildi.

Gecenin karanlığı, altımda tembelce dönmekte olan tarlanın üstüne çökmeye başlıyordu. Bense yalnızca gidebileceğim ve Innsbruck'tan daha ucuz bir yerin neresi olduğunu merak etmekteydim; aslında düşünüyorum da Innsbruck'ta o öğleden sonra başıma gelenler konusunda yapabileceğim bir şey yoktu.

Başıma neler mi gelmişti? Bir adresi bulmaya uğraşarak kentin içinde yürüyordum ve sokağın ortasında durup adamın birine gideceğim yönü sorduğumda tamamen kaybolmuş durumdaydım. Bu işin hiç de kolay olmayacağını biliyordum, çünkü ben Almanca konuşamam; ama özellikle de bu adamla bir iletişim kurabilmemin böylesine zor olacağını keşfettiğim zaman yine de şaşırıyordum. Gerçek yavaş yavaş kafama dank ederken biz hâlâ boşu boşuna birbirimizi anlamaya çalışıyorduk, ki Innsbruck'ta durdurup bir şeyler sorabileceğim onca insan varken ben tutup İngilizce konuşamayan, Fransızca konuşamayan, üstelik sağır ve dilsiz birini seçmiştim. Gerçekten samimi duygularla özür dileme amaçlı bir dizi el hareketinin ardından tamamen da-

ğılmış durumdaydım ve birkaç dakika sonra başka bir sokakta dikiliyordum; durdum ve başka bir adama sormaya kalktım, ama o da sağır ve dilsiz çıkınca ben de hemen gidip biraları satın aldım.

Ardından maceraya devam etmek için sokağa döndüm ve tekrar denedim.

Bir şeyler sormaya kalkıştığım üçüncü adam da sağır ve dilsiz, üstelik de kör çıkınca omuzlarıma dehşet verici bir ağırlığın yerleştiğini hissetmeye başladım; baktığım her yerde ağaçlar ve binalar karanlık ve tehlikeli görünüyordu. Paltoma sıkı sıkıya sarındım ve sokaktan aşağıya sendeleyerek aceleyle yürümeye başladım, üstelik aniden ortaya çıkan şiddetli bir rüzgâr yüzümde kırbaç gibi şaklıyordu. Adamın birine çarptım ve özür sözcükleri kekeledim, ama o da sağır ve dilsizdi ve beni anlayamıyordu. Gökyüzü kararıp korkutucu bir hal almıştı. Kaldırımlar yan yatarak dönüyor gibiydi. Eğer o anda başım öne eğik bir şekilde yan sokaklardan birine sapıp sağırlar için bir kongrenin düzenlendiği otelin önünden geçmemiş olsaydım, aklımı tamamen kaçırarak hayatımın kalanını Kafka'nın ününü borçlu olduğu tarzda kitaplar yazarak geçirebilirdim.

Ama sonuçta yanımda *Hitch Hiker's Guide to Europe* adlı kitabımla birlikte o tarlada yatıyordum ve yıldızlar ortaya çıktığında şöyle düşündüm: Birisi oturup *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni yazsa kendi adıma hemen vınlar giderdim. Kafamda bu düşünceyle uykuya daldım ve ardından mevzuyu altı yıl boyunca unuttum.

Cambridge Üniversitesine gittim. Bir sürü banyo yaptım ve İngiliz dilinden mezun oldum. Bu arada kızlar hakkında ve bisikletime ne oldu-

ğu üzerine epey kafa yordum. Daha sonrasında yazar oldum ve neredeyse inanılmaz başarılı, ama aslında gün ışığına çıkmayı becerememiş bir sürü şey üzerinde çalıştım. Diğer yazarlar ne demek istediğimi anlayacaktır.

En gözde projem komediyi ve bilimkurguyu birleştiren bir şeyler yazabilmekti, ki beni bir borç batağının ve umutsuzluğun derinliklerine sürükleyen şey de bu saplantıydı. Çevremde, sahip olduğum bu dertle ilgilenen kimse yoktu, tek bir kişi dışında: BBC'den Simon Brett adlı bir radyo yapımcısı da benimle aynı fikri paylaşıyordu, komedi ve bilimkurgu. Her ne kadar Simon yalnızca ilk bölümün yapımcılığını üstlenip ardından kendi yazılarına (Amerika'da en çok o mükemmel Charles Paris dedektif romanlarıyla tanınır) yoğunlaşmak için BBC'den ayrılmış olsa da ona çok büyük bir şükran borçluyum. Onun yerini efsanevi Geoffrey Perkins aldı.

Programın ilk biçimi biraz farklıydı. O zamanlar dünyanın gidişatına biraz canım sıkılıyordu; her biri dünyanın farklı bir nedenle ve farklı bir biçimde yıkılmasıyla sonuçlanan altı farklı öykü hazırlamıştım. Adı "Yerküre'nin Sonları" olacaktı.

İlk öykünün ayrıntılarını tamamlarken –Yerküre yeni bir hiperuzay ekspres yolunun yapımı için yok ediliyordu– okurlara ne olup bittiğini söyleyip öyküye gereksinim duyduğu bağlamı sağlayacak birine, başka bir gezegenden gelmiş birine ihtiyacım olduğunu fark ettim. Sonuçta onun kim olduğu ve Yerküre'de ne yaptığı hakkında çalışmaya koyuldum.

Ona Ford Prefect adını vermeye karar verdim. (Bu Amerikalı okurların genellikle fark etmediği

bir şakaydı, çünkü onlar bu tuhaf isimli küçük araba hakkında hiçbir şey duymamışlardı ve içlerinden çoğu bunun "Perfect" [kusursuz] sözcüğünün yanlış yazılmış hali olduğunu düşünüyorlardı.) Metinde uzaylı karakterimin gezegene gelmeden önce baştan savma bir araştırma yaptığını ve bu araştırmanın onu bu ismi seçerse "pek de göze çarpmayacağını" düşünmeye yönelttiğini yazmıştım. Ama üzerinde araştırma yaptığı egemen canlı türünün seçimi hakkında hata yapmıştı.

Peki, ama öyküyü karmaşıklaştıracak sorunları nasıl ortaya çıkartacaktım? Derken Avrupa'nın çeşitli yerlerine otostop yaparken sık sık başvurduğum bilgilerin ya da öğütlerin eskimiş veya bir şekilde yanıltıcı olduğunu hatırladım. Büyük bir bölümü böyleydi, çünkü bunlar genellikle yalnızca diğer yolcuların seyahat deneyimlerine ait öykülerden derlenmişti.

İşte tam bu noktada *Otostopçunun Galaksi Rehberi* fikri aniden zihnimin derinliklerinden, onca zamandır saklandığı yerden çıkıverdi. Ford *Rehber* için bilgi toplayan bir araştırmacı olacaktı. Ama kurguyu geliştirmeye başlar başlamaz engellenemez bir şekilde öykünün merkezi haline geldi ve geri kalanı da –özgün Ford Prefect'in yaratıcısının söyleyeceği gibi– boş laftı.

Öykünün tamamen iç içe girip olabileceği en sarmal halde büyüdüğünü öğrenmek pek çok kişiyi şaşırtabilir. Bölümler halinde yazmanın anlamı şudur: Bölümün birini bitirdiğimde bir sonraki bölümde ne olacağı hakkında hiçbir fikrim olmuyordu. Öykünün kıvrılıp yön değiştirdiği noktalarda birtakım olaylar daha önce olup bit-

miş bir şeyleri aniden aydınlatıverirken ben de herkes kadar şaşırıyordum.

BBC'nin program henüz yapım aşamasındayken gösterdiği tutumun Macbeth'in insanları öldürürken sergilediğiyle çok benzer olduğunu düşünüyorum – önce birtakım şüpheler, ardından gelen temkinli bir coşku, sonrasında girişilen işin büyük boyutları ve hâlâ görünürde bir bitiş belirtisinin görülmemesi yüzünden giderek daha da büyüyen bir telaş hissi. Geoffrey'nin, benim ve ses mühendislerinin yeraltındaki bir stüdyoya haftalarca kapanıp diğerlerinin koca bir diziyi üretebilecekleri sürede tek bir ses efektini üretmek için uğraştığımız söylentilerini (bu arada bir sürü insanın stüdyo zamanını çalıyorduk) çok sert ve coşkulu bir şekilde inkâr ettik, ama kesinlikle doğruydu.

Bu noktaya varıldığında dizinin bütçesi epeyce yükselmişti, ama pratikte Dallas'ın birkaç saniyesini üretmek için gerekenle aynıydı. Ya bu radyo programı başarılı olamasaydı ...

İlk bölüm 8 Mart 1978'de, bir çarşamba günü, BBC Radio 4'te gece 22:30'da yayınlandı. Hiç de öyle büyük bir tanıtım filan yapılmamıştı. Sadece yarasalar dinlemiş ve bir iki köpek havlamıştı.

Birkaç hafta sonra bir ya da iki tane mektup geldi. Yani oralarda bir yerde dinleyen birileri vardı. Konuştuğum insanlar –tek sahnelik bir şaka olarak yazdığım ve yalnızca Geoffrey'in ısrarıyla geliştirdiğim– Paranoyak Android Marvin karakterinden hoşlanmış gibiydi.

Derken birtakım yayımcılar ilgilenmeye başlıyordu ve İngiltere'deki Pan Books tarafından diziyi kitap biçiminde yazmakla görevlendirildim.

Bir sürü geciktirmenin, saklanmanın, bahaneler üretmenin ve banyonun ardından işin üçte ikisini tamamlamayı başardım. İşte bu noktada en az on son teslim tarihini geçtikten sonra bana çok nazik ve kibarca şöyle dediler: Lütfen, tam o anda üstünde çalıştığım sayfayı bitirerek şu lanet şeyi hemen onlara verebilir miydim.

Bu arada başka bir dizi yazmaya uğraşmakla meşguldüm, ayrıca Dr. Who adlı televizyon dizisinin senaryosunu yazıp düzeltmekle de boğuşuyordum; çünkü size ait radyo dizilerine, özellikle de birilerinin dinlediklerini yazdıkları bir programa sahip olmanız çok keyif vericidir, ama bu keyif öğlen yemeklerinizin parasını kesinlikle karşılamaz.

Yani *Otostopçunun Galaksi Rehberi* Eylül 1979'da İngiltere'de yayımlanıp *Sunday Times*'ın çok satanlar listesinde bir numaraya çıktığında, hatta yerini korumayı başardığında durum aşağı yukarı böyleydi. Açıkça görünüyordu ki, birileri radyo programını dinlemişti.

Bu noktadan sonra işler daha da karışmaya başladı ve işte bu yüzden de olup bitenleri açıklamak için bu giriş bölümünü yazmam istendi. *Rehber* insanların karşısına bir sürü biçimde çıktı: Kitaplar, radyo programı, televizyon dizisi, plaklar ve bir süre sonra gösterime girecek olan büyük bir sinema filmi. Ama bütün bunlar her seferinde farklı bir öyküyle ortaya çıkıyor ve en açıkgöz izleyicinin bile zaman zaman şaşırmasına yol açıyordu.

İşte karşınızda farklı versiyonların ayrıntılı bir dökümü, ama meseleyi yalnızca daha da karmaşıklaştıran ve Amerika'da sergilenmeyen çeşitli

sahne versiyonlarını bu döküme dahil etmiyorum.

Radyo programı İngiltere'de 1978 Martında başladı. İlk seride altı program ya da onların deyimiyle "devre" vardı. Yani altı bölüm. Burası kolay. Aynı yılın daha sonrasında bir bölüm daha kaydedilip yayınlandı, bu genel olarak Noel bölümü olarak bilinir. Ama içinde Noel'e yapılan herhangi bir gönderme yoktu. Noel bölümü diye isimlendirilmişti, çünkü ilk kez 24 Aralıkta yayınlanmıştı, ki bu da Noel Günü değildi. Ardından olaylar giderek daha fazla karıştı.

1979 güzünde ilk "Otostopçu" kitabı *Otostopçunun Galaksi Rehberi* adıyla İngiltere'de yayımlandı. Aslında radyo programının ilk dört bölümünün geliştirilmiş haliydi; bazı karakterler tamamen farklı biçimlerde davranırken diğerleri tamamen aynı biçimde ama büsbütün farklı nedenlerle hareket ediyordu, yani sonuçta aynı kapıya çıkıyor, ama insanı diyalogları tekrar yazmaktan kurtarıyordu.

Kabaca aynı dönemde ikili bir plak da piyasaya çıkarıldı, ama bu diğerinin tam tersine, radyo programının ilk dört bölümünün çok az kısaltılmış bir versiyonuydu. Bunlar özgün radyo yayınının kayıtları değildi, temelde aynı senaryoların tamamen yeni kayıtlarıydı. Böyle bir şey yapılmıştı, çünkü radyo programlarının fon müziği olarak gramofon kayıtlarından birtakım müzikler kullanmıştık ve bu radyo için iyiydi, ama ticari sunumlarda kullanılması olanaksızdı.

1980 Ocağında *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nin beş yeni bölümü daha BBC Radyosundan yayınlandı; hepsi de bir hafta içinde yayınlandı ve toplam bölüm sayısı on ikiye yükseldi.

1980 güzünde ikinci *Otostopçu* kitabı İngiltere'de yayımlanırken aynı dönemde Harmony Books da ilk kitabı Amerika'da bastı. Bu ikinci kitap "Otostopçunun Galaksi Rehberi"nin 7, 8, 9, 10, 11, 12, 5 ve 6 numaralı radyo bölümlerinin (bu sırayla) kısaltılıp yeniden kurgulanmış ve üzerinde epeyce çalışılmış bir versiyonuydu. *Evrenin Sonundaki Restoran* olarak adlandırılması çok açıksözlüce bir yaklaşımdı, çünkü "Otostopçunun Galaksi Rehberi" adlı radyo programının beşinci bölümünden malzemeler içeriyordu ve o bölümde Milliways veya Evrenin Sonundaki Restoran diye bilinen bir yer vardı.

Bu arada "Otostopçunun Galaksi Rehberi" adlı altı bölümlük bir televizyon dizisi de BBC tarafından hazırlanıp Ocak 1981'de gösterildi. Bu dizi aşağı yukarı radyo serisinin ilk altı bölümüne dayanıyordu. Diğer bir deyişle, *Otostopçunun Galaksi Rehberi* adlı kitabın büyük bölümüyle *Evrenin Sonundaki Restoran*'ın ikinci yarısının birleştirilmiş haliydi. Bu yüzden de radyo programlarının temel yapısını takip etmekle birlikte, takip etmeyen kitaplardaki birtakım düzeltmeleri bir araya getiriyordu.

1982 Ocağında Harmony Books *Evrenin Sonundaki Restoran*'ı Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımladı.

1982'nin yazına gelindiğindeyse üçüncü "Otostopçu" kitabı İngiltere ve Amerika'da aynı anda *Hayat, Evren ve Her Şey* adıyla basılıyordu. Bu kitap daha önce radyo programlarında ya da televizyon dizisinde dinlenilen veya seyredilen herhangi bir şeye dayanmıyordu. Aslında açıkça söylemek gerekirse, radyo programlarının 7, 8,

9, 10, 11 ve 12. bölümleriyle çelişiyordu. *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nin bu bölümleri, hatırlarsanız, düzeltilmiş biçimleriyle *Evrenin Sonundaki Restoran* adlı kitaba katılmıştı.

Bu noktaya ulaşıldığında, o güne dek ortaya çıkanlarla tamamen tutarsız olan bir film senaryosu yazmak için Amerika'ya gittim ve filmin yapımı ertelendikçe (şu aralarda var olan bir dedikoduya göre filmin çekimlerine İsrafil'in borusunu çalmasından hemen önce başlanacakmış) üçlemeye *Elveda ve Bütün O Balıklar İçin Teşekkürler* adlı dördüncü ve son bir kitap daha yazdım. İngiltere'de ve Amerika Birleşik Devletleri'nde 1984 güzünde yayımlanan kitap o güne dek yazılmış her şeyle, hatta kendisiyle bile çelişiyordu.

Derken sanki bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de Infocom için *Otostopçunun Galaksi Rehberi* adında bir bilgisayar oyunu da yazdım; ki bu oyun daha önce aynı isim altında yapılan şeylerle yalnızca belli belirsiz ufacık benzerlikler taşıyordu.

Sonrasında Geoffrey Perkins ile yapılan işbirliği sonucunda radyo malzemeleri bir araya getirilip *The Hitchhiker's Guide to the Galaxy: The Original Radio Scripts* [*Otostopçunun Galaksi rehberi*: Özgün Radyo Senaryoları] adıyla 1985 yılında ABD ve İngiltere'de yayımlandı. Bu çok ilginç bir girişimdi. Bu kitap, adının da belirttiği gibi, bütün radyo senaryolarının yayınlandığı biçimiyle toplamıydı ve bu yüzden de otostopçunun radyo programlarının eksiksizce ve arkasından gelen bölümle tutarlı bir şekilde birbirine yansıtan tek Otostopçu baskısıdır. Bu konuda biraz rahatsızım: İşte bu nedenle o kitabın girişi şu anda okumakta olduğunuz son ve kesin halinden sonra

yazıldı ve elbette bu nedenle onunla düpedüz çelişiyor.

İnsanlar bana sık sık gezegenden nasıl ayrılabileceklerini sormuştur ve bu yüzden ben de birtakım kısa notlar hazırladım.

GEZEGENDEN NASIL AYRILABİLİRSİNİZ

1. NASA'ya telefon açın. İşte onların numarası: (713) 483 31 11. Onlara buradan olabildiğince çabuk ayrılmanızın çok önemli olduğunu anlatın.
2. Eğer sizinle işbirliği yapmaya yanaşmazlarsa, Beyaz Saray'da çalışan herhangi bir arkadaşınızı arayın –oranın numarası (202) 456 14 14– ve NASA'daki adamlara sizin tarafınızı tutan birkaç laf etmesini söyleyin.
3. Eğer Beyaz Saray'da çalışan arkadaşınız yoksa, Kremlin'e telefon açın (uluslararası santrale bağlanıp 0107 095 295 90 51'i bağlamasını isteyin). Onların da orada (en azından konuşabilecekleri) bir arkadaşları olmayabilir, ama az da olsa bir ağırlıkları vardır, o yüzden deneseniz iyi olur.
4. Eğer yine başarısız olursanız, yol göstermesi için Papayı arayın. Telefonu şu: 011 39 6 69 82 ve telefon santralı hata yapmıyormuş.
5. Eğer bütün bu denemeler başarısızlıkla sonuçlanırsa, tepenizden uçup giden bir ufoyu bayrak sallayarak indirin ve telefon faturanız gelmeden önce bu gezegenden ayrılmanızın ne kadar da hayati bir önem taşıdığını açıklayın.

Douglas Adams
Los Angeles 1983 ve Londra 1985/1986

Otostopçunun Galaksi Rehberi

Galaksinin Batı Sarmal Kolu'nun bir ucunda, haritası bile çıkarılmamış ücra bir köşede, gözlerden uzak, küçük ve sarı bir güneş vardır.

Bu güneşin yörüngesinde, kabaca yüz kırk sekiz milyon kilometre uzağında, tamamıyla önemsiz ve mavi-yeşil renkli, küçük bir gezegen döner. Gezegenin maymun soyundan gelen canlıları öyle ilkeldir ki dijital kol saatinin hâlâ çok etkileyici bir buluş olduğunu düşünürler.

Bu gezegenin şöyle bir sorunu vardı – daha doğrusu eskiden vardı: Üzerinde yaşayan halkın büyük bölümü çoğu zaman mutsuzdu. Bu sorun için pek çok çözüm önerilmişti, ama bunların çoğu genellikle yeşil renkli küçük kâğıt parçalarının hareketleriyle ilgiliydi. Bu da tuhaftı, çünkü aslında mutsuz olanlar yeşil renkli küçük kâğıt parçaları değildi.

Bu nedenle sorun varlığını sürdürdü; halkın çoğunun durumu kötüydü ve onların büyük bölümüyse sefildi, dijital kol saatleri olanlar bile.

Her şeyden önce, ağaçlardan inmekle büyük bir hata ettiklerini düşünenlerin sayısı gün geçtikçe artıyordu. Bazıları ağaçlara çıkmanın bile yanlış bir hamle olduğunu ve hiç kimsenin okyanuslardan asla ayrılmamış olması gerektiğini söylüyordu.

Sonra, adamın birinin, değişiklik olsun diye bundan böyle halka nazik davranmanın ne kadar iyi olacağını dile getirdiği için bir ağaca çivilenmesinden yaklaşık iki bin yıl sonra, bir perşembe günü, Rick-

mansworth'de küçük bir kafede tek başına oturan bir kız, bunca zamandır ters giden şeyin ne olduğunu birdenbire fark edip en sonunda dünyanın nasıl iyileştirilebileceğini ve mutluluğun hüküm sürdüğü bir yere dönüştürülebileceğini anlamıştı. Bu sefer doğru olanı bulmuştu, bu işe yarayacak ve hiç kimsenin bir yerlere çivilenmesi gerekmeyecekti.

Ama ne yazıktır ki, bir telefon bulup birilerine bundan söz edemeden korkunç, aptal bir felaket meydana geldi ve fikir sonsuza dek yitip gitti.

Bu, o kızın öyküsü değil.

Ama o korkunç, aptal felaketin ve onun doğurduğu bazı sonuçların öyküsüdür.

Bu, aynı zamanda bir kitabın, Otostopçunun Galaksi Rehberi denen bir kitabın – Dünya'ya ait olmayan, Dünya'da asla yayımlanmamış ve o korkunç felaket meydana gelene dek bir Dünyalı tarafından ne görülmüş ne de duyulmuş bir kitabın öyküsüdür.

Yine de her şeyiyle dikkate değer bir kitaptı.

Aslında, belki de Küçükayı'nın –hiçbir Dünyalının adını bile duymadığı– büyük yayın kuruluşlarından şimdiye dek çıkmış en dikkate değer kitaptı.

Yalnızca her şeyiyle dikkate değer bir kitap değil, son derece başarılı bir kitaptı da – Gökyüzü Evinizin Bakım Derlemesi'nden daha popülerdi, Sıfır Yerçekiminde Yapılacak Elli Üç Şey Daha'dan daha çok satmıştı ve Oolon Colluphid'in piyasaya bomba gibi düşen felsefi üçlemesi Tanrı Nerede Yanlış Yaptı, Tanrı'nın En Büyük Hatalarından Birkaçı Daha ve Bu Tanrı Da Kimmiş'den daha çok tartışma koparmıştı.

Galaksinin Dış Doğu Kıyısı'nın daha fazla refaha ulaşmış uygarlıklarının pek çoğunda Otostopçunun Rehberi bütün bilgi ve bilgeliğin standart hazinesi

olarak herkesçe kabul gören büyük Ana Galaktika Ansiklopedisi'nin yerini çoktan almıştı. Çünkü içinde atlanan pek çok şey bulunmasına ve uydurmalarla ya da en azından büyük hatalarla dolu olmasına rağmen kendisinden önceki daha sıkıcı çalışmaya iki yönden üstünlük sağlamıştı.

Bunlardan birincisi biraz daha ucuz olması, ikincisiyse kapağında kocaman, dostane harflerle PANİĞE KAPILMA yazmasıydı.

Ama o korkunç, aptal perşembenin ve onun olağandışı sonuçlarının ve o sonuçların bu dikkate değer kitapla kaçınılmaz bir şekilde iç içe geçişinin hikâyesi çok basit bir şekilde başlıyordu.

Bir evle başlıyordu.

1

Ev köyün hemen ucundaki alçak bir bayırın üzerindeydi. Orada tek başına duruyor ve West Country'nin geniş bir alana yayılmış tarlalarına bakıyordu. Evin dikkate değer herhangi bir yanı yoktu – otuz yıllık, gecekondu benzeri karemsi, tuğladan bir evdi, ön tarafında boyut ve oranlarıyla göze hoş görünmekten çok uzak dört penceresi vardı.

Ev koskoca dünyada bir tek Arthur Dent için önemliydi ve bunun tek nedeni bahsi geçen evin şans eseri onun yaşadığı ev olmasıydı. Onu sinirli ve huysuz yapan Londra'dan ayrıldığından beri, yaklaşık üç yıldır burada yaşıyordu. Otuz yaşlarında, uzun boylu, koyu saçlı biriydi ve asla kendisine güvenemezdi. Onu en çok endişelendiren şey insanların ona her zaman neden bu kadar endişeli göründüğünü sormalarıydı. Arkadaşlarına hep düşündüklerinden çok daha ilginç olduğunu söylediği yerel bir radyo kanalında çalışıyordu. Öyleydi de – arkadaşlarının çoğu reklamcılık yapıyordu.

Çarşamba gecesi çok şiddetli bir yağmur yağmıştı, dar yol ıslak ve çamurluydu, ama perşembe sabahı, güneş Arthur Dent'in evinin üzerine son kez vurduğunda yol parlak ve temiz görünüyordu.

Belediye Meclisinin evi yıkıp yerine kestirme bir yol inşa etmek istediği, Arthur'a henüz uygun bir şekilde bildirilmemişti.

Perşembe sabahı saat sekizde Arthur kendini pek iyi hissetmiyordu. Uyandığında gözleri kıpkırmızıydı; yataktan çıktı, çapaklı ve sulanmış gözlerle odasında gezindi, pencereyi açtı, bir buldozer gördü, terliklerini buldu ve elini yüzünü yıkamak için ayaklarını sürüye sürüye banyoya gitti.

Diş macunu fırçanın üzerinde – öyleyse. Fırçala.

Tıraş aynası – tavana doğru bakıyordu. Onu düzeltti. Bir an için banyo penceresinden ikinci bir buldozerin görüntüsü yansımıştı. Düzgünce ayarlandığında ayna Arthur Dent'in sert ve kısa sakallarını gösteriyordu. Onları tıraş etti, yüzünü yıkadı, kuruladı ve ağzına atacak lezzetli bir şeyler bulmak üzere yine ayaklarını sürüye sürüye mutfağa doğru yürüdü.

Su ısıtıcısı, fiş, buzdolabı, süt, kahve. Esne.

Buldozer sözcüğü bağlantı kurabileceği bir şeyler arayarak bir an için kafasında öylece dolandı.

Mutfak penceresinden görünen buldozer epey büyüktü.

Gözünü buldozere dikti.

"Sarı," diye düşündü ve giyinmek için ayaklarını sürüye sürüye yatak odasına döndü.

Banyonun önünden geçerken koca bir bardak su içmek için durdu, sonra bir tane daha içti. Akşamdan kalma olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Neden akşamdan kalmaydı? Önceki gece içki mi içmişti? Herhalde içmiş olmalıydı. Gözüne tıraş aynasındaki bir pırıltı çarptı. "Sarı"

diye düşündü ve yatak odasına doğru ayaklarını sürüye sürüye ilerledi.

Durdu ve düşündü. Bar, diye düşündü. Ah elbette, bar. Kızgın olduğunu, önemli görünen bir şey yüzünden kızgın olduğunu hayal meyal hatırladı. Bir süredir çevresindekilere o konudan bahsetmiş olduğundan, hatta insanlara bunu uzun uzun anlattığından kuşkulanıyordu: Anımsayabildiği en net görüntü, konuştuğu insanların yüzlerindeki donuk ifadelerdi. Çok kısa bir süre önce hakkında bir şeyler öğrendiği yeni bir kestirme yolla ilgiliydi. Yol çalışması aylardır hazırlık aşamasındaydı, ama görünüşe göre kimsenin bundan haberi yoktu. Saçmalık. Bir yudum su aldı. Her şeyin bir şekilde kendi kendine yoluna gireceğine karar vermişti, kimse kestirme bir yol istemiyordu, belediye meclisinin hiçbir dayanağı yoktu. Her şey kendi kendine yoluna girecekti.

Tanrım, bu ne korkunç bir akşamdan kalmalıktı. Giysi dolabının aynasında kendine baktı. Dilini çıkardı. "Sarı" diye düşündü. *Sarı* sözcüğü bağlantı kurabileceği bir şeyler arayarak bir an için kafasında öylece dolandı.

Onbeş saniye sonra evden çıkmıştı ve bahçesindeki patikada ilerleyen büyük, sarı bir buldozerin önünde yatıyordu.

Bay L. Prosser, söylenenlere bakılırsa sıradan bir insandı. Bir başka deyişle, maymundan gelme, karbon temelli ve iki ayaklı bir yaşam biçimiydi. Daha fazla ayrıntı vermek gerekirse kırk yaşında, şişman, kılıksız bir adamdı ve Belediye Meclisinde çalışıyordu. Tuhaf bir şekilde, bunu bilmese de baba tarafından doğrudan Cengiz Han'ın so-

yundan geliyordu. Yine de araya giren nesiller ve karışan ırklar genlerinde o kadar çok değişikliğe sebep olmuştu ki artık gözle görülebilir Moğol özellikleri taşımıyordu. Bay L. Prosser'da kudretli atalarından geriye kalan tek iz, karın bölgesindeki göze çarpan şişmanlık ve küçük kürk şapkalara olan tutkusuydu.

Kesinlikle büyük bir savaşçı değildi: Aslına bakılırsa gergin ve endişeli bir adamdı. Bugün özellikle gergin ve endişeliydi, çünkü işinde –işi gün bitmeden Arthur Dent'in evinin yoldan kaldırılmasını sağlamaktı– ciddi bir terslik çıkmıştı.

"Saçmalamayın, Bay Dent," dedi, "kazanamayacağınızı siz de biliyorsunuz. Sonsuza dek buldozerin önünde yatamazsınız." Gözlerini acımasız bir ateşle parlatmaya çalıştı, ama olmuyordu işte.

Çamurun içinde yatan Arthur'un sesi onunkini bastırdı.

"Benim gözüm kara," dedi, "er mi yaman bey mi yaman göreceğiz."

"Korkarım durumu kabul etmek zorunda kalacaksınız," dedi Bay L. Prosser, kürk şapkasını sıkıca tutup kafasının üzerinde döndürerek, "bu kestirme yolun inşa edilmesi gerekiyor ve inşa edilecek!"

"Bunu ilk defa duyuyorum," dedi Arthur, "peki neden inşa edilmesi gerekiyormuş?"

Bay Prosser bir süre ona parmağını salladı, sonra durdu ve parmağını çekti.

"Neden inşa edilmesi gerekiyormuş da ne demek?" dedi. "Bu bir kestirme yol. Kestirme yollar inşa edilmelidir."

Kestirme yollar, bazı insanların A noktasından B noktasına çok hızlı bir şekilde gitmesini,

bu sırada başka insanların da B noktasından A noktasına çok hızlı bir şekilde varmasını sağlayan buluşlardır. Tam ortada bir nokta olan C noktasında yaşayan insanlarsa sık sık şunu merak ederdi: A noktasında ne var ki bunca insan B noktasından oraya gitmek için can atıyor ve B noktasında ne var ki bunca insan A noktasından oraya gitmek için can atıyor? Çoğu kez insanların hangi lanet olası yerde olmak istediklerine kesin bir karar verip bu duruma bir son vermelerini dilerlerdi.

Bay Prosser D noktasında olmak istiyordu. D noktası belirli bir yer değildi, A, B ve C noktalarının çok çok uzağındaki herhangi bir uygun nokta olabilirdi. D noktasında, kapısının üzerinde baltalar olan küçük bir kulübesi olacaktı ve D noktasına en yakın bar olan E noktasında birazcık iyi vakit geçirecekti. Karısı elbette ki sarmaşık gülleri olmasını isterdi, ama o baltaları tercih ediyordu. Nedenini bilmiyordu – yalnızca baltalar hoşuna gidiyordu. Buldozer sürücülerinin alaycı sırıtışları karşısında kıpkırmızı oldu.

Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, ama her iki durum da eşit derecede rahatsızdı. Birilerinin korkunç bir beceriksizlik yaptığı gün gibi ortadaydı ve o kişinin kendisi olmaması için dua etti.

"Vaktinde herhangi bir öneri ya da itirazda bulunmaya hakkınız vardı, biliyorsunuz," dedi Bay Prosser.

"Vaktinde mi?" dedi Arthur, baykuş gibi öterek. "Vaktinde? Bunu ilk kez dün evime gelen bir işçiden duydum. Ona pencereleri silmeye mi geldin diye sordum, o da hayır evi yıkmaya geldim dedi. Elbette ki bunu hemen söylemedi. Şey, ha-

yır. Önce birkaç pencere sildi ve benden bir beşlik aldı. Ondan sonra söyledi."

"Ama Bay Dent, planlar dokuz aydır yerel planlama ofisinde duruyordu."

"Şey, evet, dün öğleden sonra, duyar duymaz doğrudan oraya gittim. Planların orada olduğunu duyurmak için kılınızı bile kıpırdatmadınız, değil mi? Bunu gerçekten gidip birilerine ya da bir şeylere bildirmekten bahsediyorum."

"Ama taslaklar asılıydı..."

"Asılı mıydı? Onları bulabilmek için en sonunda bodruma inmek zorunda kaldım."

"Evrakların asıldığı bölüm orasıdır."

"Elimde bir fenerle."

"Şey, büyük olasılıkla ışıklar gitmişti."

"Merdivenler de gitmişti."

"Ama bakın, duyuruyu buldunuz, değil mi?"

"Evet," dedi Arthur, "evet, buldum. Kapısında *Leopara Dikkat Et* yazılı bir tabela asılmış ve kullanılmayan bir helaya tıkılmış, kilitli bir dosya dolabının dibindeydi."

Başlarının üzerinden bir bulut geçti. Bulutun gölgesi soğuk çamurun içinde dirseğine dayanmış bir şekilde uzanan Arthur Dent'in üzerine düştü. Arthur Dent'in evinin üzerine düştü. Bay Prosser kaşlarını çatıp buluta baktı.

"Çok da matah bir ev değil," dedi.

"Üzgünüm, ama onu sevmiş bulundum bir kere."

"Kestirme yolu da seveceksiniz."

"Ah, kapa çeneni," dedi Arthur Dent. "Kapa çeneni ve defol git; giderken lanet olası kestirme yolunu da yanına al. Hiçbir dayanağın yok ve bunu biliyorsun."

Zihni Arthur Dent'in evinin yanıp kül oluşunun ve Arthur'un sırtına saplanmış en az üç kalın mızrakla birlikte alev alev yanan yıkıntıdan çığlık çığlığa kaçışının tarifi güç, ama müthiş çekici görüntüleriyle dolu olan Bay Prosser ağzını birkaç kez açıp kapattı. Buna benzer hayaller Bay Prosser'ı sık sık rahatsız eder ve kendisini çok gergin hissetmesine neden olurdu. Bir an için kekeledi, ama sonra kendisini hemen toparladı.

"Bay Dent," dedi.

"Buyrun, benim," dedi Arthur.

"İşte size gerçeklere dayanan bazı bilgiler. Şu buldozerin dosdoğru üstünüzden geçmesine izin verirsem, buldozerin ne kadar zarar göreceğine dair herhangi bir fikriniz var mı?"

"Ne kadar?" diye sordu Arthur.

"Hiç," dedi Bay Prosser ve beyninin neden hep bir ağızdan ona bağıran bin kıllı atlıyla dolu olduğunu merak ederek sinirli bir şekilde uzaklaştı.

Tuhaf bir rastlantı eseri, maymun soyundan gelen Arthur Dent en yakın arkadaşlarından birinin maymundan türemediği ve genelde iddia ettiği gibi Guildford'dan değil de aslında Betelgeuse civarındaki küçük bir gezegenden geldiğinden *kesinlikle hiç* şüphe etmiyordu.

Arthur Dent bundan hiç ama hiç şüphelenmemişti.

Bahsedilen bu arkadaşı, Dünya gezegenine yaklaşık on beş Dünya yılı önce gelmişti ve Dünya toplumuna ayak uydurmak için çok uğraşmıştı – bunu da kısmen başardığını söylemeliyiz. Örneğin, o on beş yılı işsiz bir aktör gibi davranarak geçirmişti, ki bu da yeterince kabul edilebilirdi.

Ama hazırlık araştırmasını birazcık baştan savma yaptığı için dikkatsizce bir hataya düşmüştü. Toplamış olduğu bilgiler sonuçta onu pek de göze çarpmayan "Ford Prefect"[1] adını seçmeye yöneltmişti.

Göze çarpacak kadar uzun boylu değildi, yüz hatları çarpıcıydı, ama kendisi göze çarpacak kadar yakışıklı değildi. İnce telli kızılımsı saçları şakaklarından geriye taranmıştı. Derisi sanki burnundan geriye doğru çekilmiş gibiydi. Görünüşünde çok az da olsa tuhaf bir şeyler vardı, ama bunun ne olduğunu söylemek zordu. Belki gözlerini yeterince sık kırpıştırmamasıydı ve onunla biraz uzun konuştuğunuzda, gayri ihtiyari onunkiler yerine sizin gözleriniz sulanmaya başlıyordu. Belki de biraz fazla yayvanca gülümsemesi ve insanların üzerinde, sanki dişlerini onların boyunlarına geçirmek üzereymiş gibi tedirgin edici bir duygu uyandırmasıydı.

Dünya'da edindiği arkadaşlarının çoğu onu eksantrik, ama zararsız bir insan, garip huyları olan ve ele avuca sığmayan bir ayyaş olarak görürdü. Örneğin, sık sık üniversite partilerine davetsiz girer, fena halde sarhoş olur ve dışarı atılana kadar bulabildiği her astrofizikçiyle dalga geçerdi.

Bazen üzerine tuhaf bir dalgınlık gelirdi ve biri ona ne yaptığını sorana dek hipnotize olmuş gibi gökyüzüne bakardı. Sonra bir an suçluluk duygusuyla irkilir, ardından gevşeyip sırıtırdı.

---

[1] Ford'un Amerika dışında geliştirilen en modern ve en ileri modeli. 1938 yılında İngiltere'de seri üretimine başlanmış olup uzun yıllar geliştirilerek sürdürülmüştür –ed.n.

"Şey, yalnızca uçan daire arıyorum," diye şaka yapardı ve herkes kahkahalar atıp ona ne tür bir uçan daire aradığını sorardı.

"Yeşil olanları!" diye yanıtlardı, yüzünde hınzır bir gülümsemeyle birlikte; sonra bir an çılgınca kahkahalar atar ve birden en yakın bara dalıp peş peşe çok fazla içki ısmarlardı.

Buna benzer akşamlar çoğunlukla kötü biterdi. Ford viskiyle kafayı bulur, kızın biriyle bir köşeye çekilip ona dili dolanarak uçan dairenin renginin aslında o kadar da önemli olmadığını açıklardı.

Daha sonra, yarı felçli bir halde karanlık sokaklarda sendelerken yoldan geçen polislere Betelgeuse'a giden yolu bilip bilmediklerini sorardı çoğu kez. Polisler de genelde "Sizce eve dönme vaktiniz gelmemiş mi, beyefendi?" gibi bir şeyler söylerdi.

"Deniyorum, bebeğim, deniyorum," Ford'un böyle durumlarda verdiği değişmez yanıttı.

Aslında, dalgın dalgın gökyüzüne bakarken aradığı herhangi bir uçan daireydi. Yeşil demesinin nedeni, yeşilin Betelgeuse'un ticari keşif kolunun geleneksel uzay üniformasının rengi olmasıydı.

Ford Prefect bir an önce bir uçan dairenin gelmesini çok istiyordu, çünkü on beş yıl herhangi bir yerde mahsur kalmak için bile uzun bir zamandı; özellikle de Dünya gibi hayal bile edilemeyecek derecede sıkıcı bir yerde. Ford bir uçan dairenin çok kısa sürede gelmesini diliyordu, çünkü uçan daireleri işaret vererek nasıl indireceğini ve onlara nasıl bineceğini biliyordu. Günde otuz Altair dolarından daha ucuza Evrenin Harikaları'nı nasıl göreceğini biliyordu.

Aslında Ford Prefect, o tamamıyla dikkate değer kitap için, *Otostopçunun Galaksi Rehberi* için çalışan gezgin bir araştırmacıydı.

İnsanlar bulundukları ortama uyum sağlamak konusunda çok başarılı olan varlıklardır ve öğlen olduğunda Arthur'un evinin civarındaki yaşam tutarlı bir rutine oturmuştu. Arthur'un kabul gören rolü vıcık vıcık çamurda sırtüstü yatıp ara sıra avukatını, annesini ya da iyi bir kitap görmeyi talep etmekti. Bay Prosser'ın kabul gören rolüyse fırsat buldukça Halkın Refahı Adına, Kalkınma Yürüyüşü, Biliyor Musun Bir Keresinde Benim Evimi De Yıkmışlardı, Asla Arkama Bakmadım konulu yeni nutuklar çekmek, başka muhtelif kandırma yöntemleri ve tehditler kullanarak Arthur'un hakkından gelmeye çalışmaktı. Buldozer sürücüsünün kabul gören rolüyse oturup kahve içmek ve sendika yönetmeliğini inceleyerek durumu nasıl kendileri için maddi bir avantaja çevirebileceklerini düşünmekti.

Dünya günlük rotasında ağır ağır ilerliyordu.

Güneş Arthur'un içinde yattığı çamuru kurutmaya başlıyordu.

Üzerinden bir gölge daha geçti.

"Merhaba, Arthur," dedi gölge.

Arthur kafasını kaldırıp gözlerini kısarak güneşe doğru baktığında Ford Prefect'in tepesinde dikildiğini görüp bir an için ürktü.

"Ford! Merhaba, nasılsın?"

"İyiyim," dedi Ford, "baksana, meşgul müsün?"

"*Meşgul* müyüm?" diye haykırdı Arthur. "Şey, bütün bu buldozerleri ve diğer şeyleri önlerine yatmak için buraya getirttim, çünkü eğer bunu

yapmazsam evimi yıkacaklar, ama onun dışında ... özel bir meşguliyetim yok, niye sordun?"

Betelgeuse'da kinaye diye bir şey yoktu ve bu yüzden de Ford dikkatini toplamamışsa, çoğu zaman alaycı sözleri fark edemezdi. "İyi, konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu.

"Ne?" dedi Arthur Dent.

Ford birkaç saniyeliğine Arthur orada değilmiş gibi davrandı ve bir otomobilin altına girip ezilmeye çalışan bir tavşan gibi gözlerini dikip gökyüzüne baktı. Sonra, birdenbire Arthur'un yanına çömeldi.

"Konuşmalıyız," dedi sesinde aceleci bir tonla.

"Tamam," dedi Arthur, "konuş."

"Ve içmeliyiz," dedi Ford. "Konuşmamız ve içmemiz hayati önem taşıyor. Şimdi. Haydi bara gidip içelim."

Tekrar gökyüzüne baktı; gergindi ve bir şeylerin olmasını bekliyor gibiydi.

"Bak, anlamıyor musun?" diye bağırdı Arthur. Parmağıyla Prosser'ı işaret etti. "Şu adam evimi yıkmak istiyor!"

Ford şaşkın şaşkın ona baktı.

"Tamam, bunu sen yokken de yapabilir, değil mi?" diye sordu.

"Ama bunu yapmasını istemiyorum ki!"

"Ha."

"Baksana, senin derdin ne Ford?" dedi Arthur.

"Hiç. Hiçbir derdim yok. Dinle beni, sana şimdiye dek duyduğun en önemli şeyi söylemeliyim. Bunu sana şimdi söylemeliyim, üstelik At ve Tımar'ın barında söylemeliyim."

"Ama neden?"

"Çünkü çok sert bir içkiye ihtiyacın olacak."

Ford gözlerini dikip Arthur'a baktı ve Arthur karşı çıkış kararlılığının zayıflamaya başladığını hissederek çok şaşırdı. Ama bunun, Ford'un Orion Beta yıldız sisteminde madranit madeni kuşaklarına hizmet veren hiperuzay limanlarında öğrendiği eski bir içki içme oyunu yüzünden olduğunu fark etmedi.

Oyun aslında Dünya'da oynanan Kızılderili Güreşi isimli oyundan pek de farklı değildi ve şöyle oynanıyordu:

İki yarışmacı bir masaya karşılıklı olarak oturur ve önlerinde birer bardak vardır.

Ortalarına bir şişe Janx İçkisi konur. (Janx İçkisi şu kadim Orion madenci şarkısıyla ölümsüzleşmiştir: "Şey, bana o canım Janx İçkisinden verme daha fazla / Hayır, bana o canım Janx İçkisinden verme daha fazla / Çünkü aklım başımdan gidecek, dilim yalanlar düzecek, gözlerim görmeyecek ve ölüm beklemeyecek / Koymayacak mısın bana şu günahkâr canım içkiden bir bardak daha")

Daha sonra, her yarışmacı iradesini şişeye yoğunlaştırır ve şişeyi eğip –daha sonra onu içmek zorunda olacak– rakibinin bardağına dökmeye çalışır.

Sonra şişe tekrar doldurulur. Oyun tekrar tekrar oynanır.

Bir kez kaybetmeye başladınız mı büyük olasılıkla kaybetmeye devam edersiniz, çünkü Janx İçkisinin etkilerinden biri de telepsişik gücü bastırmasıdır.

Önceden kararlaştırılmış miktar tüketilir tüketilmez, son kaybedene genellikle biyolojik açıdan müstehcen bir ceza verilir.

Ford Prefect çoğunlukla kaybetmeye oynardı.

Ford, At ve Tımar'a belki de gerçekten gitmek istediğini düşünmeye başlayan Arthur'a dik dik bakmayı sürdürdü.

"Peki ya evime ne olacak ... ?" diye sordu Arthur, dokunaklı bir sesle.

Ford dönüp Bay Prosser'a baktı ve birdenbire aklına hınzırca bir fikir geldi.

"Şu adam mı evini yıkmak istiyor?"

"Evet, yapmak istediği kestirme bir yol inşa ..."

"Ve sen buldozerinin önünde yatıyorsun diye bunu yapamıyor mu?"

"Evet, ve ..."

"Bir anlaşmaya varabileceğimize eminim," dedi Ford. "Bakar mısınız!" diye bağırdı.

Bay Prosser (o sırada buldozer sürücülerinin sözcüsüyle Arthur Dent'in akıl sağlığı açısından bir tehlike oluşturup oluşturmadığını ve eğer oluşturuyorsa, bunun için kendilerine ne kadar para ödeneceğini tartışıyordu) etrafına bakındı. Arthur'un yanında birini görünce hem şaşırdı hem de biraz telaşlandı.

"Evet? Ne vardı?" diye seslendi. "Bay Dent'in aklı başına geldi mi artık?"

"Şu an için," diye seslendi Ford, "gelmediğini varsayabilir miyiz?"

"Eee?" dedi iç çekerek Bay Prosser.

"Ve ayrıca bir de," dedi Ford, "bütün gün burada kalacağını varsayabilir miyiz?"

"Yani?"

"Yani adamlarınızın hepsi bütün gün hiçbir şey yapmadan etrafta dikiliyor olacaklar, değil mi?"

"Olabilir, olabilir ..."

"Pekâlâ, madem bunu yapmaya razısınız, o zaman aslında onun bütün gün burada yatmasına ihtiyacınız yok demektir, değil mi?"

"Ne?"

"Aslında," dedi Ford sabırla, "ona burada ihtiyacınız yok."

Bay Prosser bunu düşündü.

"Hayır, öyle değil ..." dedi, "buna tam olarak *ihtiyaç* denemez, ama ..." Bay Prosser endişelenmişti. İkisinden birinin söylediklerinde bir mantıksızlık olduğunu düşünüyordu.

"Eğer onun gerçekten burada olduğunu varsayarsanız, o zaman o ve ben yarım saatliğine bara kaçabiliriz. Ne diyorsunuz?" diye sordu Ford.

Bay Prosser bunun tam bir saçmalık olduğunu düşünüyordu.

"Bu kulağa son derece mantıklı geliyor ..." dedi, ikna edici bir ses tonuyla ve kimi ikna etmeye çalıştığını merak ederek.

"Ve daha sonra eğer siz de bir tek atmak isterseniz," dedi Ford, "biz de karşılık olarak sizi idare ederiz."

"Çok teşekkürler," dedi, bu oyunun sonunu nasıl getireceğini artık hiç düşünemeyen Bay Prosser, "çok teşekkürler, evet, bu çok nazik bir davranış ..." Kaşlarını çattı, sonra gülümsedi, sonra ikisini de aynı anda yapmaya çalıştı, başaramadı, kürk şapkasını kavradı ve tedirgin hareketlerle başının üzerinde döndürdü. Az önceki oyunu kazandığını varsayabiliyordu yalnızca.

"O zaman," diye devam etti Ford Prefect, "eğer buraya gelip yere yatarsanız ..."

"Ne?" dedi Prosser.

"Şey, kusuruma bakmayın," dedi Ford, "sanırım demek istediğim şeyi tam olarak anlatamadım. Birinin buldozerlerin önünde yatması gerekiyor, değil mi? Aksi halde onları Bay Dent'in evine girmekten alıkoyacak hiçbir şey olmaz, değil mi?"

"Ne?" dedi yine Bay Prosser.

"Çok basit," dedi Ford, "müvekkilim Bay Dent, yalnızca sizin gelip onun yerini almanız halinde burada, çamurun içinde yatmayı bırakacağını söylüyor."

"Ne diyorsun sen?" dedi Arthur, ama Ford sessiz olması için onu ayakkabısıyla dürttü.

"Siz benim," dedi Prosser, yeni düşüncesini kendi kendine heceleyerek, "gelip oraya yatmamı istiyorsunuz ..."

"Evet."

"Buldozerin önüne?"

"Evet."

"Bay Dent'in yerine."

"Evet."

"Çamura."

"Dediğiniz gibi, çamura."

Bay Prosser aslında kaybedenin kendisi olduğunu anladığında sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetti: Bu onun bildiği dünyaya daha çok benziyordu. İç çekti.

"Bunun karşılığında siz de Bay Dent'i bara götüreceksiniz?"

"Öyle," dedi Ford, "aynen öyle."

Bay Prosser birkaç gergin adım atıp durdu.

"Söz mü?" diye sordu.

"Söz," dedi Ford. Arthur'a döndü.

"Haydi," dedi ona, "ayağa kalk da adam oraya yatsın."

Arthur ayağa kalktı, kendini sanki bir rüyadaymış gibi hissediyordu.

Ford, Prosser'ı bir el hareketiyle çağırdığında adam üzgün ve beceriksiz bir şekilde çamurun içine oturdu. Prosser bütün hayatının bir tür rüya

olduğunu hisseder, bazen de bunun kimin rüyası olduğunu ve rüyayı görenin gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ederdi. Çamur kıçının ve kollarının etrafını çevrelerken ayakkabılarının içine sızıyordu.

Ford ona sert bir bakış attı.

"Bay Dent burada yokken sinsice davranarak evini yıkmak yok, anlaştık mı?" dedi.

"Böyle bir düşüncenin," diye homurdandı Bay Prosser, "gerçekleşme olasılığını," arkasına yaslanarak devam etti, "kafamda kurmaya bile başlamadım."

Buldozer sürücüleri sendikası temsilcisinin yaklaştığını gördüğünde kafasını geriye çamura gömüp gözlerini kapattı. Şu anda kendisinin akıl sağlığı açısından bir tehlike oluşturmadığını kanıtlamaya yönelik tezleri kafasının içinde sıraya koymaya çalışıyordu. Bu konuda emin olmaktan çok uzaktı – kafası gürültüler, atlar, dumanlar ve leş gibi bir kan kokusuyla doluydu sanki. Kendisini ne zaman perişan ya da kullanılmış hissetse böyle olurdu ve bunu kendine asla açıklayamamıştı. Bizim hiç bilmediğimiz üst bir boyutta, kudretli Han öfkeyle böğürüyordu, ama Bay Prosser yalnızca hafifçe titreyip sızlandı. Gözkapaklarının ardında biriken minik su damlacıkları gözlerine battı. Bürokratik karışıklıklar, çamurda yatan kızgın adamlar, anlaşılmaz hakaretler sarf eden gizemli yabancılar ve kafasının içinde ona kahkahalarla gülen atlılardan kurulu kimliği belirsiz bir ordu – ne gün ama.

Ne gün ama. Ford Prefect artık Arthur'un evinin yıkılıp yıkılmamasının hiçbir önemi kalmadığını biliyordu.

Arthur'sa hâlâ çok endişeliydi.

"Peki, ama ona güvenebilir miyiz?" diye sordu.

"Bana kalsa, ona Dünya'nın sonu gelene kadar güvenirdim," dedi Ford.

"Ya, öyle mi," dedi Arthur, "peki Dünya'nın sonuna ne kadar kaldı?"

"Yaklaşık on iki dakika kadar," dedi Ford, "Haydi, bir içkiye ihtiyacım var."

2

Ana Galaktika Ansiklopedisi *alkol konusunda şunları söyler. Alkolün şekerlerin mayalanması sonucu oluşan renksiz, uçucu bir sıvı olduğunu belirtir ve karbon temelli belirli canlı türleri üzerindeki zehirleyici etkisinden söz eder.*

Otostopçunun Galaksi Rehberi *de alkolden bahseder. Var olan en iyi içkinin Pan Galaktik Gargara Bombası olduğunu söyler.*

Pan Galaktik Gargara Bombası içmenin etkisinin, beyninizin çevresine bir limon dilimi sarılmış büyük bir altın tuğla tarafından parçalanmasına benzetilebileceğini söyler.

En iyi Pan Galaktik Gargara Bombası'nın hangi gezegenlerde hazırlandığı, bir tanesine ne kadar ödeyeceğiniz ve sonrasında eski halinize dönmeniz için hangi gönüllü kuruluşların size yardım edebileceği de Rehber'*de yazılıdır.*

Rehber'*de içkiyi kendi kendinize nasıl hazırlayabileceğiniz bile anlatılır.*

O canım Janx İçkisi'nden bir şişe alın, der.

İçine Santraginus V denizlerinden alınmış bir ölçü su katın – Ah, o Santraginus denizlerinin suyu, der. Ah o Santraginus balıkları!!!

Üç küp Arkturus megacinini karışımın içinde eritin (uygun bir şekilde dondurulmuş olmalı, yoksa benzini uçabilir).

Fallia Bataklıkları'nda zevkten ölmüş tüm mutlu Otostopçuların anısına, dört litre Fallia bataklık gazını karışıma ekleyip köpürtün.

Gümüş bir kaşığın arkasına bir ölçü Kualaktin hipernanesi özü koyun, karanlık Kualaktin Bölgeleri'nin sarhoş edici, hafif tatlı ve gizemli kokularını anımsatan Kualaktin hipernanesinin özünden.

Karışımın içine bir Algolya Güneşkaplanı'nın dişini atın. Algolya Güneşleri'nin alevlerini içkinin kalbine yayarak eriyişini izleyin.

Zamfur serpin.

Zeytin ekleyin.

İçin ... ama ... çok dikkatlice ...

Otostopçunun Galaksi Rehberi, Ana Galaktika Ansiklopedisi*'nden daha fazla satmaktadır.*

"Altı tane sert Arjantin bira," dedi Ford Prefect, At ve Tımar'ın barmenine. "Ve lütfen çabuk ol, dünyanın sonu gelmek üzere."

At ve Tımar'ın barmeni bu tür bir muameleyi hak etmiyordu, o yaşlı ve ağırbaşlı bir adamdı. Gözlüklerini burnundan yukarı itti ve gözlerini kırpıştırarak Ford Prefect'e baktı. Ford onu umursamadan pencereden dışarı baktığındaysa barmen bu kez Arthur'a döndü. Arthur ise çaresiz bir tavırla omuzlarını silkip sessiz kaldı.

"Yaa, öyle mi efendim? Bunun için güzel bir hava," dedi sonunda barmen ve Arjantinleri doldurmaya başladı.

Bir kez daha denedi.

"Öğleden sonraki maçı izleyecek misiniz?"

Ford bakışlarını ona çevirdi.

"Hayır, bunun hiç anlamı yok," dedi ve bakışlarını tekrar pencereden dışarıya çevirdi.

"Ne o, yoksa maçın sonucunu tahmin edebiliyor musunuz, efendim?" dedi barmen. "Arsenal'in hiç şansı yok ha?"

"Hayır, hayır," dedi Ford, "sadece dünyanın sonu gelmek üzere de ondan."

"Şey, evet efendim, söylemiştiniz," dedi barmen, bu kez gözlüklerinin üzerinden Arthur'a bakarak. "Arsenal ancak dünyanın sonu gelirse elimizden kurtulabilir."

Ford gerçek bir şaşkınlıkla dönüp adama baktı.

"Hayır, pek öyle değil," dedi. Kaşlarını çattı.

Barmen derin bir nefes aldı. "Buyrun, efendim, altı Arjantinininiz," dedi.

Arthur bitkin bir gülümsemeyle ona baktı ve tekrar omuzlarını silkti. Sonra dönüp olup bitenleri duymuş olma ihtimaline karşı barın geri kalanına yorgun bir ifadeyle gülümsedi.

Hiçbiri duymamış ve onun neden kendilerine gülümsediğini anlamamıştı.

Barda Ford'un yanında oturan adam önce ikisine, sonra altı tane Arjantine baktı, akıldan hızlı bir hesap yaptı, hoşuna giden bir yanıta ulaştı, ardından onlara dönüp aptalca ve umut dolu bir şekilde sırıttı.

"Uzak dur," dedi Ford, bir Algolya Güneşkaplanı'nı bile kendi işine döndürecek sert bir bakış fırlatarak, "onlar bizim."

Ford tezgâha beş sterlin yapıştırdı. "Üstü kalsın," dedi.

"Ne, beşliğin üstü mü? Sağ olun, efendim."

"Onu harcamak için on dakikan kaldı."

Barmen bir süreliğine yanlarından uzaklaşmaya karar verdi.

"Ford," dedi Arthur, "lütfen bana ne olup bittiğini anlatır mısın?"

"İç," dedi Ford, "bitirmen gereken üç Arjantin var."

"Üç Arjantin mi?" diye sordu Arthur. "Öğle vaktinde mi?"

Ford'un yanındaki adam sırıttı ve mutlu bir ifadeyle kafasını sallayarak onayladı. Ford ona aldırmadı. "Zaman bir yanılsamadır. Hele öğle vakti iki misli yanılsamadır," dedi.

"Çok derin bir laf," dedi Arthur, "bunu *Reader's Digest*'e göndermelisin. Senin gibi insanlara ayırdıkları bir sayfaları var."

"İç."

"Neden durup dururken üç Arjantin?"

"Kas gevşetici, buna ihtiyacın olacak."

"Kas gevşetici mi?"

"Kas gevşetici."

Arthur gözlerini dikip birasına baktı.

"Bugün yanlış bir şey mi yaptım," dedi, "yoksa dünya hep böyleydi de ben mi bunu fark edemeyecek kadar içime kapanmıştım?"

"Pekâlâ," dedi Ford, "açıklamaya çalışacağım. Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz?"

"Ne kadardır?" diye düşündü Arthur. "Hımmm, beş, belki de altı yıl olmuştur," dedi. "O zamanlar yaşadıklarım şu anda bana az çok bir anlam ifade ediyor sanki."

"Pekâlâ," dedi Ford. "Sana Guildfordlu falan olmadığımı, Betelgeuse civarında küçük bir gezegenden olduğumu söylesem ne derdin?"

Arthur fark etmez der gibi omuzlarını silkti.

"Bilmem," dedi, birasından koca bir yudum alarak. "Ne oldu ki – buna benzer bir şey mi söylemek istiyorsun?"

Ford pes etti. Şu anda bunun için zahmete girmeye gerçekten değmeyecekti, zaten dünyanın sonu gelmek üzereydi. Sadece şöyle dedi:

"İç."

Ardından tam anlamıyla gerçeklere dayanan şu cümleyi ekledi:

"Dünyanın sonu gelmek üzere."

Arthur barın geri kalanına tekrar bitkin bir ifadeyle gülümsedi. Barın geri kalanıysa ona çatık kaşlarla baktı. Bir adam kendilerine gülümsemeyi bırakıp işine bakması için ona bir el işareti yaptı.

"Bugün perşembe olmalı," dedi Arthur kendi kendine, birasına eğilerek, "perşembeler hep zorlu geçer."

3

Bu özel perşembe gününde, gezegen yüzeyinin kilometrelerce üzerindeki iyonosferde bir şey sessizce ilerliyordu; aslında birkaç şey, sarı renkli, hantal, kocaman taş bloklara benzeyen, iş hanları gibi devasa ve kuşlar kadar sessiz birkaç düzine şey. Güzel güzel süzülüyor, Güneş denilen yıldızdan gelen elektromanyetik dalgaların keyfini çıkarıyor, gruplaşıyor, hazırlanıyor ve zamanın gelmesini bekliyorlardı.

Altlarındaki gezegen, şu an için istedikleri gibi, varlıklarından neredeyse tamamen habersizdi. Devasa sarı şeyler fark edilmeden Goon-

hilly'e gittiler, çıt çıkarmadan Cape Caneveral'ın üzerinden geçtiler, Woomers ve Jodrell Bankası dosdoğru onlara baktı, ama göremedi – çok yazık olmuştu, çünkü bu tam da bunca yıldır aradıkları türden bir şeydi.

Varlıklarının sezildiği tek yer Etha-altı Duyumatik denilen ve kendi kendine sessizce uzaklara göz kırpan küçük, siyah bir aletti. Ford Prefect'in alışkanlık edindiği üzere her zaman omzuna astığı küçük deri çantanın içindeki karanlıkta barınıyordu. Ford Prefect'in çantasının içindekiler aslında oldukça ilginçti, hatta dünyadaki herhangi bir fizikçinin gözlerini yuvalarından fırlatmaya yetecek kadar ilginçti. Bu nedenle, onları seçmelerine katılıyormuş numarası yaptığı oyunların kıvrık kenarlı metinlerinin altına saklıyordu. Çantasında Etha-altı Duyumatik'in ve oyun metinlerinin yanı sıra bir de Elektronik Başparmak taşıyordu – Elektronik Başparmak kısa, kalın ve siyah bir çubuktu, pürüzsüz ve mattı, bir ucunda birkaç yassı düğme ve tuşlar vardı; çantasında ayrıca büyükçe bir elektronik hesap makinesini andıran bir alet daha taşıyordu. Bu aletin yaklaşık yüz minik, yassı düğmesi ve bir milyon "sayfadan" herhangi birinin anında görüntülenebildiği yaklaşık on santimetrekarelik bir ekranı vardı. Deli işi gibi karmaşık görünüyordu ve işte bu yüzden de içine cuk oturduğu plastik kapağın üzerine büyük, dostane harflerle PANİĞE KAPILMA sözcükleri basılmıştı. Bunun diğer nedeniyse bu aracın şimdiye dek Küçükayı'nın büyük yayın kuruluşlarından çıkmış en dikkate değer kitap olmasıydı – *Otostopçunun Galaksi Rehberi*. Kitabın bir mikro mezon-altı elektronik bileşen şeklinde

basılmasının nedeni şuydu: Eğer normal bir kitap biçiminde basılsaydı, yıldızlararası seyahat eden bir otostopçunun onu yanına alabilmesi için hiç de kullanışlı olamayacak şekilde birkaç büyük binayı beraberinde taşıması gerekecekti.

Ford Prefect'in çantasında, bunların altında birkaç tükenmez kalem, bir not defteri ve Marks and Spencer markalı büyükçe bir banyo havlusu vardı.

Otostopçunun Galaksi Rehberi'nin *havlular konusunda söyleyecek bir çift sözü bulunmaktadır.*

Bir havlu, der, yıldızlararası seyahat eden bir otostopçunun sahip olabileceği neredeyse en işe yarar şeydir. Bir kere pratikte büyük değeri vardır – Jaglan Beta'nın soğuk aylarında yol alırken ısınmak için ona sarınabilirsiniz; Santraginus V'in ışıl ışıl mermer kumsallarında baş döndürücü deniz buharını içinize çekerken üzerine yatabilirsiniz; çöl dünyası Kakrafoon'un kıpkırmızı ışıldayan yıldızlarının altında onu üzerinize örtüp uyuyabilirsiniz; ağır ağır akan Moth ırmağı üzerinde seyrederken mini salınıza yelken yapabilirsiniz; yumruk yumruğa dövüşlerde kullanmak üzere ıslatabilirsiniz; zehirli gazlardan korunmak ya da Traal'ın Kurt-gibi-acıkmış Cırtlak Canavarı'nın bakışlarından (aşırı aptal bir hayvandır, onu göremiyorsanız sizi görmediğini sanır ve sizi görmez – ot kadar aptal, ama çok çok açtır) kaçmak için başınıza sarabilirsiniz; acil durumlarda havlunuzu imdat işareti olarak sallayabilirsiniz ve tabii ki, hâlâ yeterince temiz görünüyorsa onunla kurulanabilirsiniz.

Daha da önemlisi, bir havlu büyük psikolojik değere sahiptir. Herhangi bir sebeple, şuursuz bir gez-

gin (şuursuz gezgin: otostopçu olmayan) bir otostopçunun yanında havlusunun olduğunu fark ederse, otomatik olarak bir diş fırçası, yüz koruyucu maske, sabun, bir kutu bisküvi, termos, pusula, harita, bir yumak ip, sivrisinek ilacı, yağmurluk, uzay giysisi vs vs olduğunu da varsayacaktır. Üstelik bunun da ötesinde o şuursuz gezgin bunlardan herhangi birini veya otostopçunun kazara "kaybetmiş" olabileceği bir düzine başka eşyayı ona seve seve ödünç verecektir. Çünkü o şuursuz gezgin, otostopla galaksiyi kateden, yalnızca temel ihtiyaçlarını gidererek zorlu şartlarda yaşayan, korkunç tehlikelerle savaşıp galip gelen ve hâlâ havlusunun yerini bilen birinin hiç şüphesiz baş etmesi güç biri olduğunu düşünecektir.

Bu nedenle, otostopçu argosuna geçmiş bir deyiş vardır: "Hey, düzayak Ford Prefect ile hiç tanfirdedin mi? O havlusunun nerede olduğunu bilen bir süpdüzayaktır." (Tanfirdemek: Tanışmak, farkına varmak, sevişmek; Düzayak: Gerçekten düzgün bir herif; Süpdüzayak: Gerçekten de şaşırtıcı bir derecede düzgün herif.)

Ford Prefect'in çantasındaki havlunun üzerinde sessizce yuvalanmış yatan Etha-altı Duyumatik daha hızlı yanıp sönmeye başladı. Gezegen yüzeyinin kilometrelerce üzerinde, devasa sarı şeyler yayılmaya başladılar. Jodrell Bank'taki biri güzel bir fincan yorgunluk çayı içme zamanının geldiğine karar verdi.

"Yanında havlu var mı?" diye Arthur'a aniden sordu Ford.

Üçüncü Arjantinini bitirmeye uğraşan Arthur dönüp ona baktı.

"Neden? Şey, hayır ... olmalı mıydı?" Artık şaşırmaktan vazgeçmişti, çünkü bunun bir anlamı yoktu.

Ford sinirle dilini şaklattı.

"İç," diye ısrar etti.

Tam o anda dışarıdan gelen boğuk bir gümbürtü, barın hafif uğultusunun, müzik kutusunun sesinin, Ford'un yanında oturan ve en sonunda kendisine viski ısmarlatan adamın hıçkırıklarının arasından süzülerek duyuldu.

Arthur birasını püskürterek ayağa fırladı.

"Bu da ne?" diye bağırdı.

"Endişelenme," dedi Ford, "henüz başlamadılar."

"Tanrı'ya şükür," dedi Arthur ve sakinleşti.

"Muhtemelen demin senin ev yıkıldı," dedi Ford, ardından son Arjantinini de kafaya dikti.

"Ne?" diye bağırdı Arthur. Ford'un yaptığı büyü aniden bozulmuştu. Arthur çılgınca etrafına bakındı ve pencereye doğru koştu.

"Aman Tanrım, yıkıyorlar! Evimi yıkıyorlar. Bu lanet olası barda ne işim var benim, Ford?"

"Şu aşamada hiçbir şey fark etmez," dedi Ford, "bırak eğlensinler."

"Eğlenmek mi?" diye bağırdı Arthur. "Eğlenmek!" Aynı şeyden bahsedip bahsetmediklerini anlamak için dışarıya tekrar bir göz attı.

"Lanet olsun onların eğlencesine!" diye haykırdı, neredeyse boşalmış bira bardağını öfkeyle salladı ve koşarak bardan çıktı. O öğlen barda hiç arkadaş edinememişti.

"Durun sizi barbarlar! Sizi ev yıkıcılar!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Arthur. "Sizi yarım akıllı Vizigotlar, durun!"

Ford'un da onun peşinden gitmesi gerekecekti. Hızla barmene dönüp dört paket fıstık istedi.

"Buyrun efendim," dedi barmen, paketleri tezgâhına çarparak, "size zahmet olmazsa yirmi sekiz pens alayım."

Ford çok nazik davrandı – barmene bir beşlik daha verdi ve üstünün kalmasını söyledi. Barmen önce paraya sonra Ford'a baktı. Birdenbire ürperdi: Bir an, içini hiç bilmediği bir duygu kapladı, bilmiyordu çünkü Yerküre'de daha önce kimse böyle bir şey yaşamamıştı. Çok stresli zamanlarda, var olan her canlı türü çevresine bilinçaltıyla algılanabilen zayıf sinyaller yayar. Bu sinyal, o canlının doğum yerinden ne kadar uzakta olduğuna dair tam ve neredeyse dokunaklı bir his verir. Yerküre'de doğum yerinizden yirmi beş bin kilometreden uzakta olmanız mümkün değildir, ki bu da aslında çok uzak değildir. İşte bu yüzden de bu tür sinyaller farkına varılamayacak kadar anlıktır. Ford Prefect o anda büyük bir stres altındaydı ve Yerküre'den 600 ışık yılı uzaktaki Betelgeuse civarında doğmuştu.

Sarsıcı ve kavranılamaz bir uzaklık hissiyle sarsılan barmen bir an yalpaladı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama Ford Prefect'e yeni bir saygı duygusuyla, neredeyse huşuyla baktı.

"Ciddi misiniz, efendim?" dedi barı sessizleştiren hafif bir fısıltıyla. "Dünyanın sonunun geldiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Evet," dedi Ford.

"Peki bu öğleden sonra mı?"

Ford kendini toparlamıştı. En arsız zamanını yaşıyordu.

"Evet," dedi neşeyle, "tahminime göre iki dakikadan az zaman kaldı."

Barmen yapmakta olduğu bu konuşmaya inanamıyordu, ama az önce hissettiği duyguya da inanamıyordu.

"Yani bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?" diye sordu.

"Hayır, hiçbir şey yok," dedi Ford, fıstıkları cebine tıkıştırırken.

Sessiz barda biri herkesin aniden nasıl da aptallaştığına kahkahalarla güldü.

Ford'un yanında oturan adam artık hafiften sarhoş olmuştu. Kayan gözlerle Ford'a baktı.

"Dünyanın sonu geldiği zaman," dedi, "yere yatmamız ya da kafamıza bir kesekâğıdı filan geçirmemiz gerektiğini sanıyordum."

"Eğer istersen, öyle de yapabilirsin," dedi Ford.

"Orduda bize böyle söylemişlerdi," dedi adam ve gözlerini yeniden viskisine giden uzun yola doğru çevirmeye başladı.

"Bu işe yarar mı?" diye sordu barmen.

"Hayır," dedi Ford ve ona dostça gülümsedi. "Bağışlayın," dedi, "gitmem gerekiyor." El sallayarak ayrıldı.

Bar bir an için sessiz kaldı, sonra yeterince utanç verici bir şekilde, biraz önce duruma kahkahalarla gülen adam aynı şeyi tekrar yaptı. Yanında bara sürüklediği kız son bir saat içinde ondan gerçekten nefret etmeye başlamıştı ve bir, bir buçuk dakika içinde adamın birdenbire buharlaşıp hidrojen, ozon ve karbonmonoksitten oluşan bir buluta dönüşeceğini bilseydi herhalde çok memnun olurdu. Ancak o an geldiğinde kendisi de buharlaşmakla meşgul olacağı için bunu fark edemeyecekti.

Barmen gırtlağını temizledi. Sonra kendi sesini duydu:

"Son siparişler, lütfen."

Devasa sarı makineler alçalmaya ve daha hızlı hareket etmeye başladılar.

Ford orada olduklarını biliyordu. Böyle olmasını o istememişti.

Dar yoldan koşarak çıkan Arthur neredeyse evine ulaşmıştı. Havanın birden ne kadar soğuduğunu fark etmedi, rüzgârı fark etmedi, mantıksız bir şekilde aniden başlayan sağanak yağmuru bile fark etmedi. Bir zamanlar evi olan taş yığınının üzerinde ağır ağır ilerleyen çelik zincirli buldozerlerden başka hiçbir şeyi fark etmedi.

"Sizi barbarlar!" diye haykırdı. "Belediye Meclisini mahkemeye verecek ve elinizdeki son kuruşu bile alacağım! Sizi astıracağım, boğduracağım, parçalara ayıracağım! Kırbaçlatacağım! Sizi ... sizi ... yeter diyene kadar kaynatacağım!"

Ford arkasından hızla koşuyordu. Çok, çok hızlı bir şekilde.

"Sonra da bunları tekrar yapacağım!" diye bağırdı Arthur. "İşim bittiğinde de bütün o küçük parçaları alıp üstlerinde *zıplayacağım*!"

Arthur adamların buldozerlerden atlayıp kaçtıklarını ve Bay Prosser'ın telaş içinde göğe baktığını da fark etmedi. Bay Prosser sarı renkli devasa bir şeylerin bulutların arkasında çığlıklar attığını fark etmişti. Gerçek olamayacak kadar devasa sarı şeylerin.

"Üstünüzde tepineceğim, tepineceğim," diye bağırdı Arthur, hâlâ koşuyordu, "ayaklarım su

toplayana ya da aklıma yapacak daha iğrenç bir şeyler gelene kadar, ardından da..."

Arthur takılıp tepetaklak düştü, yuvarlandı ve yere sırtüstü yapışıverdi. Sonunda bir şeyler olduğunu fark etmişti. Parmağı yukarıyı işaret etti.

"Bu kahrolası şey de ne?" diye bir çığlık kopardı.

Korkunç sarılığıyla gökyüzünde müthiş bir hızla ilerleyen şey her neyse, akıllara durgunluk verecek bir gürültüyle gökyüzünü yardı ve uzağa fırladı. Havada açılan boşluksa insanın kulaklarını kafatasının iki metre içine gömen bir *bam* sesiyle kapandı.

Onu bir başkası izledi ve aynı şeyi daha da gürültülü bir şekilde yaptı.

Gezegenin yüzeyindeki insanların şu anda tam olarak ne yaptığını söylemek zordu, çünkü kendileri de ne yaptıklarını gerçekten bilmiyorlardı. Olup bitenlerin hiçbiri mantıklı değildi – evlerine koşuyor, evlerinden dışarı koşuyor ve gürültü karşısında sessizce çığlıklar atıyorlardı. Dünyanın dört bir yanında caddeler insanlarla dolup taştı. Gürültü üzerine çöküp vurduğu her şeyi dümdüz eden bir gelgit dalgası gibi tepelerin, vadilerin, çöllerin ve okyanusların üstünden geçerken, otomobiller ani frenlerle birbirlerine girdi.

Yalnızca bir adam ayakta durup gökyüzünü izledi, gözlerinde korkunç bir hüzün ve kulaklarında kauçuk tıkaçlar vardı. Tam olarak ne olup bittiğini biliyordu; Etha-altı Duyumatik'i gecenin bir yarısında yastığının yanında yanıp sönmeye başladığından ve onu yerinden sıçratarak uyandırdığından beri biliyordu. Bunca yıl beklediği buydu işte, ama sinyal şablonunun şifresini çöz-

düğünde, küçük ve karanlık odasında bedeni buz kesip kalbi sıkışmış bir şekilde tek başına öylece oturmuştu. Galaksinin tüm ırkları içinde Dünya gezegenine gele gele sadece Vogonlar merhaba demeye gelmişti.

Yine de ne yapması gerektiğini biliyordu. Vogon gemisi çok yukarılarda gürültüyle uçarken çantasını açtı. *Yusuf ve Rengarenk Harika Düşpaltosu*'nun bir kopyasını çıkarıp attı, ardından *Tanrı Büyüsü*'nün[1] bir kopyasını da çıkarıp attı: Gittiği yerde bunlara ihtiyacı olmayacaktı. Her şey hazırdı, her şey hazırlanmıştı.

Havlusunun yerini biliyordu.

Yerküre'nin üzerine ani bir sessizlik çöktü. Bu gürültüden de daha beterdi. Bir süre hiçbir şey olmadı.

Devasa gemiler hareketsiz bir şekilde gökyüzünde, Yerküre'deki her milletin tepesinde asılı kaldılar. Devasa ve ağır gövdeleri gökyüzünde sabit bir şekilde asılı duruyordu, ki bu doğaya karşı açık bir hakaretti. Baktıkları şeyi kavramaya çalışan pek çok insan doğrudan şoka girdi. Gemiler, tuğlaların asla duramayacağı gibi gökyüzünde asılı duruyorlardı.

Hâlâ hiçbir şey olmuyordu.

Sonra hafif bir fısıltı başladı, net bir sesin ani ve engin fısıltısı çevreyi kuşattı. Dünya üzerindeki bütün müzik setleri, bütün radyolar, bütün televizyonlar, bütün kasetçalarlar, bütün alçak ve yüksek frekans hoparlörleri, bütün diskçalar-

[1] *Joseph and the Amazing Technicolor Dreamcoat* ve *Godspell* adlı bu İncil kökenli müzikaller ve beyazperde uyarlamaları döneminin en ünlü eserleri arasındadır –ed.n.

lar kendi kendilerine aniden sessizce çalışmaya başladılar.

Her teneke kutu, her çöp kutusu, her pencere, her otomobil, her şarap kadehi, her paslı metal levha, akustik açıdan kusursuz bir ses yansıtıcısına dönüştü.

Yerküre yok olup gitmeden önce, ses üretiminde ulaşılabilecek en üst noktayı görecekti ve şimdiye dek inşa edilmiş en büyük ses düzeni kuruluyordu. Ama ortada ne konser, ne müzik ne de bir geçit töreni vardı, yalnızca basit bir mesaj verilecekti. "*Yerküre Halkı, lütfen dikkat*," dedi bir ses, harika bir ses. Distorsiyon seviyesi cesur bir adamı bile ağlatacak kadar düşük, harika, kusursuz ve dört kanallı bir sesti bu.

"*Ben Galaktik Hiperuzay Planlama Konseyi'nden Prostetnik Vogon Jeltz*," diye devam etti ses. "*Hiç şüphesiz fark edeceğiniz gibi, Galaksinin merkez dışı bölgelerine ait kalkınma planları, yıldız sisteminizden geçen hiperuzaysal bir ekspres yolun inşa edilmesini zorunlu kılıyor ve maalesef, gezegeniniz yıkılacaklar listesinde yer alıyor. İşlem iki Yerküre dakikasından biraz daha kısa sürecektir. Teşekkürler.*"

Anons bitti.

Anlayamamanın doğurduğu dehşet, olup bitenleri izleyen Yerküre halkının üstüne çöktü ve bu dehşet, sanki insanlar tahta bir levhanın üzerindeki demir tozlarıymış da altlarından bir mıknatıs geçiyormuş gibi yavaş yavaş kalabalıklara doğru yayıldı. Panik, çılgınca bir kaçış paniği filizlendi, ama kaçacak yer yoktu.

Bunun farkına varan Vogonlar yeniden anonsa başladılar. Şöyle dediler:

"Bu kadar şaşırmış gibi davranmanız anlamsız. Bütün planlama çizimleri ve yıkım emirleri, sizin elli Yerküre yılınız boyunca Alfa Centauri'deki yerel planlama dairesinde asılı duruyor. Yani resmi bir şikâyette bulunmak için bol bol vaktiniz vardı ve şimdi bu konuda yaygara koparmak için çok geç kaldınız."

Anons yeniden kesildi ve yankısı uzaklarda yayıldı. Dev gemiler hiç zorlanmadan gökyüzünde ağır ağır döndüler. Her birinin altında bir kapı, boş ve karanlık bir kare açıldı.

Bu arada bir yerlerde birileri bir radyo vericisinin başına geçip bir dalga boyu saptamış ve Vogon gemilerine mesaj göndererek gezegen adına bir ricada bulunmuş olmalıydı. Onların ne söylediğini kimse duymamıştı, ama yanıt duyuldu. Anons tekrar başlamıştı ve ses bu kez öfkeliydi. Şöyle dedi:

"Alfa Centrauri'ye giden kimse olmadı da ne demek? Tanrı aşkına, insanoğlu, biliyorsunuz ki orası yalnızca dört ışık yılı uzaklıkta. Kusura bakmayın, ama çevrenizde olanlarla ilgilenmeye zahmet etmiyorsanız, bu sizin sorununuz.

"Yok etme ışınlarını harekete geçirin."

Açılan kapılardan aşağıya ışık selleri aktı.

"Bilemem," dedi anons sistemindeki ses, *"sizi kahrolası ilgisiz gezegen, sizlere karşı hiçbir sempati beslemiyorum."* Ses kesildi.

Korkunç bir sessizlik oldu.

Korkunç bir gürültü oldu.

Korkunç bir sessizlik oldu.

Vogon İnşaat Filosu mürekkep karası yıldızlı boşluğun içlerine doğru kayarak uzaklaştı.

4

Uzaklarda, Galaksinin karşı sarmal kolunda, Güneş denilen yıldızdan beş yüz bin ışık yılı uzaklıkta, Galaktik İmparatorluk Hükümeti'nin Başkanı Zaphod Beeblebrox, Damogran güneşinin altında göz kırpıp parıldayan iyon çekişli delta teknesiyle Damogran denizlerine açılmıştı.

Sıcak Damogran, uzak Damogran, adı neredeyse hiç duyulmamış Damogran.

Altın Kalp'in gizli evi Damogran.

Tekne suda hızla ilerliyordu. Gitmek istediği yere varması biraz zaman alacaktı, çünkü Damogran güçlük çıkartacak biçimde düzenlenmiş bir gezegendi. Çok hoş, ama sinir bozucu genişlikteki okyanus parçalarıyla ayrılan irili ufaklı çöl adalarından başka bir şey yoktu burada.

Tekne hızlanarak yoluna devam etti.

Bu topografik tuhaflık yüzünden Damogran bir çöl gezegeni olarak kalmıştı. Galaktik İmparatorluk Hükümeti'nin *Altın Kalp* projesi için Damogran'ı seçmesinin nedeni buydu işte. Damogran ıssız, *Altın Kalp* projesi de gizliydi.

Tekne bir mermi hızıyla, bütün gezegenin makul boyuttaki tek takımadasının ana adaları arasında uzanan denizin üzerinde hoplayarak ilerliyordu. Zaphod Beeblebrox Paskalya Adası'ndaki (isim tamamen anlamsız bir tesadüftü – *paskalya* sözcüğü Galaktikçede ufak, yassı ve açık kahverengi anlamına gelir) küçük uzay limanından bir başka anlamsız tesadüf sonucu Fransa olarak bilinen *Altın Kalp* adasına gidiyordu.

Altın Kalp üzerinde çalışmanın yan etkilerinden biri de oldukça anlamsız bir tesadüfler zinciriydi.

Ama bugün, projenin sonuçlanıp her şeyin ortaya çıkacağı ve *Altın Kalp*'in ona hayran kalacak Galaksiye tanıtılacağı günün, aynı zamanda Zaphod Beeblebrox için de büyük gün olması hiçbir şekilde tesadüf değildi. Başkanlığa soyunmaya sırf bugün için karar vermiş, bu karar Galaktik İmparatorlukta şok dalgaları yayılmasına yol açmıştı – Zaphod Beeblebrox? *Başkan*? O Zaphod Beeblebrox değildir, canım? O Başkan değildir, canım? Birçokları bunu bilinen evrenin tamamının sonunda keçileri kaçırdığının kanıtı olarak görmüştü.

Zaphod sırıttı ve teknenin hızını daha da arttırdı.

Maceracı, eski hippi, keyfine düşkün (sahtekâr mı? büyük ihtimalle), manik bir şekilde kendi reklamını yapan, kişisel ilişkilerde korkunç başarısız ve boş gezenin boş kalfası olan Zaphod Beeblebrox.

Başkan mı?

Kimse keçileri kaçırmamıştı, en azından bu konuda.

Koca Galakside yalnızca altı kişi Galaksinin hangi ilkeye dayanarak yönetildiğini anlayabiliyordu ve onlar da Zaphod Beeblebrox Başkanlığa adaylığını koyma niyetini açıkladığında, bunun neredeyse bir *emrivaki* olduğunun farkına vardılar: O başkanlık için ideal bir yemdi.[1]

---

[1] *Başkan*: Tam unvan Galaktik İmparatorluk Hükümeti Başkanı.

İmparatorluk terimi artık yalnızca bir anakronizm olmasına rağmen hâlâ korunmaktaydı. Hükümdarlık soyundan gelen İmparator yakında ölecekti, uzun yüzyıllardır bu durumdaydı. Ölümcül komasının son

Ama Zaphod'un bunu neden yaptığını anlamakta kesinlikle çuvallamışlardı.

Zaphod güneşe doğru bir su dalgası fışkırtarak tekneyi sertçe yana yatırdı.

Gün bugündü; bugün Zaphod'un neyin peşinde olduğunu anlayacaklardı. Ayrıca bugün onun iki yüzüncü yaş günüydü, ama bu da yalnızca başka bir anlamsız tesadüftü aslında.

Teknesini Damogran denizlerinde sektirir-

---

anlarında, onu bu haliyle, hiçbir değişikliğe uğratmadan ebediyen saklayacak olan durağan bir alana kilitlendi. Varislerinin hepsi uzun zaman önce ölmüştü, bu da ciddi bir politik karışıklık olmaksızın gücün basit ve etkili bir şekilde merdivenin bir iki basamak aşağısına indiği ve eskiden İmparator'a danışmanlık yapan bir kurula –başında bizzat o kurulun seçtiği bir Başkan olan, seçilmiş, idari bir meclise– verildiği anlamına geliyordu. Aslında güç böyle bir merciye de verilmiyordu.

Özellikle Başkan'ın kendisi daha çok göstermelik bir yöneticiydi – elinde gerçek bir güç yoktu. Görünüşe göre hükümet tarafından seçiliyordu, ama sahip olması beklenen özellikler liderlikle değil, daha çok, iyi muhakeme edilmiş zorbalıkla ilintiliydi. Bu nedenle, Başkan seçimi her zaman tartışmalara yol açmıştı. Başkan hep sinir bozucu ama büyüleyici bir tip olmuştu. Görevi gücü kullanmak değil, dikkatleri ondan uzağa çekmekti. Bu ölçütler göz önüne alındığında, Zaphod Beeblebrox Galaksinin sahip olduğu en başarılı Başkanlardan biriydi – şimdiden on yıllık Başkanlık süresinin iki yılını sahtekârlıktan hapiste geçirmişti. Çok çok az insan, Başkan ve hükümetin neredeyse hiç güç sahibi olmadığının farkındaydı ve bu az sayıda insanın da yalnızca altısı nihai politik gücün nereden kullanıldığını biliyordu. Geri kalanların çoğu içten içe nihai karar verme sürecinin bir bilgisayar tarafından yürütüldüğüne inanıyor, ama bu konuda çok ama çok yanılıyorlardı.

ken, bugünün ne harika, ne heyecan dolu bir gün olacağını düşünüp sessizce gülümsedi. Gevşedi ve iki kolunu tembel tembel koltuğun arkasına sarkıttı. Kayak-boksunu geliştirmek için geçenlerde sağ kolunun altına taktırdığı fazladan kolla da dümeni yönetiyordu.

"Hey," dedi yumuşak bir sesle kendi kendine, "cidden sıkı bir herifsin sen." Ama sinirleri tel gibi gergindi.

Fransa adası yaklaşık otuz kilometre uzunluğunda, sekiz kilometre genişliğinde, hilal biçiminde ve kumluk bir adaydı. Aslında kendi başına bir ada olmaktan çok dev bir koyun sınırlarını ve kavisini belirlemekteydi. Hilalin iç kısmındaki sahil şeridinin neredeyse tamamı sarp kayalıklardan oluştuğu için bu izlenim daha da güçleniyordu. Kayalıklar karşı kıyıya doğru hafif bir eğimle sekiz kilometre boyunca alçalarak uzanıyordu.

Kayalıkların tepesinde bir karşılama komitesi bulunuyordu.

Komitenin büyük bölümünü *Altın Kalp*'i inşa etmiş olan mühendisler ve araştırmacılar oluşturuyordu – bunların çoğu insansıydı, ama orda burda birkaç sürüngensi atom bilgini, hava perilerini andıran iki üç yeşil maksimegalitikçi, bir iki ahtapotsu fizikoyapıcı ve bir Hooloovoo (Hooloovoo süperzeki, mavi bir gölgedir) vardı. Hooloovoo dışındakilerin hepsi rengârenk törensel laboratuvar önlükleri içinde göz kamaştırıyorlardı; Hooloovoo'ysa bu vesileyle geçici olarak münferit bir prizmaya yansıtılmıştı.

Hepsi içlerini titreten, büyük bir heyecan duyuyordu. Birlikte ve tek tek fizik kurallarının sı-

nırlarını aşmışlar, maddenin temel dokusunu yeniden oluşturmuş, ihtimal ve ihtimalsizlik yasalarını zorlamış, eğip bükerek çiğnemişlerdi, ama görünüşe göre bunların hepsinden daha heyecan verici olanı boynunda turuncu kuşak olan bir adamla tanışmaktı. (Galaksi Başkanı geleneksel olarak turuncu bir kuşak takardı.) Galaksi Başkanı'nın aslında ne kadar güç sahibi olduğunu –tam olarak hiç– bilselerdi de onlar için çok fark etmeyecekti. Galakside yalnızca altı kişi Galaksi Başkanı'nın işinin güç kullanmak değil dikkatleri ondan uzağa çekmek olduğunu biliyordu.

Zaphod Beeblebrox bunu şaşırtıcı derecede iyi yapıyordu.

Burnu dönüp hızla koya giren Başkanlık sürat teknesinin usta manevrası ve güneş ışığıyla gözleri kamaşan kalabalık nefesini tuttu. Tekne denizin üzerinde bir sağa bir sola yatarak yaklaşırken etrafına ışık saçıyordu.

Aslında suya değmesi falan gerekmiyordu, çünkü iyonize atomlardan oluşan, puslu bir yastığın üzerinde ilerliyordu – ama sırf gösteriş için suya indirilebilen yüzgeç şeklinde ince küreklerle donatılmıştı. Kürekler havaya tıslayan su perdeleri fışkırtıyor, denizde çılgınca sallanan ve köpürerek son süratle koyu kateden teknenin arkasına dökülen derin yarıklar açıyordu.

Zaphod gösteriş yapmaya bayılırdı: En iyi yaptığı şey buydu.

Dümeni sertçe kırdı, tekne kayalık yamacın altında suyu tırpanlıyormuş gibi kendi çevresinde çılgınca döndü ve dalgaların üzerinde durdu.

Zaphod birkaç saniye içinde koşarak güverteye çıktı ve üç milyardan fazla insana sırıtarak el

salladı. Üç milyar insan aslında tam olarak orada değildi, ama onun her hareketini havada itaatkâr bir şekilde asılı duran küçük bir üç boyutlu [3B] robot kameranın gözünden izliyorlardı. Başkan'ın maskaralıkları 3B'de halk tarafından her zaman çok tutuluyordu. 3B'ler bunun için vardı.

Tekrar sırıttı. Üç milyar ve altı kişi durumu bilmiyordu, ama bugün hiç kimsenin hesaba katmadığı kadar büyük bir maskaralık gerçekleşecekti.

Robot kamera Başkan'ın iki kafasından daha popüler olanını yakından görüntülemek için ona doğru yönelirken Başkan tekrar el salladı. Fazladan bir kafa ve üçüncü kol dışında aşağı yukarı insansı görünüyordu. Karmakarışık sarı saçları sağa sola dağılmıştı, mavi gözleri tanımlanması imkânsız bir ışıkla parlıyordu ve yanakları neredeyse her zaman tıraşsızdı.

Altı metre çapında saydam bir küre, sürat teknesinin yanında yuvarlanıyor, suya batıp çıkarak yüzüyor ve parlak güneşin altında ışıldıyordu. İçinde yarım daire şeklinde ve göz alıcı güzellikte kırmızı bir deriyle kaplanmış geniş bir sedir yüzüyordu: Küre yuvarlanıp suya batıp çıktıkça, sedir daha da hareketsizleşiyor, deriyle kaplanmış bir kaya gibi sabit duruyordu. Bütün her şey gibi bu da yalnızca gösteriş içindi.

Zaphod kürenin duvarından içeri girip sedire yayıldı. İki kolunu sedirin arkasına attı, üçüncüsüyle dizindeki tozu silkeledi. Kafaları gülümseyerek çevreye baktı; ayaklarını uzattı. Haykırmamak için kendini zor tuttuğunu düşündü.

Kürenin altında sular kaynamaya, fokurdamaya ve fışkırmaya başladı. Küre bir aşağı bir

yukarı hareket edip yuvarlanarak havaya yükseldi. Kayalığa ışık çubukları saçarak yükseldikçe yükseldi. Küre fıskiyenin üzerinde yükseldikçe, altından dökülen sular tekrar yüzlerce metre aşağıdaki denize çarpıyordu.

Zaphod nasıl göründüğünü hayal ederek gülümsedi.

Tam anlamıyla saçma bir ulaşım şekliydi, ama tam anlamıyla da nefisti.

Küre bir an için kayalığın tepesinde oyalandı, yan yattı ve raylı bir rampaya değdi, rampadan aşağı küçük, içbükey bir platforma yuvarlanıp durdu.

Zaphod Beeblebrox olağanüstü bir alkış eşliğinde küreden çıktı, turuncu kuşağı ışıkta göz kamaştırıyordu.

Galaksi Başkanı gelmişti işte.

Alkışların kesilmesini bekledi, sonra elini kaldırarak herkesi selamladı.

"Merhaba," dedi.

Bir hükümet örümceği yan yan yürüyerek Başkan'ın yanına gitti ve önceden hazırlanmış konuşma metninin bir kopyasını eline tutuşturmaya kalkıştı. Asıl metnin üçten yediye kadar olan sayfaları o anda koydan sekiz kilometre kadar uzakta, Damogran denizinin sularında yüzüyordu. Birinci ve ikinci sayfalarsa bir İbikli Damogran Kartalı tarafından kurtarılıp kartalın icat etmiş olduğu sıra dışı, yeni yuva biçiminin bir parçası olmuştu çoktan. Yumurtadan yeni çıkmış yavru bir kartalın, büyük oranda incecik kâğıt parçalarından yapılmış bu yuvadan çıkması neredeyse imkânsızdı. İbikli Damogran Kartalı, daha önce türlerin hayatta kalma kavramı

hakkında bir şeyler duymuştu, ama bu konuyla pek ilgilenmemişti.

Zaphod Beeblebrox'un önceden hazırlanmış bu konuşmaya ihtiyacı olmayacaktı. Bu yüzden bir örümcek tarafından kendisine sunulan metni nazikçe geri çevirdi.

"Merhaba," dedi tekrar.

Herkes ya da en azından neredeyse herkes ona gülümseyerek bakıyordu. Kalabalığın arasında Trillian'ı fark etti. Trillian, Zaphod'un bu yakınlarda gerçekleştirdiği bir gezegen ziyareti sırasında, sırf eğlence olsun diye kılık değiştirip tavladığı bir kızdı. İnce yapılı, esmerce ve insansıydı, uzun ve dalgalı siyah saçları, kalın dudakları, garip toparlak bir burnu, saçma bir kahverengi tonuna sahip gözleri vardı. O özel şekliyle bağlanmış kırmızı eşarbı ve uçuşan, ipeksi, uzun elbisesiyle hafiften bir Arap'ı andırıyordu. Tabii ki oradaki kimse Arap diye bir şey duymamıştı. Arapların soyu çok kısa bir süre önce tükenmişti, zaten yaşarlarken de Damogran'ın beş yüz ışık yılı uzağında yaşamışlardı. Trillian özel biri değildi, ya da en azından Zaphod öyle iddia ediyordu. Kız yalnızca onunla epey takılan ve ona hakkında düşündüklerini söyleyen biriydi.

"Merhaba tatlım," dedi kıza.

Kız ona ani ve gergin bir gülümsemeyle bakıp kafasını çevirdi. Sonra yüzünde daha sıcak bir gülümsemeyle bir kez daha baktı – ama o bakana kadar Zaphod çoktan başka bir tarafa dönmüştü.

"Merhaba," dedi, *Merhaba* demeyi kesip demeç vermeye başlamasını dileyerek birbirine sokulmuş küçük yaratık grubuna. Yaratıklar basın

mensuplarıydı. Özellikle onlara sırıttı, çünkü birkaç saniye içinde onlara demecin babasını verecekti.

Yine de hemen sonra söyledikleri onların pek işine yarar şeyler değildi. Sinirlenmeye başlayan bir parti görevlisi Başkan'ın kendisi için hazırlanmış nefis konuşma metnini okuyacak havada olmadığına karar verdi ve cebindeki uzaktan kumanda cihazının düğmesine bastı. Uzakta, önlerinde, gökyüzüne doğru uzanan beyaz bir kubbe çatlayarak ortadan ikiye ayrıldı ve kendini yavaşça katlayarak yere indi. Böyle olacağını çok iyi bilmelerine rağmen (çünkü kubbeyi bu şekilde inşa eden kendileriydi) herkes soluğunu tuttu.

Kubbenin altında yüz elli metre uzunluğunda ve zarif bir koşu ayakkabısına benzeyen devasa bir yıldızgemisi yatıyordu; kusursuz bir beyazlıkta ve akıllara durgunluk verecek güzellikteydi. Geminin kalbinde, kalabalığın görmediği bir yerde, içinde şimdiye dek tasarlanmış en akla zarar buluşu muhafaza eden küçük, altın bir kutu vardı. Bu yıldızgemisini galakside eşsiz kılan bu araç, gemiye adını veren cihazdı – Altın Kalp.

"Vay canına," dedi Zaphod Beeblebrox, *Altın Kalp*'e bakarak. Söyleyebileceği pek fazla şey yoktu.

Basını kızdıracağını bildiği için aynı şeyi bir kez daha söyledi:

"Vay canına."

Kalabalık beklenti dolu gözlerle ona döndü. Zaphod, kaşlarını kaldırıp gözlerini açarak kendisine bakan Trillian'a göz kırptı. Kız onun ne söylemek üzere olduğunu biliyor ve aslında rezil bir gösteriş meraklısı olduğunu düşünüyordu.

"Bu gerçekten hayret verici," dedi Zaphod. "Bu gerçekten tam anlamıyla hayret verici. O kadar hayret verici bir şekilde hayret verici ki, sanırım onu çalmak istiyorum."

Müthiş bir Başkanlık demeciydi ve şeklen tamamen doğruydu. Kalabalık beğeniyle güldü, gazeteciler neşeyle Etha-altı Habermatik'lerinin düğmelerine bastılar ve Başkan sırıttı.

Sırıtırken yüreği dayanılmaz bir şekilde çarpmaya başladı ve sessizce cebinde duran küçük Felçmatik bombasının düğmesine bastı.

Sonunda buna daha fazla dayanamadı. Kafalarını göğe kaldırıp vahşi bir nara kopardı, ardından bombayı yere fırlattı ve aniden donup kalmış ışıltılı gülümsemeler denizinde ileriye doğru koşmaya başladı.

5

Prostetnik Vogon Jeltz diğer Vogonların bile gözüne hoş görünmezdi. Yüksek kemerli burnu, bir domuzunkini andıran minik alnının ta yukarısına dek uzanıyordu. Kauçuğa benzeyen koyu yeşil derisi Vogon Sivil Hizmet politikası oyununu oynamasına, hatta iyi oynamasına izin verecek kadar kalındı. Ayrıca hiçbir olumsuz etkiye uğramadan, denizin üç yüz metre altında süresiz yaşamasını sağlayacak kadar da su geçirmezdi.

Gerçi yüzmeye gittiği de yoktu. Programı buna izin vermeyecek kadar doluydu. Şu an olduğu kişi olmuştu, çünkü milyarlarca yıl önce Vogonlar Vogküre'nin kadim, durgun denizlerinden sürünerek çıkıp nefes nefese kalmış bir şekilde ge-

zegenin bakir kıyılarına uzandıklarında ... genç, parlak Vogsol güneşinin ilk ışıkları o sabah üzerlerine vurduğunda, sanki evrimin güçleri oracıkta onlardan vazgeçmiş, sonra da tiksintiyle arkalarını dönüp uzaklaşarak çirkin ve talihsiz bir hata olarak gördükleri bu yaratıklarla daha fazla uğraşmamaya karar vermişti. Vogonlar bir daha hiç evrim geçirmediler: Hayatta kalmayı asla başaramamış olmaları gerekirdi.

Bu yaratıklar hayatta kalmayı başarmış olmalarını kararlılıklarına ve şuursuz inatçılıklarına borçluydular. *Evrim mi?* dediler kendi kendilerine, *Ne gereği var?* ve daha büyük anatomik uygunsuzluklarını ameliyatla düzeltebilecek noktaya gelene kadar doğanın onlara vermeyi reddettiği şey olmadan da yaşadılar.

Bu sırada, Vogküre gezegenindeki doğal güçler önceki hatalarını telafi etmek için fazla mesai yapıyordu. Işıl ışıl parlayan, mücevher kabuklu ve seğirtgen yengeçler yarattılar, Vogonlar da yengeçlerin kabuklarını demir tokmaklarla parçalayarak onları yediler; göğe doğru uzanan nefes kesici bir narinlik ve renkte ağaçlar yarattılar, Vogonlar da ağaçları kesip yengeç etini odunda pişirdiler; ipeksi kürkleri ve buğulu gözleri olan ceylan benzeri zarif yaratıklar yarattılar, Vogonlar da onları yakalayıp üstlerine oturdular. Ulaşım aracı olarak hiç faydaları yoktu, çünkü sırtları hemen kırılıveriyordu, ama Vogonlar yine de üstlerine oturdular.

Bu nedenle Vogonlar birdenbire yıldızlararası yolculuğun ilkelerini keşfedene dek Vogküre gezegeni çok zor bir bin yıl geçirmişti. Birkaç kısa Vog yılı içinde son Vogona kadar Galaksinin

politik merkezi olan Megabrantis yıldız kümesine göç ettiler ve şimdi Galaktik Sivil Hizmet'in bükülmez belkemiğini oluşturmuşlardı. Öğrenmeye, kendilerine özgü bir tarz ve sosyal incelik kazanmaya çalıştılar, ama pek çok açıdan çağdaş bir Vogonun ilkel atalarından hiç farkı yoktu. Her yıl anavatanlarından yirmi yedi bin mücevherli seğirtgen yengeç ithal edip mutlu ve sarhoş oldukları geceleri demir tokmaklarla yengeç parçalayarak geçiriyorlardı.

Prostetnik Vogon Jeltz su katılmamış bir alçak olması açısından tipik bir Vogondu. Bir de otostopçulardan hiç hoşlanmazdı.

Prostetnik Vogon Jeltz'in amiral gemisinin derinliklerinde bulunan küçük ve karanlık bir kabinde, tedirginlik içinde minik bir kibrit çakıldı. Kibriti çakan bir Vogon değildi, ama onlar hakkında her şeyi biliyordu ve tedirgin olmakta yerden göğe kadar hakkı vardı. Onun adı Ford Prefect'ti.[1]

[1] Ford Prefect'in asıl adı sadece anlaşılması güç bir Betelgeuse lehçesinde telaffuz edilebilirdi. Bu lehçe Gal./Ydz./Yıl 03758'de Betelgeuse Yedi'deki bütün eski Praksibetel topluluklarını ortadan kaldıran Büyük Hrung Yıkımı Felaketi'nden sonra resmen yok olmuştur. Ford'un babası koskoca gezegende Büyük Hrung Yıkımı Felaketi'nden asla tatmin edici bir şekilde açıklayamadığı, olağanüstü bir tesadüf sonucu canlı çıkmayı başaran tek adamdı. Olayın tamamı kalın bir esrar perdesinin ardında kalmıştı: Aslında Hrung'ın ne olduğunu ya da neden özellikle Betelgeuse Yedi'nin üzerine yıkılmayı seçtiğini hiç kimse hiçbir zaman öğrenemedi. Ford'un babası kaçınılmaz bir şekilde çektiği şüphe bulutlarını yüce gönüllülükle bir kenara iterek, yerleşmek üzere Betelgeuse Beş'e geldi. Burada Ford'un hem babası hem de amcası oldu; artık var ol-

Kabinde durup çevresine bakındı, ama pek bir şey seçemiyordu; kocaman garip gölgeler minik kibritin titrek ışığında korkutucu bir şekilde –ama hiç ses çıkarmadan– oradan oraya sıçrıyordu. Ford fısıldayarak Dentrassilere şükretti. Dentrassiler pisboğazlardan oluşan asi bir kabileydi. Vogonlar vahşi ama iyi bir topluluk olan Dentrassilere son zamanlarda uzunyol filolarında yiyecek ve içecekten sorumlu personel olarak iş vermeye başlamışlardı. Tek bir şartla, Dentrassiler kendi işlerine bakacaklardı.

Bu Dentrassilerin de işine geliyordu, çünkü uzaydaki en geçerli para birimlerinden biri olan Vogon parasını seviyor, ama Vogonlardan nefret ediyorlardı. Bir Dentrassinin sevebileceği tek Vogon sinirlenmiş bir Vogondu.

Ford Prefect bu küçük bilgi sayesinde artık hidrojen, ozon ve karbonmonoksitten oluşmuş bir bulut değildi.

Hafif bir inilti işitti. Kibritin ışığında, yerde ağır ağır hareket eden iri bir şekil gördü. Kibriti hızla sallayarak söndürdü, elini cebine soktu, aradığı şeyi bulup çıkardı, yırtarak açtı ve salladı. Yere çömeldi. Şekil yeniden hareket etti.

"Biraz fıstık getirdim," dedi Ford Prefect.

---

mayan ırkının anısına ona kadim Praksibetel dilinde bir ad koydu.

Ford hiçbir zaman asıl adını söylemeyi öğrenmedi, babası sonunda utanç yüzünden öldü ki bu, Galaksi'nin bazı kesimlerinde hâlâ ölümcül bir hastalıktır. Okuldaki çocuklar ona "Ix" adını taktılar. Betelgeuse Beş dilinde Ix "Hrung'ın ne olduğunu ya da neden özellikle Betelgeuse Yedi'nin üzerine yıkılmayı seçtiğini bilmeyen çocuk" anlamına gelir.

Arthur Dent kıpırdandı ve anlamsız bir şeyler mırıldanarak tekrar inledi.

"Haydi, al biraz," diye ısrar etti Ford, paketi tekrar sallayarak, "daha önce madde nakil ışınına hiç maruz kalmadıysan biraz tuz ve protein kaybetmiş olmalısın. İçtiğin biralar metabolizmanın yaşadığı darbeyi hafifletmiştir."

"Nırrrr ... " dedi Arthur. Gözlerini açtı.

"Burası karanlık," dedi.

"Evet," dedi Ford Prefect. "Karanlık."

"Hiç ışık yok," dedi Arthur Dent. "Karanlık, hiç ışık yok."

Ford Prefect'in insanlar hakkında anlamakta en çok zorlandığı şeylerden biri *Güzel bir gün, Boyun ne kadar da uzun* ya da *Ah canım, on metrelik bir kuyuya düşmüş gibi görünüyorsun, iyi misin?* gibi apaçık ortada olan şeyleri belirtip tekrarlama huylarıydı. Ford ilk başlarda bu tuhaf davranışa bir açıklama getirmek için bir kuram geliştirmişti. İnsanlar dudaklarını devamlı çalıştırmazlarsa, diye düşünmüştü, belki ağızlarını bir daha hareket ettiremiyorlardır. Birkaç ay süren dikkatli bir inceleme ve gözlem sonucunda bu kuramı bir başkasıyla değiştirdi. İnsanlar dudaklarını devamlı çalıştırmazlarsa, diye düşündü, beyinleri çalışmaya başlıyor. Bir süre sonra, aşırı alaycı olduğunu düşünmeye başladığı bu kuramdan da vazgeçti ve aslında insanlardan çok hoşlandığına karar verdi, ama bilmedikleri şeylerin çokluğu onu her zaman ciddi şekilde endişelendiriyordu.

"Evet," diye Arthur'u onayladı, "ışık yok." Arthur'a biraz fıstık yedirdi. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Askeri bir akademi gibi," dedi Arthur, "parçalarım tek tek mezun oluyorlar."

Ford karanlıkta ona boş boş baktı.

"Sana hangi cehennemde olduğumuzu sorarsam," dedi Arthur güçsüz bir sesle, "buna pişman olur muyum?"

Ford ayağa kalktı. "Güvendeyiz," dedi.

"Ya, iyi," dedi Arthur.

"Küçük bir mutfak kabinindeyiz," dedi Ford, "Vogon İnşaat Filosu'nun uzay gemilerinden birinde."

"Şey," dedi Arthur, "bu, *güvende* sözcüğünün benim daha önceden bilmediğim, tuhaf bir kullanım şekli olmalı."

Ford bir ışık düğmesi arayabilmek için bir kibrit daha çaktı. Korkunç gölgeler yine üzerlerine sekip sıçradı. Arthur ayağa kalkmaya çalıştı ve kollarını korkuyla bedenine doladı. Korkunç, uzaylı biçimler çevresine üşüşmüş gibiydi; hava tanımadığı ve ciğerlerine gizlice sokulan küflü kokularla iyice ağırlaşmıştı, sinir bozucu hafif bir uğultu dikkatini toplamasına engel oluyordu.

"Buraya nasıl geldik?" diye sordu hafifçe ürpererek.

"Otostop çekerek," dedi Ford.

"Anlayamadım?" dedi Arthur. "Başparmağımızı kaldırıp beklediğimizi ve böcek gözlü yeşil bir canavarın kafasını uzatıp *Merhaba arkadaşlar, haydi atlayın, sizi Basingstroke kavşağına kadar götürebilirim* dediğini mi söylemeye çalışıyorsun bana?"

"Şöyle açıklayayım," dedi Ford, "başparmak görevini elektronik bir etha-altı sinyal aygıtı görüyor ve kavşaksa altı ışık yılı uzaklıktaki Bar-

nard Yıldızı'nda, bunun dışında söylediklerin aşağı yukarı doğru."

"Peki ya böcek gözlü yaratık?"

"Rengi yeşil, evet."

"Tamam," dedi Arthur, "ne zaman eve dönebilirim?"

"Dönemezsin," dedi Ford Prefect, ışık düğmesini bulmuştu.

"Gözlerini koru ... " dedi ve ışığı yaktı.

Ford bile şaşırdı.

"Aman yarabbi," dedi Arthur, "bu gerçekten bir uçan dairenin içi mi?"

Prostetnik Vogon Jeltz çirkin yeşil gövdesini kumanda köprüsünde sıkıntıyla dolaştırdı. Üzerinde yerleşim olan gezegenleri yok ettikten sonra içinde hep belirsiz bir kızgınlık büyürdü. Birilerinin gelip ona bunun çok yanlış olduğunu söylemesini istiyordu, böylece onlara bağırıp çağırabilir ve kendini daha iyi hissedebilirdi. Belki kırılır da gerçekten kızacağı bir şey çıkar umuduyla, kendini bütün gücüyle kaptan koltuğuna bırakıverdi, ama koltuk şikâyet edercesine gıcırdadı yalnızca.

"Defol!" diye bağırdı, tam o anda köprüye giren genç Vogon muhafıza. Muhafız derhal gözden kayboldu ve bu aslında muhafızı epey rahatlatmıştı. Biraz önce aldıkları raporu kaptana verecek kişinin kendisi olmamasına çok sevinmişti. Rapor, son model harika bir uzay gemisi motorunun şu sıralarda Damogran'da hükümete ait bir araştırma merkezinde sergilendiğini ve bundan böyle hiçbir ekspres hiperuzay yoluna gerek kalmadığını söyleyen resmi bir bildiriydi.

Başka bir kapı kayarak açıldı, ama Vogon kaptan bu sefer bağırmadı, çünkü Dentrassilerin yemekleri hazırladıkları mutfak bölmesinin kapısıydı o. Yemek şimdi iyi giderdi.

İri ve kürklü bir yaratık elinde öğle yemeği tepsisiyle kapıdan girdi. Bir manyak gibi sırıtıyordu.

Prostetnik Vogon Jeltz sevindi. Çünkü biliyordu ki bir Dentrassi hayatından bu kadar memnun göründüğünde, gemide bir yerlerde kendisini gerçekten kızdıracak bir şeyler oluyordu.

Ford ve Arthur çevrelerine bakındılar.

"Pekâlâ, ne düşünüyorsun?" diye sordu Ford.

"Burası biraz bakımsız, değil mi?"

Ford kaşlarını çatarak pis şiltelere, yıkanmamış fincanlara ve sıkış tepiş kabinde oraya buraya atılmış, ne idüğü belirsiz, kokuşmuş iç çamaşırı parçalarına baktı.

"Şey, gördüğün gibi bu bir işçi gemisi," dedi Ford. "Buralar Dentrassilerin yatakhanesi."

"Galiba onlara Vogon ya da ona benzer bir şey dendiğini söylemiştin."

"Evet," dedi Ford, "gemiyi Vogonlar yönetiyor, Dentrassiler ise aşçılık yapıyor ve bizi gemiye onlar aldı."

"Kafam karıştı," dedi Arthur.

"Gel, şuna bir bak," dedi Ford. Şiltelerden birinin üzerine oturdu ve çantasını karıştırmaya başladı. Arthur ürkerek şilteyi dürttü, sonra o da üzerine oturdu: Aslında ürkecek pek bir şey yoktu, çünkü Sqornshellous Zeta bataklıklarında yetişen bütün şilteler piyasaya sunulmadan önce büyük bir titizlikle öldürülür ve kurutulurdu. Çok çok azı yeniden canlanırdı.

Ford kitabı Arthur'a uzattı.

"Bu da nedir?" diye sordu Arthur.

"*Otostopçunun Galaksi Rehberi*. Bu bir tür elektronik kitap. Sana bilmen gereken her şeyi anlatır. İşi budur."

Arthur tedirgin bir halde kitabı evirip çevirdi.

"Kapağı hoşuma gitti," dedi. "*Paniğe Kapılma*. Bu, bütün gün bana söylenen en akıllıca ve faydalı şey."

"Sana nasıl çalıştığını göstereyim," dedi Ford. Kitabı hâlâ iki hafta önce ölmüş bir tarlakuşu gibi tutan Arthur'un elinden kaptı ve kabından çıkardı.

"Buradaki şu düğmeye bastığında, gördün mü, ekran açılıp sana dizini gösterir."

Yaklaşık sekiz santimetreye on santimetre boyutunda bir ekran aydınlandı ve üstünde harfler titreşmeye başladı.

"Vogonları araştırmak istiyorsan, sadece onların adını giriyorsun." Parmakları birkaç düğmeye daha bastı. "Ve işte Vogonlar."

Yeşil ekranda *Vogon İnşaat Filoları* sözcükleri parladı.

Ford ekranın altındaki büyük, kırmızı düğmeye bastı ve sözcükler ekranda akmaya başladı. Aynı anda, kitap bulduğu bilgileri sakin ve ölçülü bir sesle okumaya başlamıştı. Kitabın söyledikleri şöyleydi:

"*Vogon İnşaat Filoları. Bir Vogon aracına binmek istiyorsanız, yapmanız gereken tek şey şudur: Unutun bunu. Onlar Galaksideki en kaba ırklardan biridir – tam anlamıyla kötü değillerdir, ama kötü huylu, bürokratik, çok bilmiş ve katıdırlar. Üç nüshadan oluşan emir evrakları imzalanıp, arz edilip, geri gönderilip, soruşturulup, kaybedilip, bulunup, referanduma su-*

nulup, tekrar kaybedilip ve sonunda üç aylığına yumuşak bataklık kömürüne yatırılıp yeniden dönüşüme uğratılarak ateş yakıcı maddelere dönüştürülmeden kendi öz büyükannelerini Traal'ın Kurt-gibi-acıkmış Cırtlak Canavarı'ndan kurtarmak için bile parmaklarını oynatmazlar.

"Bir Vogondan içki koparmanın en iyi yolu boğazına parmağınızı sokmak, onu sinir etmenin en iyi yoluysa büyükannesini Traal'ın Kurt-gibi-acıkmış Cırtlak Canavarı'na vermektir.

"Asla bir Vogonun size şiir okumasına izin vermeyin."

Arthur gözlerini kırpıştırarak ekrana baktı.

"Ne tuhaf bir kitap. O zaman bu gemiye biz nasıl binebildik?"

"Tam üstüne bastın, bu kitap güncellenmemiş durumda," dedi Ford, kitabı yeniden kabına yerleştirirken. "Gözden geçirilip düzeltilmiş yeni baskısı için saha araştırmasını ben yapıyorum ve eklemem gereken şeylerden biri de Vogonların artık bizim için oldukça kullanışlı ve küçük bir kaçamak noktası sağlayan Dentrassi aşçılarına iş verdikleri."

Arthur'un yüzünde acıklı bir ifade belirdi. "Peki ama Dentrassiler de kim?" dedi.

"Harika adamlar," dedi Ford. "En iyi yemeği yapanlar, en iyi içkiyi hazırlayanlar onlardır ve bunun dışındaki hiçbir şeyi de umursamazlar. Otostopçuların gemilere binmelerine her zaman yardımcı olurlar, ki bunu kısmen arkadaşlık etmeyi sevdikleri, ama daha çok da Vogonları sinirlendirmeyi sevdikleri için yaparlar. Günde otuz Altair dolarından az bir paraya Evrenin harikalarını görmeye çalışan yoksul bir otostopçuy-

san, tam olarak bilmen gereken şeylerden biri de budur. Eğlenceli, değil mi?"

Arthur'un kafası karışmış gibiydi.

"Şaşırtıcı," dedi ve çatık kaşlarla diğer şilteler-den birine baktı.

"Maalesef Yerküre'de planladığımdan oldukça fazla takıldım," dedi Ford. "Bir haftalığına gelmiştim ve on beş yıl boyunca orada saplanıp kaldım."

"Peki her şeyden önce oraya nasıl ulaştın?"

"Kolay oldu, bir zibidi beni aracına aldı."

"Zibidi?"

"Evet."

"Hımm, nedir bu zibidi?"

"Zibidi mi? Zibidiler, yapacak hiçbir şeyi olmayan zengin çocuklarıdır genellikle. Henüz yıldızlararası bağlantı kuramamış gezegenler arayarak gezinir ve onlarla kafa bulurlar."

"Kafa bulmak mı?" Arthur, Ford'un hayatı onun için zorlaştırmaktan zevk aldığını düşünmeye başlamıştı.

"Evet," diye yanıtladı Ford, "onlarla kafa bulurlar. Etrafta çok az insanın bulunduğu, ıssız bir yer saptar, sonra hiçbir şeyden haberi olmayan ve kimsenin asla inanmayacağı bir zavallının tam yanına iner, sonra da kafalarına aptal antenler takıp *bip bip* sesleri çıkararak zavallının çevresinde bir ileri bir geri gezinirler. Gerçekten fazlasıyla çocukça." Ford ellerini kafasının arkasına koyarak şilteye uzandı ve insanı çileden çıkaracak kadar hayatından memnun görünüyordu.

"Ford," diye ısrar etti Arthur, "sana aptalca bir soru gibi gelir mi bilmem, ama benim burada işim ne?"

"Bunun cevabını biliyorsun," dedi Ford. "Seni Yerküre'den kurtardım."

"Peki Yerküre'ye ne oldu?"

"Ha. Yok edildi."

"Öyle mi," dedi Arthur sakin bir ifadeyle.

"Evet. Buharlaşıp uzaya karıştı."

"Bak," dedi Arthur, "bu biraz keyfimi kaçırdı."

Ford kaşlarını çattı, bu düşünceyi kafasında şöyle bir değerlendiriyor gibiydi.

"Evet, bunu anlayabiliyorum," dedi sonunda.

"Bunu anlayabiliyor musun!" diye haykırdı Arthur. "Demek bunu anlayabiliyorsun!"

Ford ayağa fırladı.

"Kitaba bakmaya devam et!" diye tısladı aceleyle.

"Ne?"

"*Paniğe Kapılma.*"

"Paniğe kapılmıyorum!"

"Evet, kapılıyorsun."

"Pekâlâ, tamam, paniğe kapılıyorum, ama yapacak başka ne var ki?"

"Sadece benimle gel ve iyi vakit geçir. Galaksi eğlenceli bir yerdir. Bu arada şu balığı kulağına koyman gerekecek."

"Pardon, anlayamadım?" dedi Arthur, bu çok kibarca oldu diye düşünerek.

Ford içinde minik sarı bir balığın kıvrılarak yüzdüğü küçük cam bir kavanoz tutuyordu elinde. Arthur gözlerini kırpıştırarak arkadaşına baktı. Olup bitenler keşke anında kavrayabileceği basit ve anlaşılır şeyler olsaydı. Dentrassi iç çamaşırları, Sqornshellous şilte yığınları ve minik sarı bir balığı tutup kulağına koymasını söyleyen bu Betelgeuselünün yanında küçücük bir mısır

gevreği paketi görebilseydi, kendini güvende hissedecekti. Ama göremedi, dolayısıyla da kendini güvende hissedemedi.

Birdenbire belirleyemediği bir kaynaktan şiddetli bir ses üzerlerine atladı. Bir taraftan bir kurt sürüsüyle boğuşurken diğer taraftan gargara yapmaya çalışan bir adamın hırıltılarını andıran sesleri duyunca korkudan nefesini tuttu Arthur.

"Şşşt!" dedi Ford. "Dinle, bu önemli olabilir."

"Ö ... önemli mi?"

"Vogon kaptan genel bir duyuru yapıyor."

"Yani Vogonlar böyle konuşuyor mu demek istiyorsun?"

"Dinle!"

"Ama ben Vogonca bilmiyorum!"

"Bilmen gerekmiyor. Şu balığı kulağının içine tık yeter."

Ford şimşek hızıyla elini Arthur'un kulağına koyuverdi ve işitme sisteminin derinliklerine yılan gibi süzülen balığın hissi aniden Arthur'un midesini kaldırdı. Dehşetle soluyarak bir iki saniyeliğine kulağını karıştırdı, ama sonra meraklı gözleri hayretle yuvalarından fırladı. Siyah renkli iki yüz siluetinden oluşan resme bakarken onun aniden beyaz bir şamdan olduğunu fark etmenin işitsel eşdeğerini yaşıyordu. Ya da bir kâğıt parçasının üzerinde aniden altı rakamına dönüşen ve gözlükçünüzün size yeni bir gözlük için yüklü bir fatura keseceği anlamına gelen bir sürü renkli noktaya bakmanın eşdeğerini.

Hâlâ ulumalarla karışık gargara seslerini dinlediğini biliyordu, ama şimdi, nasıl olduysa sesler net olarak anlaşılabilen dümdüz bir İngilizce'ye benzemişti.

Duydukları şuydu ...

6

"Uuu uuu gargar uuu gargar uuu uuu uuu gargar uuu gargar uuu uuu gargar gargar uuu gargar gargar gargar uuu şuuurp öğğğğh hiçbir neden göremiyorum. Mesaj tekrarlanıyor. Kaptanınız konuşuyor, her ne yapıyorsanız bırakın ve dikkatle dinleyin. Her şeyden önce, aletlerimizden gördüğüm kadarıyla gemide bir çift otostopçu var. Her neredeyseniz, merhaba. Kesinlikle hoş karşılanmadığınızı açıkça belirtmek istiyorum. Bugün bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım ve kokuşmuş bir grup beleşçi onu taksiye çevirsin diye bir Vogon inşaat gemisine kaptan olmadım ben. Bir arama ekibi gönderdim ve sizi bulur bulmaz gemiden atacağım. Eğer çok şanslıysanız, size şiirlerimden birkaçını da okuyabilirim.

"İkinci olarak, Barnard Yıldızı yolculuğumuz için hiperuzaya sıçramak üzereyiz. Vardığımızda bakım için yetmiş iki saat limanda kalacağız ve o süre boyunca hiç kimse gemiden ayrılamayacak. Tekrar ediyorum, bütün gezegen izinleri iptal edilmiştir. Kısa süre önce mutsuz bir gönül ilişkisi yaşadım ve o nedenle başkalarının iyi vakit geçirmesi için hiçbir neden göremiyorum. Mesaj sona ermiştir."

Gürültü kesildi.

Arthur kafasını kollarının arasına almış ve iki büklüm kıvrılmış bir halde yerde yattığını utanarak fark etti. Hevessiz bir şekilde gülümsedi.

"Çok etkileyici bir adam," diye konuştu. "Keşke bir kızım olsaydı da bunlardan biriyle evlenmesini yasaklayabilseydim ..."

"Böyle bir şey yapmana gerek kalmazdı," dedi Ford. "Onların cinsel çekicilikleri ancak bir trafik kazasınınki kadardır. Hayır, hareket etme," diye ekledi Arthur doğrulmaya başladığında, "hiperuzay sıçrayışına hazırlansan iyi olur. Tatsız bir şekilde sarhoş olmaya benzer."

"Sarhoş olmanın nesi tatsızmış?"

"Bir bardak su içmek istersin."

Arthur bunun üzerine düşündü.

"Ford," dedi.

"Evet?"

"Bu balık kulağımda ne yapıyor?"

"Senin için çeviri yapıyor. O bir Babil balığı. İstersen kitaptan bak."

Otostopçunun Galaksi Rehberi'ni Arthur'a attı ve cenin gibi kıvrılıp yatarak kendisini sıçrayışa hazırladı.

Tam o anda Arthur'un zihni dipsiz bir kuyuya düştü.

Gözleri yuvalarında adeta ters döndü. Ayakları kafasının tepesinden dışarı çıkmaya başladı.

İçinde bulunduğu oda dümdüz olup katlandı, fırıl fırıl döndü, var oluşun dışına çıktı ve Arthur'u kendi göbek deliğinin içine kayarken öylece bırakıverdi.

Hiperuzaydan geçiyorlardı.

"*Babil balığı*," dedi Otostopçunun Galaksi Rehberi sakin bir sesle, "*küçük ve sarı renkli olup sülüğü andırır ve büyük olasılıkla Evrendeki en garip şeydir. Taşıyıcısından değil, onun çevresindekilerden aldığı beyin dalgası enerjisiyle beslenir. Besinini sağlamak için bu beyin dalgası enerjisindeki bütün bilinçaltı zihinsel frekansları emer. Sonra taşıyıcısının zihnine, bilinçli düşünce frekanslarıyla, beynin onları*

üreten konuşma merkezlerinden alınan sinir sinyallerinin bir karışımından oluşan telepatik bir matriks atar. Bütün bunların pratik sonucu şudur: Kulağınıza bir Babil balığı soktuğunuzda herhangi bir dilde söylenen her şeyi anında anlarsınız. Aslında duyduğunuz konuşma şablonları, Babil balığınız tarafından beyninize aktarılan beyin dalgası matriksini çözümler.

"Şaşkınlık uyandıracak kadar yararlı bir şeyin tamamen şans eseri evrimleşmesi öyle tuhaf ve öyle olanaksız bir rastlantıdır ki bazı düşünürler bunu Tanrı'nın var olmadığının nihai ve sağlam bir kanıtı olarak görür.

"Bu sav şuna benzer bir şeydir: 'Ben var olduğumu kanıtlamayı reddediyorum,' der Tanrı, 'çünkü kanıt inancı yadsır ve inanç olmadan ben bir hiçim.'

"'Ama,' der Kişi, 'Babil balığı tamamen bedavadan, öyle değil mi? Şans eseri evrimleşmiş olamaz. O senin var olduğunun kanıtıdır, öyleyse kendi savınla senin var olmadığın kanıtlanıyor. QED.'[1]

"'Vay canına,' der Tanrı, 'bunu hiç düşünmemiştim,' ve o anda bir mantık dumanı içinde puf diye kaybolur.

"'Ah, bu kolaydı," der Kişi ve zaferinin ardından bir bis yapmak adına siyahın beyaz olduğunu kanıtlamaya girişir ve bir sonraki yaya geçidinde canından olur.

"Pek çok önde gelen teolog bu savın bir yığın saçmalıktan ibaret olduğunu iddia eder, ama bu, konuyu en çok satanlar listesinde başı çeken kitabı İşte Bu Tanrı'nın Defterini Dürer'de ana tema olarak kullanan Oolon Colluphid'in küçük bir servet elde etmesine engel olamamıştır.

---

[1] Quad Erat Demonstradum: İşte söylediklerimin kanıtı –çn.

"Bu sırada, zavallı Babil balığı farklı ırklar ve kültürler arasındaki bütün iletişim engellerini etkili bir biçimde ortadan kaldırarak, yaratılış tarihindeki diğer her şeyden çok daha fazla kanlı savaşlara neden olmuştur."

Arthur hafifçe inledi. Hiperuzaydan geçmenin yol açtığı heyecanın kendisini öldürmediğini fark ederek dehşete düşmüştü. Şu anda Yerküre hâlâ var olsaydı bulunacağı yerden altı ışık yılı uzaklıktaydı.

Yerküre.

Oraya ait görüntüler, altüst olmuş beyninin içinde midesini bulandırarak yüzmeye başladı. Bütün Yerküre'nin yitip gitmiş oluşunun etkisini, sahip olduğu hayal gücüyle kavrayabilmesi mümkün değildi, bu çok fazlaydı. Anne babasının ve kız kardeşinin de öldüğünü düşünerek hislerini şöyle bir dürttü. Bir tepki veremedi. Yakın olduğu bütün insanları düşündü. Yine tepki yok. Sonra iki gün önce süpermarket kuyruğunda arkasında beklediği hiç tanımadığı bir yabancıyı düşündü ve göğsüne ani bir sancı saplandı – süpermarket yok olmuştu, içindeki herkes yok olmuştu. Nelson'un Köşesi gitmişti. Nelson'un Köşesi yok olmuştu ve hiçbir itiraz duyulmayacaktı, çünkü geride itiraz edecek kimse kalmamıştı. Bundan böyle Nelson'un Köşesi sadece zihninde var olacaktı. İngiltere yalnızca zihninde var olacaktı – bu nemli, kokuşmuş, çelik kaplı uzay gemisine tıkılıp kalmış zihninde. Bir klostrofobi dalgasıyla boğulur gibi oldu.

İngiltere artık yoktu. Bunu anlayabilmişti – bunu her nasılsa anlayabilmişti. Tekrar denedi. Amerika, diye düşündü, yok oldu. Bunu kavraya-

madı. Yeniden küçük şeylerden başlamaya karar verdi. New York yok olmuştu. Tepki veremedi. New York'un var olduğuna zaten ciddi bir biçimde hiç inanmamıştı ki. Dolar, diye düşündü, sonsuza kadar düşmüştü. Bu, onu hafifçe sarstı. Bütün Bogart filmleri de silinip gitti, dedi kendi kendine ve bu ona berbat bir darbe indirdi. McDonald's, diye düşündü. Artık McDonald's hamburgeri diye bir şey yoktu.

Kendinden geçti. Bir saniye sonra kendine geldiğinde, kendini annesi için hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu.

Sert bir ifadeyle ayağa fırladı.

"Ford!"

Ford kendi kendine mırıldanarak oturduğu köşeden kafasını kaldırıp baktı. Uzay yolculuklarının gerçekten uzaydan geçilerek yapılan kısımlarını her zaman yorucu bulurdu.

"Evet?" dedi.

"Eğer sen şu kitap işinde araştırmacıysan ve Yerküre'de bulunduysan, bir süredir onun hakkında bilgi topluyor olmalısın."

"Şey, Yerküre üzerine yazılan özgün maddeyi bir miktar geliştirebildim, evet."

"O zaman, bu edisyonda Yerküre hakkında ne deniyor bir bakayım. Onu görmem gerekiyor."

"Peki, tamam." Kitabı tekrar Arthur'a uzattı.

Arthur kitabı kaptı ve ellerinin titremesine engel olmaya çalıştı. İlgili sayfayı bulmak için madde başlığını girdi. Ekran birden parladı, üzerindekiler girdap gibi dönüp durdu ve ortaya yazılı bir sayfa çıktı. Arthur boş gözlerle ekrana baktı.

"Burada onunla ilgili bir madde yok!" diye patladı.

Ford omzunun üzerinden baktı.

"Evet, var," dedi, "aşağıda, ekranın altında, *Erotikon Altı'nın üç memeli fahişesi Eccentrica Gallumbits*'in hemen altında."

Arthur, Ford'un parmağını izledi ve nereye işaret ettiğini gördü. Bir an için yine anlayamadı, sonra aklı neredeyse başından gidiyordu.

"Ne? *Zararsız*! Söyleyeceği tek şey bu mu? *Zararsız*! Tek bir sözcük!"

Ford omuzlarını silkti.

"Şey, Galakside yüz milyar yıldız var ve kitabın mikro işlemcilerinde bunlar için ayrılan yer sınırlı," dedi, "ve elbette ki, hiç kimse Yerküre hakkında fazla bir şey bilmiyor."

"Tanrı aşkına, bu maddeyi biraz düzeltmişsindir umarım."

"Ha, evet, editöre yeni bir madde göndermeyi başardım. Biraz kısaltmak zorunda kaldı, ama bu da bir ilerleme sayılır."

"Peki şimdi ne yazıyor?" diye sordu Arthur.

"*Çoğunlukla zararsız*," diye itiraf etti Ford, hafif bir utançla öksürerek.

"*Çoğunlukla zararsız*," diye bağırdı Arthur.

"O ses de neydi?" diye tısladı Ford.

"Benim bağırışımdı," diye bağırdı Arthur.

"Hayır, kes sesini!" dedi Ford. "Sanırım başımız dertte."

"*Sen* başımızın dertte olduğunu sanıyorsun!"

Dışarıdan gelen uygun adım yürüme sesleri net bir şekilde duyuluyordu.

"Dentrassiler mi?" diye fısıldadı Arthur.

"Hayır, bunlar çelik uçlu postallar," dedi Ford.

Kapıya sertçe vuruldu.

"O zaman kim bunlar?" diye sordu Arthur.

"Şey," dedi Ford, "eğer şanslıysak bunlar bizi uzaya atmak için gelen Vogonlardır."

"Peki ya şanssızsak?"

"Eğer şanssızsak," dedi Ford ciddi bir endişeyle, "kaptan, bizi atmadan önce şiirlerinden birkaçını okuyacağı konusunda ciddiydi demektir ... "

7

Vogon şiiri hiç şüphesiz Evrendeki en kötü üçüncü şiirdir. En kötü ikinci şiirse Krialı Azgothların yazdıklarıdır. Şair-i Azamları Osuruklu Grunthos "Yaz Ortasında Bir Sabah Koltukaltımda Bulduğum Küçük Yeşil Macun Yumrusuna Kaside" adlı şiirini okurken, dinleyicilerden dördü iç kanamadan yaşamını yitirmiştir. Orta Galaktik Sanat Onur Kurulu Başkanı'ysa kendi bacaklarından birini kemirerek hayatta kalmayı başarmıştı. Şiirine gösterilen tepkilerin Grunthos'u "düş kırıklığına" uğrattığı ve tam *En Sevdiğim Banyo Lıkırtıları* başlıklı on iki ciltlik epik çalışmasını okumaya başlayacakken, kendi kalın bağırsağının yaşamı ve uygarlığı kurtarmak adına çılgınca bir girişimde bulunarak dosdoğru boynundan geçip beynini boğduğu söylenir.

Bunların hepsinden daha kötü olan şiirlerse, yaratıcısı olan İngiltere, Essex, Greenbridge'den Paula Nancy Millstone Jennings'le birlikte Yerküre gezegeninin yıkımı sırasında yok olup gitmişti.

Prostetnik Vogon Jeltz çok hafifçe gülümsedi. Bunu ürkütücü bir etki yaratmaktan çok kas hareketlerinin sırasını hatırlamak için yapmıştı.

Tutsaklarına bağırıp çağırmak ona son derece iyi gelmiş, iyice rahatlatmıştı ve artık biraz acımasızlaşabilirdi.

Tutsaklar Şiir Değerlendirme sandalyelerine oturtulup sıkıca bağlandılar. Vogonlar yapıtlarının genel olarak nasıl karşılandığı konusunda oldukça gerçekçiydiler. Yazma konusundaki ilk girişimleri, evrimlerini uygun biçimde tamamlamış ve kendi kültürüne sahip bir ırk olarak kabul görme konusundaki şiddetli ısrarcılıklarından kaynaklanmıştı, ama şimdi devam etmelerinin tek nedeni sırf gaddarlıklarıydı.

Ford Prefect'in alnında biriken ter damlacıkları şakaklarına bağlanan elektrotların çevresinden süzüldü. Bunlar bir dizi elektronik donanımın –teşbih yoğunlaştırıcıları, uyak düzenleyiciler, ses yineleyiciler ve benzetme boşaltıcıları– şarjına bağlıydı. Donanımın hepsi de şiirin etkisini artırmak ve şairin düşüncelerinin en ince ayrıntısına kadar anlaşıldığına emin olmak için tasarlanmıştı.

Arthur Dent oturduğu yerde tir tir titriyordu. Kendisini neyin beklediği konusunda hiçbir fikri yoktu, ama şimdiye kadar olanlardan hiç hoşlanmadığını biliyordu ve bundan sonra da durum pek değişeceğe benzemiyordu.

Vogon okumaya başladı – yaratıcılığını örnekleyen küçük ve kokuşmuş bir dörtlük.

"*Senin işemelerin banadır ...*" diye başladı. Ford'un bedeni büyük bir acıyla kasıldı – bu beklediğinden bile daha kötüydü.

" *... ey lekecikli homurtu böcekçiği / Hastalıklı bir arının üzerindeki bir sürü gevezelik lekesi gibi.*"

"Aaaaaaarggggghhhhhh!" diye haykırdı Ford Prefect, acı dalgalarının güm güm vurduğu kafa-

sını geriye atarak. Yanında rahat rahat oturan ve sandalyesinde dönen Arthur'u belli belirsiz görebiliyordu. Dişlerini sıktı.

"*Zor da olsa bul onu, yalvarıyorum sana*," diye devam etti acımasız Vogon, "*benim yürüyen, dönen asalaklarım.*"

Vogonun sesi korkunç ve coşkulu bir tizliğe ulaşıyordu. "*Ve üzerimke buruşuk gürndüz sefartlarından halka halka ağ at / Yoksa seni bulandıran çatırdağımla parçanklara büldürtürüm seni, bak bakalım vazgeçiyor muyum?*"

"Nnnnnnnnyyyyyyyyuuuuuuurrrrrrrrgggggggghhhhhh!" diye haykırdı Ford Prefect ve elektronik olarak gücü artırılmış son dize şakaklarının ortasında ani bir patlamaya yol açarken son kez kasılıp pelte gibi sandalyesine yığılıp kaldı.

Arthur'sa hâlâ koltuğunda rahat rahat oturuyordu.

"Şimdi, aciz Dünyalılar..." vızıldadı Vogon (Ford Prefect'in aslen Betelgeuse civarındaki küçük bir gezegenden olduğunu bilmiyordu, zaten bilseydi de bu umurunda olmazdı), "Size basit bir seçenek sunuyorum! Ya uzay boşluğunda ölün ya da ..." melodramik bir etki yaratmak için duraksadı, "şimdi bana şiirimin ne kadar iyi olduğunu söyleyin!"

Kendisini yarasa biçimindeki kocaman deri bir koltuğa atıp onları izledi. Yine aynı şekilde gülümsedi.

Ford hırıltıyla nefes almaya çalışıyordu. Kurumuş dilini kavrulmuş dudaklarında gezdirip inledi.

Arthur neşeli bir sesle konuştu: "Aslında benim bayağı hoşuma gitti."

Ford ağzı açık kalmış bir halde ona döndü. İşte böyle bir yaklaşım aklına hiç gelmemişti.

Vogon şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı, ki bu hareketi burnunu etkili bir şekilde gizleyebildiği için hiç de kötü sayılmazdı.

"Ah Tanrım..." diye vızıldadı, hatırı sayılır bir şaşkınlık yaşıyordu.

"Şey, evet," dedi Arthur, "özellikle metafizik benzetmelerden bazıları gerçekten etkileyiciydi."

Ford boş gözlerle ona bakmayı sürdürürken düşüncelerini bu yepyeni kavram çerçevesinde yavaş yavaş bir düzene sokmaya çalıştı. Bu işten yüzsüzlükle sıyrılmayı gerçekten başarabilecekler miydi acaba?

"Evet, devam et ..." diye Arthur'u yüreklendirdi Vogon.

"Hımmm ... ve şey ... ilginç uyak oyunları da vardı," diye devam etti Arthur, "ki bunlarda şeyle şey birlikte kullanılmış ... eee ... eee ..." bocaladı.

Ford tehlikeye atılarak onun yardımına koştu, "... temeli oluşturan mecazın gerçeküstücülüğü ... eee ..." O da bocaladı, ama Arthur böylece tekrar hazırlanacak kadar vakit bulabilmişti.

" ... insanlıkla ..."

"*Vogonlukla*," diye ona fısıldadı Ford.

"Şey, evet, bu uyak oyunları şairin merhametli ruhunda taşıdığı Vogonlukla (pardon) birlikte kullanılmış görünüyor." Arthur artık oyunun sonuna geldiğini hissediyordu. "Böylece uyak oyunları şiirin yapısı aracılığıyla kendine bir yol açıp onu arılaştırıyor, onu aşıyor ve diğerinin temel ikilikleriyle hesaplaşıyor," (zafere yaklaşmakta olan Arthur'un sesi gittikçe yükseliyordu ...) "dinleyici de engin ve canlı bir kavrayışla ...

kavrayışla... eee ..." (... ama zaferin sandığı kadar yakın olmadığını anladı). Ford acıyı durdurucu *son darbeyi* indirmek için atıldı:

"Şiir her ne hakkındaysa ona engin ve canlı bir kavrayışla yaklaşıyor!" dedi bağırarak. Sonra ağzının kenarıyla hafifçe fısıldadı, "İyi iş çıkardın Arthur, çok iyiydi."

Vogon onları dikkatle inceledi. Söylenenler bir an için ruhunun ırkına özgü acılarla dolu kısmına dokunmuştu, ama hayır diye düşündü – bunun için artık çok geçti. Sesi bir kedinin hışır hışır bir naylonla oynamasını andırıyordu.

"Yani acımasız, duygusuz ve kalpsiz dış görünüşümün altında yalnızca sevilmek istediğim için mi şiir yazdığımı söylüyorsunuz," dedi. Duraksadı. "Bu doğru mu?"

Ford sinirli bir kahkaha attı. "Evet, bunu söylemek istiyorum," dedi, "hepimiz, içten içe, anlarsın ya ... eee ..."

Vogon ayağa kalktı.

"Hayır, tamamen yanılıyorsunuz," dedi, "yalnızca acımasız, duygusuz ve kalpsiz dış görünüşümü daha çok belirginleştirmek için şiir yazıyorum. Öyle ya da böyle sizi gemiden atacağım zaten. Muhafız! Tutsakları üç numaralı havakilidine götür ve dışarı at!"

"Ne?" diye bağırdı Ford.

İri yarı genç bir Vogon muhafız öne çıktı ve kalın, yağlı kollarıyla onları kayışların arasından çekip çıkardı.

"Bizi uzaya atamazsınız," diye bağırdı Ford, "biz bir kitap yazmaya çalışıyoruz."

"Direnmek faydasız!" diye bağırarak karşılık verdi, Vogon muhafız. Vogon Muhafız Ordusu'na katıldığında ilk öğrendiği cümleydi bu.

Kaptan dalgın bir keyifle onları izledi ve sonra sırtını döndü.

Arthur çılgınca çevresine bakındı.

"Şimdi ölmek istemiyorum!" diye bağırdı. "Hâlâ başım ağrıyor! Cennet'e baş ağrısıyla gitmek istemiyorum, bütün aksiliğim üstümde olacak ve Cennet'in tadını çıkaramayacağım!"

Muhafız ikisini de boyunlarından sıkıca kavradı ve kaptanın sırtını saygıyla eğilerek selamladıktan sonra ani bir manevrayla, itiraz etmekte olan iki tutsağı sürükleyerek köprüden çıkardı. Çelik bir kapı kapandı ve kaptan yine tek başına kaldı. Şiir defterini yavaş yavaş karıştırırken sessizce mırıldanarak derin düşüncelere dalmıştı.

"Hımmm," dedi, "*temeli oluşturan mecazın gerçeküstücülüğü* ..." Bunu bir an değerlendirdi sonra zalimce bir gülümsemeyle defterini kapattı.

"Ölüm onlar için fazla iyi bir son," dedi.

Çelik duvarlı, uzun koridor Vogonun kauçuğu andıran koltukaltlarına sıkıştırdığı iki insansının güçsüz debelenmeleriyle yankılandı.

"Bu harika," dedi şaşkınlıktan zırvalayan Arthur, "bu gerçekten müthiş. Bıraksana beni, seni hayvan!"

Vogon muhafız onları sürüklemeye devam etti.

"Endişelenme," dedi Ford, "bir şeyler düşüneceğim." Ama sesi hiç de umut verici gelmiyordu.

"Direnmek faydasız!" diye böğürdü muhafız.

"Böyle şeyler söylemeyi kes," dedi Ford kekeleyerek. "Böyle şeyler söylersen, olumlu zihinsel yaklaşımımızı nasıl koruyabiliriz?"

"Tanrım," diye yakındı Arthur, "olumlu bir zihinsel yaklaşımdan bahsediyorsun, ama bugün yok edilen senin gezegenin değildi. Bu sabah uyandığımda güzel ve rahat bir gün geçireceğimi düşünüyordum. Ufak tefek bir şeyler okuyacak ve köpeği fırçalayacaktım ... saat henüz öğleden sonra dört ve ben bu saatte Yerküre'nin hâlâ dumanı tüten kalıntılarından altı ışık yılı uzaktaki bir uzay gemisinden dışarı atılıyorum!" Vogon onu daha sıkı tutmaya başlayınca gurultulu sesler çıkararak anlaşılmaz bir şeyler daha geveledi.

"Pekâlâ," dedi Ford, "sadece paniğe kapılma!"

"Paniğe kapılmaktan söz eden kim?" diye bağırdı Arthur. "Ben hâlâ kültür şoku yaşıyorum. Sen bir de beni duruma uyum sağlayıp ne olup bittiğini iyice anladıktan sonra gör. İşte *o zaman* paniğe kapılmaya başlayacağım!"

"Arthur, gittikçe isterik davranıyorsun. Kapa çeneni!" Ford bütün gücüyle düşünmeye çalıştı, ama tekrar bağırmaya başlayan muhafız sağlıklı düşünmesini engelliyordu.

"Direnmek faydasız!"

"Sen de çeneni kapayabilirsin!" diye bağırdı Ford.

"Direnmek faydasız!"

"Of, kes artık şunu," dedi Ford. Başını kendisini tutan muhafızın yüzünü görene dek çevirdi. O anda aklına bir fikir geldi.

"Bu tür şeylerden gerçekten hoşlanıyor musun?" diye aniden sordu.

Vogon durup hareketsizleşti ve yüzüne yavaş yavaş sınırsız bir aptallık ifadesi yayıldı.

"Hoşlanmak?" diye gürledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu," dedi Ford, "bu sana tam anlamıyla tatmin edici bir yaşam sunuyor mu? Etrafta ayaklarını yere vura vura dolaşmak, bağırıp çağırmak, insanları uzay gemilerinden atmak ..."

Vogon alçak ve çelik tavana boş boş baktı, iki kaşı neredeyse birbiri üstüne binecekti. Ağzı açıldı ve öylece kaldı. "Ama mesai saatleri iyi ..." diyebildi sonunda.

"Öyle olmak zorunda," diye onayladı Ford.

Arthur bakmak için başını Ford'a çevirdi.

"Ford, ne yapıyorsun?" diye sordu, şaşkınlık içinde fısıldayarak.

"Yalnızca çevremde olup bitenlerle ilgilenmeye çalışıyorum, tamam mı?" dedi Ford. "Demek saatler oldukça iyi, öyle mi?" diye devam etti.

Vogon miskin düşünceler zihninin karanlık derinliklerinde uyuşuk uyuşuk kıpırdanmaya başlarken başını eğip ona baktı.

"Evet," dedi, "ama sen konuyu açtığın için söylüyorum, zamanın büyük bölümü oldukça berbat geçiyor. Bir tek şey dışında ... " tekrar düşündü, ki bu da tavana bakmasını gerektirmişti – "bazen bağırıp çağırmak çok hoşuma gidiyor." Ciğerlerini havayla doldurup böğürdü, "Direnmek– "

"Evet evet, tamam," diye hızla sözünü kesti Ford, "bu işte başarılı olduğunu söyleyebilirim. Ama madem çoğunlukla berbat," dedi yavaşça, sözcüklere hedefe ulaşmaları için zaman tanıyarak, "o zaman neden bu işi yapıyorsun? Bunun nedeni nedir? Kızlar? Deri? *Maçoluk?* Yoksa bütün bunların anlamsız sıkıcılığıyla boğuşmak sana ilginç bir meydan okuma fırsatı mı sunuyor?"

Arthur şaşkınlık içinde bir Ford'a bir muhafıza bakıyordu.

"Eee..." dedi muhafız, "eee ... eee ... bilmiyom. Galiba ben bu işi ... yalnızca ... yapıyorum işte. Teyzem uzay gemisi muhafızlığının genç bir Vogon için iyi bir meslek olduğunu söyledi, anlarsın ya, üniforma, bele takılan kılıfın içinde aşağı sarkan sersemletici ışın tabancası, anlamsız sıkıcılık falan ..."

"Bak, gördün mü Arthur," dedi Ford, kanıtlamaya çalıştığı şeyi sonuca bağlamış birinin tavrıyla, "sen de derdin var sanıyorsun."

Arthur gerçekten de öyle sanıyordu. Gezegeninin başına gelen bunca tatsız şeyden ayrı olarak, Vogon muhafızı onu neredeyse boğmak üzereydi ve uzay boşluğuna atılma düşüncesinden pek hoşlanmamıştı.

"Bir de *onun* derdini anlamaya çalış," diye ısrar etti Ford. "Şu zavallı delikanlıya bir bak, ömrü boyunca yapacağı iş, ayaklarını yere rap rap vura vura yürüyüp insanları uzay gemilerinden atmak ..."

"Ve bağırmak," diye ekledi muhafız.

"Bir de bağıracak, elbette," dedi Ford, boynuna dolanmış kalın kola dostça bir tevazuyla vurdu hafifçe, "... ve bunu neden yaptığını bile bilmiyor!"

Arthur bunun çok üzücü olduğunu zayıf bir hareketle onayladı, çünkü konuşacak kadar soluk alamıyordu.

Kafası iyice karışmış muhafızdan derin homurtular duyuldu.

"Evet. Böyle düşününce sanırım ... "

"Bravo delikanlı," diye yüreklendirdi onu Ford.

"Peki ama," diye devam etti homurdanma, "başka bir seçeneğim var mı?"

"Var," dedi Ford, neşeyle ama yavaşça, "bu işi bırakabilirsin elbette! Onlara," diye devam etti, "artık bu işi yapmayacağını söyle." Buna bir şeyler eklemesi gerektiğini hissetti, ama şu an için muhafızın aklı kendisine söylenenlerle epey meşgul görünüyordu.

"Hıııııııııımmmmmmmmmmmmmmmmmmmm.." dedi muhafız, "eee, şey, bence bu o kadar da güzel bir fikir değil."

Ford fırsatın avuçlarından kayıp gitmek üzere olduğunu fark etti.

"Dur bir dakika," dedi, "bu yalnızca bir başlangıç, anlıyor musun? Arkasından daha fazlası gelecek, anlıyor musun? ..."

Ama tam da o anda muhafız onları tekrar sıkıca tutmaya başladı ve asıl amacı olan tutsakları havakilidine taşıma işine devam etti. Konuşma belli ki ona oldukça dokunmuştu.

"Hayır, eğer sizin için fark etmezse," dedi muhafız, "ikinizi şu havakilidinden atıp yapmam gereken birkaç bağırıp çağırma işine devam etsem iyi olacak."

Ford için kesinlikle fark ederdi.

"Haydi ama ... dinle biraz!" dedi daha yavaş, daha neşesiz bir tonla.

"Hahhhhgggggggnnnnn ..." dedi Arthur, anlaşılır bir tonlama kullanmaksızın.

"Bekle biraz," diye devam etti Ford, "daha müzik ve sanat var, sana anlatacağım daha pek çok şey var! Agggghhhhh!"

"Direnmek faydasız!" diye böğürdü muhafız ve ekledi, "Görüyorsun ya, eğer böyle devam

edersem, Kıdemli Bağırma Subaylığı'na terfi edebilirim. Bağırmayan ve insanları itip kakmayan subaylar için genelde boş kadro bulunmaz, bu yüzden bence bildiğim şeyi yapmaya devam etmek benim için daha iyi."

Artık havakilidine ulaşmışlardı – geminin iç yüzeyine gömülü daire biçiminde, kocaman, çelik bir kapaktı; çok ağır ve aşılmaz görünüyordu. Muhafız bir düğmeye bastı ve kapak yağ gibi kayarak açıldı.

"Yine de ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedi Vogon muhafız. "Hoşça kalın." Ford ve Arthur'u kapaktan içeri, küçük bir kabine fırlattı. Arthur düştüğü yerde soluk soluğa yatıp kaldı. Ford hemen yerden kalkıp kapanmakta olan kapağa umutsuzca omuz attı.

"Ama dinle," diye bağırdı muhafıza, "hakkında hiçbir şey bilmediğin koca bir dünya var ... bak buna ne dersin?" Umutsuzca, o anda aklına gelen tek kültür kırıntısına sarıldı – Beethoven'in Beşinci Senfonisi'nin ilk notalarını mırıldanmaya başladı.

"*Da da da dam*! Bu içindeki hiçbir şeyi harekete geçirmiyor mu?"

"Hayır," dedi muhafız, "pek değil. Ama teyzeme bundan bahsedeceğim."

Sonra başka bir şey söylediyse bile ne dediği duyulmadı. Kapak sımsıkı kapanmış ve gemi motorlarının uzaktan gelen hafif mırıltısı dışında ortalık sessizleşmişti.

Yaklaşık iki metre çapında, üç metre yüksekliğinde ve pırıl pırıl parlatılmış silindir bir bölmenin içindeydiler.

Ford soluk soluğa çevresine bakındı.

"Onda biraz potansiyel var sanmıştım," dedi ve yere çöküp sırtını kavisli duvara dayadı.

Arthur hâlâ düştüğü yerde, zeminin kavisli kısmında yatıyordu. Kafasını kaldırıp bakmadı. Kesik kesik soluyarak öylece yattı.

"Şimdi köşeye sıkıştık, değil mi?"

"Evet," dedi Ford, "köşeye sıkıştık."

"Peki bir şey düşünemedin mi? Bir şeyler düşüneceğini söylemiştin sanırım. Belki de bir şey düşündün, ama ben fark edemedim."

"Şey, evet, bir şey düşündüm," dedi Ford hızlı hızlı soluyarak. Arthur umutlu gözlerle ona baktı.

"Ama maalesef," diye devam etti Ford, "düşündüğüm şey bu hava geçirmez kapağın diğer tarafı için geçerliydi." Az önce üzerlerine kapanan kapağı tekmeledi.

"Ama iyi bir fikirdi, değil mi?"

"Ya, evet, çok zekiceydi."

"Neydi?"

"Şey, ayrıntıları henüz belirlememiştim. Bunun bir anlamı da kalmadı zaten, değil mi?"

"O zaman ... eee, şimdi ne olacak?" diye sordu Arthur.

"Ha, hımmm, karşımızdaki kapak birkaç saniye sonra otomatik olarak açılacak ve sanırım biz de uzayın derinliklerine fırlayıp oksijensizlikten boğulacağız. Tabii eğer ciğerlerini havayla doldurursan, otuz saniye kadar dayanabilirsin ..." dedi Ford. Ellerini arkasına koyup kaşlarını kaldırdı ve eski bir Betelgeuse savaş ilahisi mırıldanmaya başladı. Birdenbire Arthur'un gözüne çok uzaylı göründü.

"Demek buraya kadarmış," dedi Arthur, "öleceğiz."

"Evet," dedi Ford, "tek bir istisna var ... olamaz! Dur bir dakika!" Birden karşısında, Arthur'un görüş alanının arkasında kalan bir şeyin üzerine atıldı. "Bu düğme de neyin nesi?" dedi haykırarak.

"Ne? Nerede?" diye bağırdı Arthur, o tarafa doğru dönerek.

"Hayır, yalnızca şaka yapıyordum," dedi Ford, "eninde sonunda öleceğiz."

Duvara yaslanıp kendini tekrar yere bıraktı ve ilahisine kaldığı yerden devam etti.

"Biliyor musun?" dedi Arthur, "böyle zamanlarda, yani Betelgeuselü bir adamla bir Vogon havakilidine tıkılıp kaldığımda ve uzayın derinliklerinde havasızlıktan ölmeme azıcık bir zaman kaldığında, keşke gençken annemi dinleseydim diyorum."

"Neden, ne derdi sana?"

"Bilmem, hiç dinlemedim ki."

"Ha." Ford mırıldanmaya devam etti.

"Harika," diye düşündü Arthur kendi kendine, "Nelson'un Sütunu gitti, McDonald's gitti, geriye kalan tek şey ben ve *çoğunlukla zararsız* sözcükleri. Birkaç saniye içinde geriye yalnızca *çoğunlukla zararsız* sözcükleri kalacak. Oysa ki dün gezegende her şey son derece yolunda görünüyordu."

Bir motor vızıldadı.

Hafif bir tıslama, dış kapağın gerçek olamayacak kadar parlak ışık noktacıklarıyla bezenmiş, kapkara bir boşluğa açılmasıyla içeri hücum eden havanın sağır edici gürlemesine dönüştü. Ford ve Arthur, oyuncak bir tabancadan fırlayan mantarlar gibi uzay boşluğuna fırladılar.

8

Otostopçunun Galaksi Rehberi *her şeyiyle dikkate değer bir kitaptır. Yıllar boyunca pek çok farklı kişinin editörlüğü altında tekrar tekrar derlenmiştir. Sayısız gezginin ve araştırmacının katkılarını içermektedir.*

Giriş bölümü şöyle başlar:

"Uzay," *der,* "büyüktür. Gerçekten büyüktür. Ne kadar engin, ne kadar uçsuz bucaksız ve ne kadar akıllara durgunluk verecek büyüklükte olduğuna inanamazsınız. Aşağıdaki eczaneye giden yolun uzun olduğunu düşünebilirsiniz, ama bu uzayın yanında fındık kadar kalır. Bakın ..." *diye devam eder.*

(Bir süre sonra üslup biraz oturur ve size gerçekten bilmeniz gereken şeyleri anlatmaya başlar. Örneğin inanılmaz derecede güzel olan Bethselamin gezegeninde yaşayanların, her yıl ziyarete gelen on milyar turist nedeniyle giderek artan erozyon yüzünden büyük endişe duyduklarından ve bu yüzden gezegen üzerindeyken yediklerinizle vücuttan attıklarınız arasındaki herhangi bir tutarsızlığın ayrılmadan önce ameliyatla beden ağırlığınızdan düşürüldüğünden söz eder; yani tuvalete her gidişinizde makbuz almanız hayati bir önem taşımaktadır.)

Yine de dürüst olmak gerekirse, yıldızlararası mesafelerin katıksız enginliğiyle karşılaştırıldığında, Rehber'in giriş kısmını yazanlarınkinden daha iyi çalışan akıllar bile bocalamıştır. Bazıları sizi bir an için Reading'de küçük bir fıstığı ve Johannesburg'da küçük bir cevizi ya da buna benzer baş döndürücü kavramları düşünmeye davet eder.

Basit gerçekse insanların hayal gücünün yıldızlararası uzaklıkları kavrayamayacağıdır.

Işık öylesine hızlı hareket eder ki pek çok ırkın onun hareket edebildiğini anlaması binlerce yıl sürmüştür.

Ancak ışığın bile yıldızlararası seyahat etmesi zaman alır. Güneş yıldızından eskiden Yerküre'nin bulunduğu yere varması sekiz dakika sürer ve buradan Güneş'in en yakın yıldız komşusu Alfa Proksima'ya gitmek içinse dört yıl daha gerekir.

Işığın Galaksinin diğer ucuna, örneğin Damogran'a ulaşması daha uzun sürer: Beş yüz bin yıl.

Bu mesafeyi otostopla katetme rekoru beş yılın altındadır, ama yolda pek fazla bir şey görme fırsatınız olmaz.

Otostopçunun Galaksi Rehberi *ciğerlerinizi havayla doldurursanız uzay boşluğunda otuz saniye kadar yaşayabileceğinizi söyler. Ama bununla birlikte, akıl almaz boyuttaki uzayda, o otuz saniye içinde bir başka geminin sizi alma olasılığının iki üzeri iki yüz yetmiş altı bin yedi yüz dokuzda bir olduğunu da eklemektedir.*

Çok şaşırtıcı bir rastlantı eseri, bu sayı aynı zamanda Arthur'un bir zamanlar Islington'da gittiği ve ilişkiye giremediği çok hoş bir kızla tanıştığı –kız evden davetsiz bir misafirle ayrılmıştı– partinin verildiği dairenin telefon numarasıydı.

Yerküre gezegeni, Islington'daki daire ve telefon çoktan yok olmuştu, ama yirmi dokuz saniye sonra Ford ve Arthur'un kurtarılması vesilesiyle kısaca da olsa anılması küçük bir tesellidir.

9

Ortada hiçbir neden yokken havakilitlerinden birinin kapağının açılıp kapandığını fark eden bir bilgisayar kendi kendine söylendi.

Bunun nedeni Mantığın öğle yemeğine çıkmış olmasıydı.

Biraz önce Galakside bir delik oluşmuştu. Bir saniyenin tam hiçte biri uzunluğunda, bir santimetrenin hiçte biri genişliğinde ve bir ucundan diğerine nice milyonlarca ışık yılı derinliğindeydi.

Kapanırken içinden bir sürü kâğıt şapka ve parti balonu düşüp evrenin içinde sürüklenmeye başladı. Bir metre boyunda yedi piyasa analistinden oluşan bir ekip dışarı fırlayıp biraz havasızlıktan, biraz da şaşkınlıktan can verdiler.

İki yüz otuz dokuz bin hafif kızarmış yumurta da dışarı uçup Pansel sisteminin kıtlık çekmekte olan Poghril bölgesinin üzerinde kocaman ve titrek bir yığın oluşturmuştu.

Birkaç hafta sonraysa kolesterol zehirlenmesinden ölen tek bir kişi dışında, Poghril kabilesinin tamamı kıtlıktan ölmüştü.

Deliğin açık kaldığı saniyenin hiçte biri, son derece inanılmaz bir şekilde zaman içinde bir ileri bir geri yankılandı. Uzak geçmişin derinliklerinde bir yerlerde, uzayın steril boşluğunda sürüklenen rastgele toplanmış küçük bir atom grubunu şiddetle sarstı ve onları hiç olmayacak olağandışı bir düzende birbirine bağladı. Bu düzen kendini kopyalamayı çabucak öğrendi (bu düzenin olağandışı yanlarından biri de buydu) ve sürüklendiği her gezegende büyük sorunlara yol açmaya başladı. Evrende yaşam işte böyle başlamıştı.

Beş vahşi Olay Girdabı tehlikeli mantıksızlık fırtınalarına kapıldılar ve içlerindekini bir kaldırıma kustular.

Kaldırımda yatan Ford Prefect ve Arthur Dent, yarı ölü balıklar gibi yutkunarak nefes almaya çalışıyorlardı.

"İşte," dedi Ford güçlükle soluyarak, Bilinmez'in Üçüncü Katı'nda hızla ilerleyen kaldırımda parmaklarıyla tutunacak yer arıyordu, "Sana bir şeyler düşüneceğimi söylemiştim."

"Şey, tabii," dedi Arthur, "tabii."

"Yoldan geçen bir uzay gemisi bulma ve onun tarafından kurtarılma fikrim," dedi Ford, "çok parlak bir düşünceydi."

Gerçek Evren insanın midesini altüst eden kavisler çizerek altlarından akıp gidiyordu. Türlü türlü taklit nesne dağ keçileri gibi sessizce yanlarından geçmekteydi. İlk ışık, uzay-zamanı adeta sütlaç parçacıklarıyla sıvayarak patladı. Zaman çiçeklendi, madde büzülerek yok oldu. En büyük asal sayı bir köşede sessizce tek bir vücut haline geldi ve kendini sonsuza dek gizledi.

"Şey, bırak bu ayakları," dedi Arthur, "bunun olma olasılığı çok küçüktü."

"Homurdanmayı bırak, işe yaradı işte," dedi Ford.

"Nasıl bir geminin içindeyiz?" diye sordu Arthur, sonsuzluk çukuru altlarında esnerken.

"Bilmiyorum," dedi Ford, "henüz gözlerimi açmadım."

"Evet, ben de açmadım," dedi Arthur.

Evren sıçradı, donup kaldı, titredi ve birkaç beklenmedik yöne doğru büküldü.

Arthur ve Ford gözlerini açıp çevrelerine hatırı sayılır bir şaşkınlık içinde baktılar.

"Yüce Tanrım," dedi Arthur, "burası tıpkı Southend'deki deniz kıyısına benziyor."

"Vay canına, bunu söylediğini duymak beni rahatlattı," dedi Ford.

"Niçin?"

"Çünkü delirdiğimi düşünmeye başlamıştım."

"Belki de deliriyorsundur. Belki de bunları söylediğimi sadece sen uyduruyorsun."

Ford bunun üzerine düşündü.

"Pekâlâ, bunları söyledin mi söylemedin mi?" diye sordu.

"Sanırım söyledim," dedi Arthur.

"Şey, belki ikimiz de deliriyoruzdur."

"Evet," dedi Arthur, "bütün olanları düşünürsen, burasının Southend olduğunu düşünmemiz için bizim delirmiş olmamız gerek."

"Peki sen burasının Southend olduğunu düşünüyor musun?"

"Ha, evet."

"Ben de."

"O zaman ikimiz de delirmiş olmalıyız."

"Delirmek için güzel bir gün."

"Evet," dedi yanlarından geçip giden bir manyak.

"Bu da kimdi?" diye sordu Arthur.

"Hangisi – beş kafalı ve tütsülenmiş ringa balıklarıyla dolu böğürtlen çalısına sahip bir adam mı?"

"Evet."

"Bilmiyorum. Birisi işte."

"Ya."

İkisi de kaldırıma oturdular ve devasa çocukların kumda bütün ağırlıklarını vererek zıplayışlarını ve Belirsiz Bölgeler'e takviyeli parmaklık stokları götüren vahşi atların gökyüzü boyunca fırtına gibi koşuşlarını belirgin bir huzursuzlukla izlediler.

"Biliyor musun," dedi Arthur hafifçe öksürerek, "eğer burası Southend ise bu işte bir tuhaflık var ..."

"Denizin bir kaya gibi hareketsiz durması ve binaların devamlı yukarı aşağı dalgalanmasını mı kastediyorsun?" diye sordu Ford. "Evet, ben de bunu tuhaf karşıladım. Aslında," Southend büyük bir patlamayla birbirinin çevresinde müstehcen ve şehvetli biçimlerde uçarı danslar edip fırıl fırıl dönen altı eşit parçaya bölünürken, konuşmaya devam etti, "burada ayrıca hiç de tekin olmayan bir durum var."

Boruların ve tellerin vahşice uluyan sesleri rüzgârda kuruyup kavruldu, tanesi on peni olan sıcak çörekler yoldan dışarı fırladı, gökyüzünde iğrenç bir balık fırtınası başladı. Bunun üzerine Arthur ve Ford hemen tabanları yağlayıp oradan tüyme vaktinin geldiğine karar verdiler.

Kalın ses duvarlarının, kadim düşüncelerin oluşturduğu dağların, duygusal müzik vadilerinin, sezondaki kötü ayakkabıların ve beş para etmez beyzbol sopalarının içine daldılar ve birdenbire bir kız sesi duydular.

Oldukça mantıklı bir sese benziyordu, ama tek söylediği, "iki üzeri yüz bine bir ve daha da düşüyor," oldu, o kadar.

Ford bir ışından aşağıya kaydı ve sesin kaynağını bulmaya çalışarak sağa sola bakındı durdu, ama ciddi olarak inanabileceği hiçbir şey göremedi.

"O ses de neydi?" diye bağırdı Arthur.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Ford bağırarak. "Bilmiyorum. Bana bir ihtimal hesabı gibi geldi."

"İhtimal mi? Nasıl yani?"

"İhtimal. Bilirsin işte, iki üzeri bir, üç üzeri bir, beş üzeri dörtte bir gibi. Ses iki üzeri yüz bine bir dedi. Oldukça düşük bir ihtimal değeri."

Bir milyon galonluk bir fıçı dolusu krema, kendisini hiçbir uyarıda bulunmaksızın onların üstüne boca etti.

"Peki, ama bu ne anlama geliyor?" diye haykırdı Arthur.

"Ne, krema mı?"

"Hayır, ihtimal hesabı!"

"Bilmiyorum. Hiç bilmiyorum. Sanırım bir tür uzay gemisindeyiz."

"Tek tahmin edebildiğim," dedi Arthur, "buranın birinci mevki olmadığı."

Uzay-zamanın dokusunda kabartılar belirmeye başladı. Kocaman ve çirkin kabartılar.

"Ahhhhhhgggggghh ..." dedi Arthur, bedeninin yumuşadığını ve alışılmadık yönlere doğru büküldüğünü hissettiğinde. "Görünüşe göre Southend eriyip gidiyor ... yıldızlar girdaba kapılmış gibi dönüyor ... kuraklık yüzünden toz fırtınalarının koptuğu bir arazi gibi ... bacaklarım günbatımına dalıyor ... sol kolum da yerinden çıktı." Aklına ürkütücü bir düşünce geldi: "Lanet olsun," dedi, "dijital saatimi şimdi nasıl çalıştıracağım?" Gözlerini çaresizlik içinde Ford'un bulunduğu yöne doğru çevirdi.

"Ford," dedi, "bir penguene dönüşüyorsun. Kes şunu."

Ses yine duyuldu.

"İki üzeri yetmiş beş bine bir ve düşmeye devam ediyor."

Ford göletinin çevresinde öfkeyle badi badi yürüdü.

"Hey, sen kimsin?" dedi vaklayarak. "Neredesin? Neler oluyor ve bunu durdurmanın bir yolu var mı?"

"Lütfen sakin olun," dedi ses tatlı tatlı, insanın aklına yalnızca tek kanadı kalmış ve iki motorundan biri yanmakta olan büyük bir yolcu uçağının hostesi geliyordu. "Tamamen güvendesiniz."

"Ama konu bu değil ki!" dedi Ford, öfkeden kudurarak. "Konu şu ki ben artık tamamen güvende olan bir penguenim, meslektaşımsa hızla kol ve bacaklarını kaybediyor!"

"Tamam, sorun yok, onları geri aldım," dedi Arthur.

"İki üzeri elli bine bir ve düşmeye devam ediyor," dedi ses.

"Elbette," dedi Arthur, "bu kadar uzun olmalarını istemezdim gerçi, ama ..."

"Bize bir şeyler söylemen gerektiğini hissetmiyor musun?" diye sordu Ford, kuşlara özgü bir öfkeyle cıyaklayarak.

Ses boğazını temizledi. Dev bir *pötibör* uzaktan beceriksizce koşmaya başladı.

"Hoş geldiniz," dedi ses, "Yıldızgemisi *Altın Kalp*'e hoş geldiniz."

Ses devam etti.

"Lütfen," dedi ses, "çevrenizde gördüğünüz ya da duyduğunuz hiçbir şey sizi korkutmasın. İki üzeri iki yüz yetmiş altı bine bir olan bir ihtimalsizlik düzeyinde –ihtimalen çok daha yüksekken– mutlak bir ölümden kurtarıldığınız için başlangıçta bazı kötü etkiler hissedeceksiniz. Şimdi iki üzeri yirmi beş bine bir düzeyinde seyretmekteyiz ve düşüş sürüyor, normalin ne olduğuna emin olur olmaz, normale dönüyor olacağız nasılsa. Teşekkürler. İki üzeri yirmi bine bir ve düşüş devam ediyor."

Ses kesildi.

Ford ve Arthur kendilerini aydınlık, küçük ve pembe bir odacıkta buldular.

Ford çılgınca heyecanlanmıştı.

"Arthur!" dedi. "Bu harika! Sonsuz İhtimalsizlik Motoru'yla çalışan bir gemi tarafından kurtarıldık! Bu inanılmaz bir şey! Bununla ilgili söylentileri daha önce duymuştum! Hepsi resmi kaynaklarca yalanlanmıştı, ama şimdi yapmış olmalılar! İhtimalsizlik Motoru'nu yaptılar! Arthur, bu ... Arthur? Neler oluyor?"

Bedenini küçük odanın kapısına bastırmış olan Arthur onu kapalı tutmaya çalışıyor, ama kapı bir türlü yerine oturmuyordu. Parmaklarında mürekkep lekeleri olan minik, tüylü eller aralıktan içeri uzanıyor, incecik sesler susmamacasına çılgınlar gibi konuşuyordu.

Arthur başını kaldırıp baktı.

"Ford," dedi, "dışarıda, yazdıkları *Hamlet* metni hakkında bizimle konuşmak isteyen sonsuz sayıda maymun var."

10

Sonsuz İhtimalsizlik Motoru, yıldızlararası engin mesafeleri, hiperuzaydaki bütün o can sıkıcı gidip gelmeler olmaksızın, saniyenin hiçte biri kadar bir zamanda katetmeyi sağlayan yeni ve harika bir yöntemdi.

Şans eseri bulunmuş ve Galaktik Hükümet'in Damogran'daki araştırma ekibi tarafından idare edilebilir bir fırlatma gücü haline getirilmişti.

Yöntemin keşfedilişinin öyküsü kısaca şöyleydi:

Bir Bambleweeny 57 meson-altı beynin mantık devrelerini, güçlü bir Brownian Hareket üreticisine (bir fincan güzel ve sıcak çay diyelim) sarkıtılmış atomik vektör belirticisine basit bir şekilde bağlayarak ufak miktarda *sonlu* ihtimalsizlikler üretme ilkesi şüphesiz iyi kavranmıştı – ve böyle jeneratörler Belirsizlik Teorisi'ne bağlı olarak, partilerde buzları eritmekte kullanılıyor ve onunla, ev sahibesinin iç çamaşırlarındaki bütün moleküllerin eşzamanlı olarak otuz santim sola doğru sıçraması sağlanıyordu.

Pek çok saygıdeğer fizikçi böyle bir şeyi desteklemeyeceğini açıklamıştı – bunun nedeni, kısmen buluşun bilimin itibarını zedelemesiydi, ama asıl neden böylesi partilere davet edilmemeleriydi.

Dayanamadıkları bir başka şey de bir uzay gemisinin yıldızlar arasındaki akıllara durgunluk verici mesafeleri sıçraması için gereken *sonsuz* İhtimalsizlik Alanı'nı üretebilecek bir makine yapmaya çalışırlarken karşılaştıkları ebedi başarısızlıktı; ki en sonunda böyle bir makine yapmanın neredeyse imkânsız olduğunu açıkladılar, huysuz bir biçimde.

Sonra, bir gün, özellikle başarısız bir partinin ardından laboratuvarı süpürmek için bırakılan bir öğrenci kendini şöyle bir mantık yürütürken buldu:

Eğer, diye düşündü kendi kendine, böyle bir makine *neredeyse* imkânsızsa, o zaman mantık gereği bunun *sonlu* bir ihtimalsizlik olması gerekiyordu. Yani böyle bir makine oluşturmam

için yapmam gereken şeyler sırasıyla bunun tam olarak ne kadar ihtimalsiz olduğunu hesaplamak, bu sonucu sonlu ihtimalsizlik jeneratörüne bağlamak, ona bir bardak taze ve gerçekten sıcak çay vermek ... ve sonrasında onu çalıştırmak olacaktır!

Bunu da yaptı ve uzun zamandır aranan altın değerindeki sonsuz ihtimalsizlik jeneratörünü hemen hemen hiçbir zahmete girmeksizin yaratmayı başardığını görünce çok şaşırdı.

Galaktik Enstitü Üstün Zekâ ödülünü alışının hemen ardından –hiç dayanamayacakları bir şey varsa onun da bir çokbilmiş olduğunu en sonunda anlayıp küplere binen– bir grup saygın fizikçi tarafından linç edilmesi öğrenciyi daha da şaşırttı.

11

Altın Kalp'in ihtimalsizlik-geçirmez kontrol kabini tamamen sıradan bir uzay gemisininkine benziyordu, tek farkı çok yeni olduğu için tertemiz olmasıydı. Kontrol koltuklarının bazılarının üzerinde hâlâ naylon kılıfları duruyordu. Kabin ağırlıkla beyazdı, dikdörtgendi ve yaklaşık olarak küçükçe bir restoran büyüklüğündeydi. Aslında tam bir dikdörtgen değildi: İki uzun kenar hafif paralel bir kavisle yana yatıyordu, kabinin bütün açıları ve köşeleri heyecan verici bir bodurlukta şekillendirilmişti. İşin aslı şuydu ki, kabini sıradan, üç boyutlu, dikdörtgen bir oda olarak inşa etmek çok daha kolay ve çok daha kullanışlı olurdu, ama sonra tasarımcılar aç kalırdı. İçbükey duvardaki kontrol ve yönlendirme sistem

panellerinin üzerindeki büyük video ekranları ve dışbükey duvarın içine uzun sıralar halinde yerleştirilmiş bilgisayarlar sayesinde kontrol kabini heyecan verici bir şekilde anlamlı görünüyordu. Bir köşede kamburunu çıkarmış halde bir robot oturuyor, fırçalanıp parlatılmış çelik kafası fırçalanıp parlatılmış çelik dizlerinin arasında gevşekçe sallanıyordu. O da çok yeniydi, ama güzel bir biçimde yapılıp cilalanmış olmasına rağmen aşağı yukarı insansı bedeninin çeşitli parçaları her nasılsa birbirine tam uymamış görünüyordu. Aslında parçalar tamamen düzgün bir şekilde birbirlerine geçmişlerdi, ama robotun duruşundaki bir şey görenlere daha iyi yapılabilirdi hissini veriyordu.

Ellerini pırıl pırıl aletlerin üzerinde gezdirip heyecanla kıkırdayan Zaphod Beeblebrox, kabinde sinirli sinirli dolanıyordu.

Trillian bazı ölçümler yapan bir yığın aletin üzerine kambur bir şekilde eğilerek oturmuştu. Sesi geminin anons sistemiyle her yere ulaşmaktaydı.

"*Beşe bir ve düşmeye devam ediyor ...*" dedi, "*dörde bir ve düşmeye devam ediyor ... üçe bir ... iki ... bir ... ihtimal faktörü bire bir ... normale döndük, tekrar ediyorum normale döndük.*" Mikrofonunu kapattı – sonra yüzünde hafif bir gülümsemeyle yeniden açtı ve devam etti: "*Yani hâlâ üstesinden gelemediğiniz herhangi bir şey varsa, bu sizin kendi sorununuz demektir. Lütfen sakinleşin. Yakında sizi almaya geleceğiz.*"

Zaphod öfkeyle patladı: "Kim bunlar Trillian?"

Trillian ona bakmak için koltuğunu çevirdi ve omuzlarını silkti.

"Görünüşe göre uzay boşluğundan aldığımız iki herif yalnızca," dedi. "ZZ 9 Çoğul Z Alfa Bölgesi."

"Şey evet, bu çok tatlı bir düşünce, Trillian," diye yakındı Zaphod, "ama bu şartlar altında bunun gerçekten akıllıca olduğunu düşünüyor musun? Demek istediğim, şu anda kaçıyoruz filan, şimdiye kadar Galaksi polis gücünün yarısı peşimize düşmüştür. Ama biz otostopçuları almak için duruyoruz. Tamam, artistik puan on üzerinden on, ama akıllıca düşünme eksi bilmem kaç milyon, öyle değil mi?"

Parmakları bir kontrol panelinin üzerinde sinirli sinirli tempo tuttu. Önemli bir tuşa dokunmadan, Trillian adamın elini sakin bir şekilde oradan uzaklaştırdı. Zaphod'un zihinsel özellikleri neyi içerirse içersin –gösteriş, kabadayılık, kibir– konu mekanik olduğunda hiç yeteneği yoktu ve ölçüsüz bir el hareketiyle gemiyi göz açıp kapayana kadar havaya uçurabilirdi. Trillian, onun bu kadar çılgın ve başarılı bir yaşam sürmüş olmasının ana nedeninin yaptığı hiçbir şeyin önemini asla anlamamış olması olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

"Zaphod," dedi sabırlı bir ruh haliyle, "uzay boşluğunda korumasız bir şekilde süzülüyorlardı ... ölmelerini istemezdin, değil mi?"

"Şey, biliyorsun ... hayır. Öyle değil, ama ..."

"Öyle değil mi? Öyle ölmelerini mi istemezdin? Ama ne?" Trillian başını bir tarafa doğru eğip adama baktı.

"Şey, belki de birileri onları daha sonra gemisine alırdı."

"Bir saniye daha dışarıda kalsalardı, şimdi ölmüş olacaklardı."

"Evet, yani sen mesele üzerine biraz daha düşünme zahmetine katlansaydın, şimdi böyle bir derdimiz olmayacaktı."

"Ölmelerine izin vermek seni mutlu mu edecekti yani?"

"Şey, biliyorsun, pek öyle mutlu etmeyecekti, ama ..."

"Her neyse," dedi Trillian, kontrol paneline dönerek, "onları gemiye ben almadım."

"Ne demek istiyorsun? Kim aldı o zaman?"

"Gemi aldı."

"Ha?"

"Gemi aldı. Tamamen kendisi yaptı."

"Ha?"

"İhtimalsizlik Motoru'nu çalıştırdığımız sırada."

"Ama bu inanılmaz."

"Hayır, Zaphod. Yalnızca ihtimali çok çok düşük."

"Hımın, evet."

"Zaphod dinle," dedi Trillian, adamın kolunu hafifçe okşayarak, "yabancılar konusunda endişelenme. Yalnızca iki herif işte. Robotu onları alıp buraya getirmesi için aşağıya göndereceğim. Hey, Marvin!"

Köşedeki robotun kafası ani ve sert bir dönüş yaptı, ama sonra neredeyse algılanamaz bir hareketle sağa sola sallandı. Gerçek ağırlığından on kilo daha ağırmış gibi uğraşarak ayağa kalktı ve dışarıdan gözlemleyen birine odanın diğer tarafına gitmek için kahramanca bir çaba sarf ettiğini düşündürecek bir tavırla yürümeye başladı. Trillian'ın önünde durdu ve kızın sol omzunun üstünden ötelere bakıyormuş gibi görünüyordu.

"Moralimin son derece bozuk olduğunu bilmeniz gerektiğini düşünüyorum," dedi robot. Sesi boğuk ve umutsuzdu.

"Of Tanrım," diye homurdandı Zaphod ve kendini bir koltuğa bırakıverdi.

"Pekâlâ," dedi Trillian umut verici, şefkatli bir sesle, "işte seni oyalayacak ve kafanı birtakım şeylere takmanı engelleyecek bir iş."

"Bu bir işe yaramaz," dedi Marvin monoton bir sesle, "benim olağanüstü bir düşünme gücüm var."

"Marvin!" diye uyardı Trillian.

"Pekâlâ," dedi Marvin, "benden ne yapmamı istiyorsun?"

"İki numaralı giriş bölmesine in ve oradaki iki yabancıyı alıp buraya getir, gözün üstlerinde olsun."

Mikrosaniyelik bir duraksama ve ses perdesiyle tını üzerinde yapılan ince ayarlar sayesinde –gerçekten kulp takabileceğiniz bir şey değildi, bu– Marvin insani olan her şeye karşı duyduğu katıksız küçümsemeyi ve korkuyu ifade etmeyi başardı.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet," dedi Trillian sertçe.

"Bundan hiç keyif alınayacağım," dedi Marvin.

Zaphod koltuğundan ayağa fırladı.

"Senden keyif almanı istemiyor," diye bağırdı, "yalnızca söyleneni yap, anlaşıldı mı?"

"Pekâlâ," dedi Marvin üzerine sertçe vurulmuş büyük ve çatlak bir çan gibi çınlayarak, "söyleneni yapacağım."

"İyi," diye bağırdı Zaphod, "iyi ... teşekkürler ..."

Marvin dönüp üçgen şeklindeki kırmızı ve yassı kapaklı gözleriyle ona baktı.

"Canınızı sıkmıyorum, değil mi?" diye sordu, dokunaklı bir sesle.

"Hayır, hayır, Marvin," dedi Trillian oynak bir şarkı söylercesine, "ortada hiçbir sorun yok, gerçekten. ..."

"Canınızı sıktığımı düşünmek hoşuma gitmezdi."

"Hayır, bu konuda endişen olmasın," diye devam etti oynak şarkıya, "sen yalnızca doğal davranıyorsun ve her şey yoluna girecek."

"Aldırmadığınıza emin misiniz?" diye daha da kurcaladı Marvin.

"Hayır dedim ya Marvin," diye sürdürdü oynak şarkısını Trillian, "hiçbir sorun yok, gerçekten ... bu, hayatın bir parçası."

Marvin ona elektronik bir bakış fırlattı.

"Hayat," dedi Marvin, "bana hayattan bahsetmeyin."

Topuklarının üzerinde umutsuzca döndü ve kendisini kontrol kabininden dışarı sürükledi. Hoşnut bir mırıltı ve bir tıkırtıyla kapı arkasından kapandı.

"Bu robota daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum, Zaphod," diye hırladı Trillian.

Ana Galaktika Ansiklopedisi, *robotu insanların işlerini yapmak üzere tasarlanmış mekanik bir aygıt olarak tanımlar. Sirius Sibernetik Şirketi'nin pazarlama bölümüyse robotu "Birlikte Eğlenceli Vakit Geçirdiğiniz Plastik Dostunuz" şeklinde tanımlar.*

Otostopçunun Galaksi Rehberi *ise Sirius Sibernetik Şirketi'nin pazarlama bölümünü "devrim gerçekleştiğinde duvarın önüne ilk dizilecek bir avuç kafasız" olarak tanımlar ve editörlerin robot muhabir-*

liği görevinde çalışmakla ilgilenen herkesten gelecek başvuruları büyük memnuniyetle karşılayacaklarını söyleyen bir dipnot düşer.

Tuhaf bir şekilde, Ana Galaktika Ansiklopedisi'*nin bir zaman kayması sonucunda bin yıl sonrasından düşen bir edisyonunda Sirius Sibernetik Şirketi'nin pazarlama bölümü "devrim gerçekleştiğinde duvarın önüne ilk dizilen bir avuç kafasız" olarak tanımlanmıştır.*

Pembe odacık çok kısa bir süre içinde yok oldu, maymunlar daha iyi bir boyuta geçmişlerdi. Ford ve Arthur kendilerini geminin biniş alanında buldular. Burası pek bir şıktı.

"Bence bu gemi yepyeni," dedi Ford.

"Nereden anladın?" diye sordu Arthur. "Metalin yaşını ölçen, acayip bir aletin mi var?"

"Hayır, yalnızca yerde duran şu tanıtım broşürünü buldum. 'Evren sizin olabilir' cinsi saçmalıklarla dolu. Hey! Bak, haklıymışım."

Ford sayfalardan birine parmağıyla sertçe vurdu ve Arthur'a gösterdi.

"Şöyle diyor: '*İhtimalsizlik Fiziği'nde yepyeni ve müthiş bir buluş. Geminin motoru Sonsuz İhtimalsizlik'e ulaşır ulaşmaz, Evrendeki her noktadan geçer. Diğer büyük hükümetleri imrendirin.*' Vay be, amma da büyük bir iş bu."

Ford heyecanla geminin teknik özelliklerini anlatan bölümü arayıp buldu. Arada bir, okudukları karşısında hayranlıkla soluğu kesiliyordu – sürgünde olduğu yıllarda Galaktik astroteknoloji almış başını gitmişti.

Arthur kısa bir süre onu dinledi, ama Ford'un söylediklerinin çoğunu anlayamaz hale geldiğin-

de, düşüncelerinin zihninde aylak aylak gezmesine izin verdi. Parmaklarını bir bilgisayarın akıl almaz klavyesinin kenarında gezdirirken, birden yandaki panele uzandı ve insanı basmaya davet ediyormuş gibi görünen büyük ve kırmızı bir düğmeye basıverdi. Panel *Lütfen bu düğmeye bir daha basmayın* sözcükleriyle aydınlandı. Arthur kendine geldi.

"Dinle," dedi Ford, hâlâ broşüre dalmış bir halde, "geminin sibernetiğini amma da abartmışlar. *Sirius Sibernetik Şirketi'nin GİK özelliğine sahip yeni nesil robotları ve bilgisayarları.*"

"GİK özelliği mi?" diye sordu Arthur. "O da ne?"

"Ha, *Gerçek İnsan Kişiliği* diyor."

"Hımmm," dedi Arthur, "korkunç görünüyor."

"Öyle," dedi arkalarından gelen bir ses. Bu boğuk ve umutsuz sese belli belirsiz bir tangırtı eşlik ediyordu. Arkalarına döndüklerinde kamburunu çıkarmış bir halde kapı eşiğinde dikilen, çelik gövdeli ve perişan görünüşlü bir adam gördüler.

"Ne?" dediler.

"Korkunç," diye devam etti Marvin, "hepsi bu. Kesinlikle korkunç. Bu konuyu hiç açmayın. Şu kapıya bakın," dedi kapıdan içeri girerken. Tanıtım broşürünün tarzını taklit ederken, ses ayarlarındaki alaycılık devreleri çalışmaya başladı. "*Bu uzay gemisindeki bütün kapılar keyifli ve neşeli bir doğaya sahiptir. Sizin için açılmak onlar açısından bir zevk ve görevini başarıyla tamamladığını bilerek tekrar kapanmak bir memnuniyettir.*"

Kapı arkalarından kapandığında, gerçekten de tatminkâr bir iç çekmeye benzeyen bir sese sahip olduğu anlaşıldı.

"*Hımmmmmhııımmmmm oh!*" dedi.

Marvin kapıya soğuk bir nefretle bakarken, mantık devreleri tiksintiyle çatırdadı ve kapıya fiziksel şiddet uygulama düşüncesiyle tıkırdadı. Bazı başka devreler, Neden kardeşim? Ne gereği var? Hiçbir şey karışmaya değmez, diye araya girdi. Başka devreler de kapının ve insansıların beyin hücrelerinin moleküler bileşenlerini çözümleyerek eğlendiler. Son olarak da bis olsun diye, çevrelerindeki küçük odanın ne kadar hidrojen yaydığını çabucak ölçtüler ve ardından can sıkıntısı içinde yeniden kapandılar. Onlara doğru dönerken robotun bedeni bir umutsuzluk kasılmasıyla titredi.

"Haydi," dedi monoton sesiyle, "Sizi köprüye götürme emri aldım. İşte buradayım! Gezegen büyüklüğünde bir beynim var ve benden istedikleri şey, sizi köprüye kadar götürmem. Buna iş *memnuniyeti* denebilir mi? Ben demem."

Döndü ve nefret ettiği kapıya doğru yürüdü.

"Eee, affedersiniz," dedi Ford peşinden giderek, "bu gemi hangi hükümete ait?"

Marvin onu duymazdan geldi.

"Şu kapıyı seyredin," diye homurdandı, "yeniden açılmak üzere. Durup dururken dayanılmaz bir kendini beğenmişlik havası yaydığını söyleyebilirim."

Kapı çevresindekilerin sevgisini kazanmayı amaçlayan şirin, hafif bir vızıltıyla açıldı ve Marvin paldır küldür dışarı çıktı.

"Haydi," dedi.

İkisi hızla peşinden gitti ve kapı tekrar memnuniyet dolu hafif tıkırtılar ve vızıltılar eşliğinde kayarak yerine oturdu.

"Sirius Sibernetik Şirketi'nin pazarlama bölümü, sağ olsun," dedi Marvin önlerinde kıvrılarak uzanan pırıltılı koridorda perişan bir halde, isteksizce ayak sürüyerek yürümeye başladı. "'*Haydi Gerçek İnsan Kişiliğine sahip robotlar yapalım*,' dediler. Sonra da denemeye benimle başladılar. Ben bir kişiliğe sahip ilk örneğim. Her halimden anlaşılıyor, değil mi?"

Ford ve Arthur sıkılmış bir ruh haliyle zayıf itiraz mırıltıları çıkardılar.

"O kapıdan nefret ediyorum," diye devam etti Marvin. "Canınızı sıkmıyorum, öyle değil mi?"

"Hangi hükümet ..." diye tekrar başladı Ford.

"Bu gemi hiçbir hükümete ait değil," diye tersledi robot, "çalındı."

"Çalındı mı?"

"Çalındı mı?" diye taklit etti Marvin.

"Kim çaldı?" diye sordu Ford.

"Zaphod Beeblebrox."

Ford'un yüzüne sıra dışı bir şey oldu. Birbiriyle ilgisi olmayan en az beş ayrı şok ve hayret ifadesi karman çorman bir yığın halinde üst üste binmişti. Adım atmak üzere kalkan sol ayağı basacak bir yer bulmakta zorlanıyormuş gibiydi. Boş gözlerle robota baktı ve bazı yüz kaslarını çözmeye çalıştı.

"*Zaphod Beeblebrox* ..." dedi güçsüz bir sesle.

"Özür dilerim, yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu Marvin, ayaklarını dikkatsizce sürüyerek. "Nefes aldığım için beni affedin. Aslında bunu hiç yapmam, bu yüzden bunu söyleme zahmetine niçin girdiğimi de bilmiyorum. Ah Tanrım, öyle mutsuzum ki. İşte kendinden memnun kapılardan biri daha. *Hayat*! Sakın bana hayattan bahsetmeyin."

"Kimse hayattan filan bahsetmedi," dedi Arthur, kızgın bir şekilde homurdanarak. "Ford, sen iyi misin?"

Ford ona boş boş baktı. "Robot Zaphod Beeblebrox mu dedi?" dedi.

12

Zaphod kendisiyle ilgili haberleri dinlemek için etha-altı radyo bantlarını araştırırken, *Altın Kalp*'in kontrol kabinini bir anda yüksek sesli bir gunk müziği tıngırtısı doldurdu. Makineyi çalıştırmak çok zordu. Radyolar yıllarca düğmelere basarak ve ayar düğmeleri çevrilerek çalıştırılmıştı; sonra teknoloji geliştikçe, dokunmaya duyarlı aletler üretilmeye başlandı –sadece panellere parmağınızla hafifçe dokunmak yetiyordu– şimdiyse tek yapmanız gereken parçaların genel yönüne doğru elinizi sallamak ve umut etmekti. Bu, kas gücünden ciddi bir tasarruf demekti elbette, ama aynı programı dinlemeye devam etmek istiyorsanız, çileden çıkartıcı bir şekilde put gibi oturmanız gerektiği anlamına da geliyordu.

Zaphod elini salladı ve kanal tekrar değişti. Yine gunk müziği tıngırtısı, ama bu kez tıngırtı bir haber bülteninin fon müziğiydi. Haberler müziğin ritimlerine uysun diye yayına her zaman büyük uğraşlarla hazırlanırdı.

" *... ve etha-altı dalga bandında Galaksinin dört bir yanında saat başı yayın yapan haber bültenini dinliyorsunuz,*" dedi cırtlak bir ses, "*bütün zeki yaşam türlerine ... ve dışarıdaki herkese koca bir merhaba;*

işin sırrı taşları birbirine çarpmakta, çocuklar. Tabii ki bu gecenin en büyük haberi de yeni İhtimalsizlik Motoru'na sahip ilk ve tek geminin Galaksi Başkanı Zaphod Beeblebrox tarafından sansasyonel bir şekilde çalınması. Ve bu noktada herkesin sorduğu soru aynı ... Koca Z sonunda çıldırdı mı? Pan Galaktik Gargara Bombası'nı icat etmiş, bir zamanlar Eccentrica Gallumbits tarafından Büyük Patlama'dan bu yana gelmiş geçmiş En İyi Patlama olarak tanımlanmış ve bu yakınlarda yedinci kez Bilinen Evrenin En Kötü Giyinen Akıl Sahibi Varlığı seçilen, eski düzenbaz Beeblebrox ... bakalım bu kez verecek bir cevabı var mı? Onun özel beyin bakımı uzmanı Gag Halfrunt'a sorduk ..."

Müzik bir an için girdap gibi döndü, sonra sesi alçaldı. Konuşmaya muhtemelen Halfrunt'a ait olan başka bir ses daha katıldı. "*Nazıl dezem, Zaphod zıradan bir adamdı işte*," dedi, ama bundan sonra söyledikleri duyulmadı, çünkü kabinin diğer tarafından uçan elektrikli bir kurşunkalem radyonun duyarlı açma /kapama alanından geçmişti. Zaphod dönüp Trillian'a öfkeyle baktı – kalemi atan oydu.

"Hey," dedi, "bunu neden yaptın?"

Trillian bir ekran dolusu şekle parmaklarıyla hafifçe vuruyordu.

"Aklıma bir şey geldi," dedi Trillian.

"Ya öyle mi? Bu benim hakkımdaki bir haber bültenini yarıda kesmeye değecek bir şey mi?"

"Kendin hakkında zaten yeterince şey duyuyorsun."

"Ben güvensiz biriyim. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Bir an olsun egondan kurtulabilir miyiz? Bu önemli."

"Eğer etrafta benim egomdan daha önemli bir şey varsa, derhal yakalanıp vurulmasını istiyorum." Zaphod kıza ters ters baktı ve ardından kahkahayla güldü.

"Dinle," dedi Trillian, "o iki herifi gemiye aldığımız yer ..."

"Hangi iki herif?"

"Gemiye aldığımız iki herif."

"Ha, evet," dedi Zaphod, "şu iki herif."

"Onları ZZ 9 Çoğul Z Alfa bölgesinden aldık."

"Eee?" dedi Zaphod ve gözlerini kırpıştırdı.

"Bu sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sessizce sordu Trillian.

"Hımmm," dedi Zaphod, "ZZ 9 Çoğul Z Alfa. ZZ 9 Çoğul Z Alfa?"

"Evet?" dedi Trillian.

"Hımmm ... Z ne anlama geliyor?" dedi Zaphod.

"Hangi Z?"

"Herhangi biri."

Trillian'ın Zaphod'la ilişkisinde yaşadığı temel zorluklardan biri, onun sırf insanları hazırlıksız yakalamak için mi aptal numarası yaptığını, yoksa düşünme zahmetine katlanamadığı ve başka birinin onun yerine düşünmesini istediği için mi aptal numarası yaptığını, olup bitenleri gerçekten anlamadığını saklamak için mi olağanüstü aptal numarası yaptığını, yoksa gerçekten mi aptal olduğunu ayırt etmeyi öğrenmekti. Adam şaşırtıcı derecede zeki olmasıyla ünlüydü, zeki olduğu çok açıktı – ama her zaman değil, ki tıpkı şimdi olduğu gibi bu besbelli onu endişelendiriyordu. Zaphod insanların kendisini küçümsemesi yerine şaşırmalarını yeğlerdi. Bu düşünce Trillian'a her

şeyden daha da aptalca geliyordu, ama artık bu konuda tartışmaya zahmet etmiyordu.

İç çekti ve durumu Zaphod için basitleştirmek adına –Zaphod'un bunu istemesinin nedeni her ne olursa olsun– sert bir dokunuşla görüntü ekranına bir yıldız haritası getirdi.

"İşte," diye işaret etti Trillian, "tam burada."

"Haa ... evet!" dedi Zaphod.

"Yani?" dedi Trillian.

"Yani ne?"

Trillian'ın kafasının içindeki bölümler kafasının içindeki diğer bölümlere haykırdılar. "Burası beni gemiye aldığın bölge," dedi kız çok sakin bir şekilde.

Zaphod önce kıza sonra tekrar ekrana baktı.

"Hey, evet," dedi, "bu müthiş. Dosdoğru Atbaşlı Nebula'nın içine girmiş olmalıydık. Nasıl oldu da oraya gittik? Demek istediğim orası çok uzak."

Kız bunları duymazlıktan geldi.

"İhtimalsizlik Motoru," dedi sabırlı bir şekilde, "bunu bana bizzat sen açıklamıştın. Evrendeki her noktadan geçiyoruz, bunu biliyorsun."

"Evet, ama bu müthiş bir tesadüf, değil mi?"

"Evet."

"Tam o noktadan birilerini almak. Evrende seçilebilecek bunca yer varken. Bu gerçekten de çok ... bunu hesaplamak istiyorum. Bilgisayar!"

Geminin her bir zerresine hâkim ve nüfuz etmiş Sirius Sibernetik Gemi Bilgisayarı açılıp iletişim durumuna geçti.

"Selam millet!" dedi bilgisayar canlı bir sesle ve eşzamanlı olarak da yalnızca kayıt tutulması amacıyla minik bir kâğıt şeridi çıkardı. *Selam millet!* yazıyordu şeritte.

"Of Tanrım," dedi Zaphod. Bu bilgisayarla çok uzun süre çalışmamıştı, ama ondan nefret etmeyi çoktan öğrenmişti.

Bilgisayar sanki deterjan satıyormuş gibi küstah ve neşeli bir sesle devam etti.

"Bilmenizi isterim ki sorununuz her neyse onu çözmenize yardım etmek için buradayım."

"Evet evet," dedi Zaphod. "Bak, yalnızca bir parça kâğıt kullanacağım sanırım."

"Elbette," dedi bilgisayar, aynı anda mesajını bir çöp kutusuna gönderirken, "Anlıyorum. Eğer isterseniz – "

"Kes sesini!" dedi Zaphod. Bir kalem kaptı ve konsolun başına, Trillian'ın yanına oturdu.

"Tamam, tamam ..." dedi bilgisayar incinmiş bir ses tonuyla ve konuşma kanalını kapattı.

Zaphod ve Trillian, ihtimalsizlik uçuş rotası tarayıcısının sessizce önlerindeki ekrana gönderdiği rakamları dikkatle okudular.

"Olaya onların açısından bakarsak," dedi Zaphod, "kurtulmalarının ne kadar ihtimalsiz olduğunu hesaplayabilir miyiz?"

"Evet, bu bir sabit," dedi Trillian, "iki üzeri iki yüz yetmiş altı bin yedi yüz dokuza bir."

"Bu çok yüksek. O iki herif çok çok şanslı."

"Evet."

"Ama gemi onları aldığında bizim yapmakta olduğumuz şeye kıyasla ..."

Trillian gerekli tuşlara bastı ve ekranda iki üzeri sonsuzluk eksi bire bir (yalnızca İhtimalsizlik fiziğinde geleneksel bir anlam taşıyan irrasyonel sayı) göründü.

" ... bu bir hayli düşük," diye devam etti Zaphod, hafif bir ıslık çalarak.

"Evet," diye onayladı Trillian ve kafası karışmış bir halde ona baktı.

"Bu açıklanması gereken büyük bir ihtimalsizlik boşluğu. Eğer işlem yüksek bir toplam verecekse bilançoda ihtimalsizliği oldukça yüksek bir şey çıkmalı."

Zaphod kâğıda birkaç toplama işlemi çiziktirdi, bunları karaladı ve kalemi fırlatıp attı.

"Elinin körü, hesaplayamıyorum."

"Yani?"

Zaphod sinirle iki kafasını birbirine vurup dişlerini gıcırdattı.

"Tamam," dedi. "Bilgisayar!"

Ses devreleri yeniden canlandı.

"Hey, merhaba millet!" dedi (kâğıt şeridi, kâğıt şeridi). "Tek yapmak istediğim gününüzü daha güzel kılmak, daha da güzel, daha daha güzel ..."

"Öyle mi, tamam, çeneni kapa da benim için bir şey hesapla."

"Elbette," diye tıkırdadı bilgisayar, "bir ihtimal tahmini istiyorsunuz ve bunun dayandığı ..."

"İhtimalsizlik verilerini istiyoruz, evet."

"Tamam," diye devam etti bilgisayar. "İşte küçük ve ilginç bir fikir. Çoğu kişinin yaşamının telefon numaraları tarafından yönetildiğini biliyor muydunuz?"

Zaphod'un yüzlerinin birinde beliren acı dolu ifade öbür yüzüne geçti.

"Sen kafayı mı üşüttün?"

"Hayır, ama size şunu anlattığım zaman siz üşüteceksiniz ..."

Trillian'ın nefesi kesildi. İhtimalsizlik uçuş rotası ekranındaki tuşlara çabuk çabuk bastı.

"Telefon numarası mı?" dedi. "Bu şey *telefon numarası* mı dedi?"

Sayılar ekranda hızla hareket etti.

Bilgisayar nazikçe duraksadı ve sonra devam etti.

"Biraz önce söylemek üzere olduğum şey şu ki..."

"Hiç zahmet etme," dedi Trillian

"Ne, neler oluyor?" dedi Zaphod.

"Bilmiyorum," dedi Trillian, "ama o yabancılar – o sefil robotla birlikte buraya geliyor. Onları monitörlerin birinden görebilir miyiz?"

13

Koridorda ağır adımlarla yürüyen Marvin hâlâ inliyordu.

" ... ayrıca sonra sol tarafımdaki bütün diyodlarda korkunç bir ağrı da var elbette ..."

"Yaa," dedi yanında yürüyen Arthur endişeyle. "Gerçekten mi?"

"Öyle, işte," dedi Marvin, "bu parçaları yenileriyle değiştirmelerini istedim, ama hiç kimsenin umrunda bile değil?"

"Anlayabiliyorum."

Ford'dan belli belirsiz bir ıslık sesi ve mırıltılar geliyordu. "Vay, vay, vay," diyordu sürekli kendi kendine, "Zaphod Beeblebrox ..."

Marvin birdenbire durdu ve elini havaya kaldırdı.

"Şimdi ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, ne oldu?" dedi hiçbir şey bilmek istemeyen Arthur.

"O kapılardan birine daha geldik."

Koridorun yanında, kayarak açılan kapılardan biri vardı. Marvin kuşkulu gözlerle kapıyı süzdü.

"Eee?" dedi Ford sabırsızlıkla. "Giriyor muyuz?"

"*Giriyor muyuz?*" diyerek onu taklit etti Marvin. "Evet. Köprünün girişi bu. Bana da sizi köprüye getirmem söylenmişti. Bugün alacağım en zorlu zihinsel kapasite gerektiren emir bu olursa, hiç şaşırmam."

Avına sezdirmeden yaklaşan bir avcı gibi yavaş yavaş kapıya doğru büyük bir nefretle ilerledi. Kapı birden kayarak açıldı.

"*Teşekkür ederim,*" dedi kapı, "*basit bir kapıyı bu kadar çok mutlu ettiğiniz için.*"

Marvin'in göğsünün derinliklerindeki dişliler gıcırdadı.

"Komik," dedi cenaze törenlerine çok uygun bir sesle, "tam hayat daha kötü olamaz derken birden her şey nasıl da daha kötüye gidiyor."

Birbirlerine bakıp omuzlarını silken Ford ve Arthur'u geride bırakıp kendini kapıdan içeri attı. İçerden Marvin'in sesini tekrar duydular.

"Sanırım artık yabancıları görmek istersiniz," diyordu. "Şimdi bir köşede oturup paslanmamı mı istiyorsunuz yoksa ayakta dikilirken aniden yere düşüp parçalanmamı mı?"

"Tamam, onları içeri alır mısın, Marvin?" dedi başka bir ses.

Arthur, Ford'a baktı ve onun güldüğünü gördüğünde şaşırıp kaldı.

"Ne ...?"

"Şişşt," dedi Ford, "haydi içeri."

Kapıdan geçip köprüye adım attı.

Arthur gergin bir halde onu izledi ve içeride, koltuğuna iyice yayılmış, ayaklarını bir kontrol konsolunun üzerine uzatmış, sol eliyle sağ ka-

fasındaki dişleri karıştıran bir adam gördüğünde fazlasıyla afalladı. Sağ kafa bütün dikkatini bu işe vermiş görünüyordu, ama sol yüzde kocaman, rahat ve kayıtsız bir sırıtış vardı. Arthur'un gördüğüne inanamadığı şeylerin sayısı oldukça fazlaydı. Bir süre ağzı açık öylece kalakaldı.

Tuhaf adam Ford'a tembelce el salladı ve korkunç yapmacık bir kayıtsızlıkla konuştu, "Ford, selam, nasılsın? Gemime atlayabildiğine sevindim."

Ford kayıtsızlıkta ondan geri kalacak gibi değildi.

"Zaphod," dedi sözcüğü uzatarak, "seni görmek harika, iyi görünüyorsun, fazladan bir kol sana yakışmış. Çaldığın gemi de güzelmiş."

Arthur'un Ford'a hayretle bakan gözleri az kalsın yuvalarından fırlayacaktı.

"Bu adamı tanıyor musun yani?" dedi, parmağını Zaphod'a doğru çılgın gibi sallayarak.

"Onu tanımak mı!" dedi Ford bağırarak. "O ..." Birden duraksadı ve tanıştırma faslına önce Arthur'dan başlamaya karar verdi. "Şey, Zaphod, bu benim bir arkadaşım, Arthur Dent," dedi, "gezegeni havaya uçtuğunda onu kurtardım."

"Evet, hiç şüphem yok," dedi Zaphod, "selam, Arthur, hayatta kalabildiğine sevindim." Sağ taraftaki başı ilgisiz bir ifadeyle ona dönüp "Selam," dedi ve dişlerini kurcalamaya devam etti.

Ford konuşmasına devam etti. "Arthur," dedi, "bu da benim üvey kuzenim Zaphod Beeb–"

"Daha önce tanışmıştık," dedi Arthur sertçe.

Sağdaki en hızlı şeritte giderken birkaç döküntü otomobili hiç yorulmadan geçip kendinizden hoşnut bir şekilde ilerlemektesinizdir ve tam o sırada vitesi dörtten üçe düşüreceğinize

kazara bire düşürüp motorunuzun kaportadan dışarı fırlamasına yol açar ve oldukça berbat bir duruma düşersiniz. Böyle bir durum, bütün özgüveninizi alıp götürür ve havanızı söndürür. Tıpkı Arthur'un sözlerinin Ford Prefect'e yaptığı gibi.

"Eee ... ne?" dedi.

"Daha önce tanıştığımızı söyledim."

Zaphod beceriksiz bir şaşkınlık ifadesi takındı ve damaklarından birini şaklattı.

"Hey ... eee, tanışmış mıydık? Hey ... eee ..."

Ford gözlerinde çakan öfke şimşekleriyle Arthur'a döndü. Kendini tam eve dönmüş hissederken, Galaksi meseleleri hakkında Ilford kökenli bir sivrisineğin Pekin hakkında sahip olduğu kadar bilgisi olan bu cahil ve ilkel adamı peşine taktığı için ani bir pişmanlık duymaya başlamıştı.

"Daha önce tanıştık da ne demek?" diye sordu. "Bu Betelgeuse Beş'ten Zaphod Beeblebrox, Croydon'dan kahrolası Martin Smith değil."

"Umrumda bile değil," dedi Arthur soğuk bir sesle. "Biz tanıştık, değil mi Zaphod Beeblebrox – yoksa ... Phil mi demeliyim?"

"Ne!" diye bağırdı Ford.

"Bana hatırlatman gerekecek," dedi Zaphod, "canlı türleri konusunda hafızam berbattır."

"Bir partideydik," diye devam etti Arthur.

"Öyle mi, bak ondan şüphe ederim," dedi Zaphod.

"Sakin ol, Arthur, tamam mı!" dedi Ford emredercesine.

Arthur vazgeçmiyordu. "Altı ay önceki bir parti. Yerküre'de ... İngiltere'de ..."

Zaphod dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp gülümseyerek hatırlamıyorum anlamında kafasını salladı.

"Londra," diye üsteledi Arthur, "Islington."

"Haa," dedi Zaphod yüzünde bir suçluluk ifadesiyle, "şu parti."

Bu Ford için hiç de adil değildi. Bir Arthur'a bir Zaphod'a bakıyordu. "Ne?" dedi Zaphod'a. "Senin de o küçük, sefil gezegende bulunduğunu söylemek istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, tabii ki bulunmadım," dedi Zaphod güvenle. "Şey, kısa bir süreliğine uğramış olabilirim, bilirsin, yolumun üzerindeyken ..."

"Ama on beş yıl boyunca oraya saplanıp kaldım ben!"

"İyi, ama ben bunu bilmiyordum ki, öyle değil mi?"

"Ne arıyordun orada?"

"Etrafa bakınıyordum işte, bilirsin."

"Davet edilmediği bir partiye geldi," dedi Arthur, öfkeyle titreyerek, "bir kıyafet balosuydu ..."

"Başka ne olabilirdi?" dedi Ford.

"Bu partide," diye inatla devam etti Arthur, "bir kız vardı ... her neyse, artık bunun bir önemi yok. Oralar tamamen toz duman içinde yok olup gitti zaten ..."

"Şu kahrolası gezegen için surat asmayı bırak," dedi Ford. "Kimdi şu hanım?"

"Şey, kızın biri işte. Pekâlâ, tamam, kızla işler pek iyi gitmiyordu. Bütün akşam uğraşıp durmuştum. Kahretsin, kız çetin cevizdi. Güzel ve çekiciydi, insanı mahvedebilecek kadar zekiydi. Biraz da olsa ilgisini çekmeyi başarmıştım ve tam konuşmaya girişmiş hedefe doğru ilerle-

mekteydim ki senin dostun lafa girip *'Hey, bebek, bu herif seni sıkıyor mu? Onun yerine neden benimle konuşmuyorsun? Ben başka bir gezegendenim,'* dedi. Kızı ondan sonra bir daha görmedim."

"Zaphod?" dedi Ford sesini yükselterek.

"Evet," dedi Arthur, ona ters ters bakıp kendisini bir salak gibi hissetmemeye çalışarak. "O zaman yalnızca iki kolu ve tek kafası vardı, adının da Phil olduğunu söylemişti, ama ..."

"Ama itiraf etmelisin ki gerçekten başka bir gezegenden olduğu ortaya çıktı," dedi Trillian köprünün diğer ucundan görüntüye girerek. Arthur'a tatlı tatlı gülümsedi, ki bu gülümsemenin etkisi Arthur'un üzerine bir ton tuğla yığmış gibiydi sanki. Sonra kız dikkatini yeniden geminin kontrollerine verdi.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Arthur'un beynindeki karmaşanın içinden birkaç sözcük ağır ağır sürünerek dışarı çıktı.

"Tricia McMillan?" dedi. "Burada ne işin var?"

"Seninkiyle aynı," diye yanıtladı kız, "otostop çektim. Bir matematik ve bir de astrofizik diplomasıyla başka ne yapabilirdim ki zaten? Ya bunu seçecektim ya da pazartesileri dağıtılan işsizlik maaşı kuyruğunu."

"Sonsuzluk eksi bir," diye tıkırdadı bilgisayar. "İhtimalsizlik toplamı tamamlandı."

Zaphod önce çevresine, sonra Ford'a, Arthur'a ve en son Trillian'a baktı.

"Trillian," dedi, "Böyle şeyler İhtimalsizlik Motoru'nu her kullanışımızda olacak mı?"

"Korkarım ki büyük bir ihtimalle," dedi kız.

14

Altın Kalp artık bilindik foton motorunu kullanarak uzayın karanlığında sessizce yol alıyordu. Onları bir araya getirenin kendi iradeleri ya da basit bir rastlantı olmadığını, bir arada olmalarının nedeninin fiziğin garip bir sapması olduğunu bilmek dört kişiden oluşan mürettebatı bir hayli huzursuz ediyordu – sanki kişilerin arasındaki ilişkiler de atom ve moleküller arasındaki ilişkileri belirleyen kurallardan etkileniyordu.

Geminin yapay gecesi çöktüğünde her biri minnettar bir şekilde ayrı kamaralara çekilip düşüncelerine mantıklı açıklamalar getirmeye çalıştılar.

Trillian uyuyamamıştı. Bir kanepeye oturup gözlerini Yerküre'yle arasındaki son ve tek bağlantıyı barındıran küçük kafese dikti. Kafeste Zaphod'un itirazlarına rağmen yanına aldığı iki beyaz fare vardı. Gezegenini bir daha görmeyi hiç beklememişti, ama gezegenin yok edildiği haberine verdiği olumsuz tepki onu rahatsız etmişti. Bu ona uzak ve gerçekdışı gelmişti, bu konuda hiçbir şey düşünemiyordu. Farelerin kafeste bir oraya bir buraya seğirtişlerini, küçük plastik çarklarının içinde çılgın gibi koşturuşlarını seyretmeye daldı. Birden silkindi ve geminin boşlukta ilerleyişini haritaya döken minik pırıltılar ve rakamları seyretmek üzere köprüye gitti. Düşünmemeye çalıştığı şeyin ne olduğunu keşke bilebilseydi.

Zaphod uyuyamamıştı. O da düşünmemeye çalıştığı şeyin ne olduğunu bilmeyi isterdi. Kendini bildi bileli tam olarak ifade edemediği ve içini kemiren bir orada olmama hissinden çok çekmiş-

ti. Genelde bu düşünceyi bir kenara koyup bu konuda endişelenmemeyi başarabiliyordu, ama bu his Ford Prefect ile Arthur Dent'in ani ve açıklanamaz gelişleriyle yeniden uyanmıştı. Bu olay, bir şekilde onun göremediği bir düzene uyuyordu.

Ford uyuyamamıştı. Tekrar yollara düşmenin heyecanıyla doluydu. On beş yıllık fiili hapis hayatı tam da umudunu kaybetmek üzereyken bitmişti. Bir süreliğine Zaphod'la takılmak fazlasıyla eğlence vaat ediyordu, ama yine de üvey kuzeninde tam olarak saptayamadığı bir tuhaflık seziyordu. Galaksi Başkanı olması açıkçası çok şaşırtıcıydı, görevinden ayrılma biçimi de öyle. Bunun arkasında bir neden var mıydı? Bunu Zaphod'a sormasının anlamı yoktu, çünkü bugüne dek yaptığı herhangi bir şeyin bir nedeni varmış gibi davranmamış ve anlaşılmazlığı bir sanat biçimine dönüştürmüştü. Yaşamdaki her şeye olağandışı bir deha ve saf bir beceriksizliğin karışımıyla saldırırdı, hangisinin hangisi olduğunu anlamak genellikle çok zordu.

Arthur uyuyordu: Korkunç bir şekilde yorgundu.

Zaphod'un kapısı hafifçe vuruldu. Kapı kayarak açıldı.

"Zaphod ...?"

"Evet?"

Arkadan vuran oval biçimli aydınlıkta Trillian'ın silueti seçilebiliyordu.

"Sanırım aradığın şeyi az önce bulduk."

"Hey, sahi mi?"

Ford uyumaya çalışmaktan vazgeçti. Kamarasının bir köşesinde küçük bir bilgisayar ekranı ve

bir klavye vardı. Bir süre bilgisayarın başında oturdu ve *Rehber*'e Vogonlar konusunda yeni bir madde yazmak için uğraştı, ama yeterince nefret dolu bir şey düşünemediği için bundan da vazgeçti, üstüne bir giysi geçirerek köprüye doğru uzanan bir yürüyüşe çıktı.

İçeri girdiğinde aletlerin üzerine heyecanlı bir şekilde eğilmiş iki kişiyi görüp şaşırdı.

"Gördün mü? Gemi yörüngeye girmek üzere," diyordu Trillian. "Orada bir gezegen var. Hem de tam tahmin ettiğin koordinatlarda."

Bir ses duyan Zaphod dönüp baktı.

"Ford!" diye tısladı. "Hey, gel de şuna bir bak."

Ford gidip baktı. Ekranda yanıp sönen bir dizi rakam vardı.

"Bu Galaktik koordinatları tanıdın mı?" dedi Zaphod.

"Hayır."

"Sana bir ipucu vereceğim. Bilgisayar!"

"N'aber, koçlar!" dedi bilgisayar büyük bir hevesle. "İyice sosyalleşiyoruz, değil mi?"

"Kapa çeneni," dedi Zaphod, "bize ekranları göster."

Köprü ışıkları loşlaştı. Konsolların üzerinde oynaşan ışık noktacıkları, dış monitörlere bakan dört çift göze yansıdı.

Ekranların hepsi karanlıktı ve hiçbir şey yoktu.

"Bunu tanıdın mı?" diye sordu Zaphod.

Ford kaşlarını çattı.

"Şey, hayır," dedi.

"Ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Tanıdın mı?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Atbaşlı Nebula'nın içindeyiz. Tamamen karanlık uçsuz bucaksız bir bulut."

"Bunu kapkara bir ekrana bakarak mı anlamamı bekliyordun?"

"Galakside karanlık bir ekran görebileceğin tek yer, bir karanlık nebulanın içidir."

"Aman ne iyi."

Zaphod bir kahkaha attı. Bir şeyler yüzünden çok ve neredeyse çocuk gibi heyecanlandığı açıktı.

"Hey, bu gerçekten müthiş, çok çok iyi!"

"Bir toz bulutunun içine saplanmanın nesi bu kadar harika?" dedi Ford.

"Burada ne bulmayı düşünürdün?" diye ısrar etti Zaphod.

"Hiçbir şey."

"Yıldızlar? Gezegenler?"

"Hayır."

"Bilgisayar!" diye bağırdı Zaphod. "Görüş açısını yüz seksen derece çevir ve sakın konuşma!"

Bir an için hiçbir şey olmuyormuş gibi göründü, sonra dev ekranın kenarında bir parlaklık belirdi. Küçük bir tabak büyüklüğünde, kırmızı bir yıldız ekranda kaydı, hemen ardından bir tane daha kaydı – ikili bir sistem. Sonra görüntünün köşesini uçsuz bucaksız bir hilal ikiye böldü – zifiri karanlığın içinde yavaş yavaş kaybolan kırmızı bir pırıltı, gezegenin geceyi yaşayan kısmı.

"İşte buldum onu!" diye haykırdı Zaphod, konsola bir yumruk indirerek. "Buldum onu!"

Ford şaşkınlıkla ekrana baktı.

"Nedir bu?" dedi.

"Bu ..." dedi Zaphod, "şimdiye dek var olan en ihtimal dışı gezegen."

15

(Otostopçunun Galaksi Rehberi'nden alıntı, Sayfa 634784, Bölüm 5a. Madde: *Magrathea*)

Kadim zamanların sisli geçmişinde kalan eski Galaktik İmparatorluğun harika ve görkemli günlerinde yaşam vahşi, bereketli ve çoğunlukla vergiden muaftı.

Güçlü yıldızgemileri Galaktik uzayın en uzak köşelerinde macera ve ödüller arayarak egzotik güneşlerin arasında ilerliyorlardı. O günlerde yürekler cesur, tehlikeler büyüktü; erkekler gerçek erkek, kadınlar gerçek kadındı ve Alfa Centaurili küçük, tüylü yaratıklar gerçek Alfa Centaurili küçük, tüylü yaratıklardı. Hepsi de bilinmeyen tehlikelerin karşısına cesurca dikilmeye, fevkalade işler yapmaya, daha önce kimsenin nitelemediği sıfatlarla nitelenen eylemler gerçekleştirmeye cüret ettiler – İmparatorluk işte böyle dövülüp şekillendi.

Elbette pek çok kişi aşırı zengin oldu, ama bu son derece doğaldı ve bunun utanılacak bir yanı yoktu, çünkü kimse –en azından sözünü etmeye değecek hiç kimse– gerçekten fakir sayılmazdı. Çok zengin ve başarılı bütün tüccarların yaşamları kaçınılmaz bir şekilde öylesine sıkıcı ve tekdüze bir hale geldi ki bunun yerleştikleri gezegenin hatası olduğunu düşünmeye başladılar – hiçbiri onları tam anlamıyla tatmin etmiyordu: Ya iklim öğleden sonranın son bölümünde uygun değildi ya da günün uzunluğu yarım saat fazla veya denizin rengi pembenin tamamen yanlış bir tonuydu.

Böylece yeni ve şaşkınlık verici bir uzmanlık endüstrisi için gereken koşullar yaratıldı: Ismarlama lüks gezegen inşası. Bu endüstrinin merkezi, hiperuzay mühendislerinin uzayın beyaz deliklerinden emdikleri maddeleri rüya gezegenleri halinde biçimlendirdikleri

Magrathea gezegeniydi –altın gezegenler, platin gezegenler, üzerinde pek çok deprem yaşanan yumuşak kauçuk gezegenler– hepsi Galaksinin en zengin kişilerinin doğal olarak bekledikleri ulaşılması güç titiz standartlara ulaşmak adına özene bezene yapılmıştı.

Ama bu girişim öylesine başarılı oldu ki, kısa süre içinde Magrathea gelmiş geçmiş en zengin gezegen oluverdi ve Galaksinin geri kalanı sefil bir yoksulluğa boyun eğdi. Bu nedenle sistem çöktü, İmparatorluk yıkıldı, bir milyar aç gezegenin üzerine uzun ve kasvetli bir sessizlik çöktü; sessizliği bozan tek şey, geceler boyunca planlanmış bir politik ekonominin önemi üzerine kibirli bilimsel incelemeler yazan aydınların kalem gıcırtılarıydı.

Magrathea da yok olmuştu ve anısı kısa sürede silik bir efsaneye dönüştü.

Bu aydınlanmış günlerde, kimse bu konunun tek bir kelimesine bile inanmıyor elbette.

16

Arthur bir tartışma sesiyle uyandı ve köprüye gitti. Ford kollarını sağa sola sallayıp duruyordu.

"Sen çıldırmışsın, Zaphod," diyordu, "Magrathea bir efsane, bir peri masalıdır, çocuklarının büyüyünce ekonomist olmasını isteyen anne babalar geceleri onlara bu öyküyü anlatır, o bir ..."

"Ve şu anda biz de bu efsanenin yörüngesine girmek üzereyiz," diye diretti Zaphod.

"Dinle beni, kişisel olarak neyin yörüngesinde olduğunu bilemem," dedi Ford, "ama bu gemi ..."

"Bilgisayar!" diye bağırdı Zaphod.

"Yo hayır ..."

"Selam millet! Ben gemi bilgisayarınız Eddie ve kendimi gerçekten harika hissediyorum, çocuklar, çalıştırmak istediğiniz bütün programları büyük bir zevkle çalıştıracağıma eminim."

Arthur meraklı gözlerle Trillian'a baktı. Kız ona içeri gelmesini, ama ses çıkarmamasını işaret etti.

"Bilgisayar," dedi Zaphod, "bize şu anki yörüngemizin adını tekrar söyle."

"Büyük bir zevkle, ahbap," diye mırıldandı bilgisayar, "Şu anda efsanevi gezegen Magrathea'nın yörüngesinde beş yüz kilometre yükseklikte seyrediyoruz."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi Ford. "Kendi adıma konuşayım: O bilgisayarın kilomu bile doğru söyleyeceğine güvenmem ben."

"Elbette kilonuzu söyleyebilirim," dedi bilgisayar hevesli bir sesle ve daha fazla yazılı kâğıt çıkarmaya başladı. "Eğer bir yararı olacaksa, on ondalık basamağa kadar kişilik sorunlarınızı bile çözebilirim."

Trillian araya girdi.

"Zaphod," dedi, "gezegenin, adı her neyse, gündüz tarafına geçmemiz an meselesi."

"Hey, ne demek adı her neyse? Gezegen tahmin ettiğim yerde, öyle değil mi?"

"Evet, orada bir gezegen olduğunu biliyorum. Kimseyle tartışmıyorum, ben yalnızca Magrathea'yı herhangi başka bir soğuk kaya yığınından ayırt edemeyeceğimi söylüyorum. Eğer merak ediyorsan, gün ağarmak üzere."

"Tamam tamam," diye homurdandı Zaphod. "En azından gözlerimiz bayram etsin. Bilgisayar!"

"Selam millet! Sizin için ne yapa– "

"Çeneni kapa ve bize gezegeni tekrar göster."

Ekranları bir kez daha karanlık ve hiçbir özelliği olmayan bir kütlenin görüntüsü kapladı – gezegen aşağılarında dönüyordu.

Bir süre sessizce izlediler, ama Zaphod'un heyecandan içi içine sığmıyordu.

"Şu anda gece tarafının üzerinden geçiyoruz ..." dedi kısık bir sesle. Gezegen kendi çevresinde dönmeye devam etti.

"Gezegenin yüzeyi şu anda beş yüz kilometre altımızda ..." diye devam etti. Çok önemli bir an olması gerektiğini düşündüğü bu anın diğerleri üzerinde de özel bir etki bırakmasını sağlamaya çalışıyordu. Magrathea! Ford'un şüpheli tutumu gururunu kırmış ve onu kışkırtmıştı. Magrathea!

"Birkaç saniye içinde," diye devam etti sözlerine, "göreceğiz ... işte!"

Ve o an gelmişti. En deneyimli yıldız serserisi bile uzaydan izlenen bir gündoğuşu karşısında ürpermeden edemezdi, ama iki güneşli bir sistemdeki gündoğuşu Galaksi'nin harikalarından biriydi.

Aniden parlayan, kör edici bir ışık noktası zifiri karanlığa bıçak gibi saplandı. Hafif açılarla yavaş yavaş yukarı tırmandı ve yanlamasına yayılarak hilal şeklinde, incecik bir bıçağa dönüştü, saniyeler içinde ışık kazanlarına benzeyen iki güneş göründü ve kapkara ufuk çizgisini beyaz bir ateşle dağladı. Altlarındaki ince atmosferi renkli ışın sütunları delip geçti.

"Şafak alevleri!" diye fısıldadı Zaphod. "İkiz güneşler Soulianis ve Rahm ... !"

"Ya da her neyse," dedi Ford sessizce.

"Soulianis ve Rahm!" dedi inatla Zaphod.

Güneşler uzayın zifiri karanlığında alev alev yanarken, köprüde belli belirsiz, ürkütücü bir melodi duyuldu: İnsanlardan fazlasıyla nefret eden Marvin alaycı sesiyle bir şarkı mırıldanıyordu.

Ford önlerindeki ışık gösterisini gözünü bile kırpmadan izlerken içi heyecanla yanıyordu, ama bu yalnızca yeni ve garip bir gezegen görmenin heyecanıydı. Gördüğü şey tek başına yeterince güzeldi, Zaphod'un etkilenmek için manzaraya saçma fanteziler katmaya çalışması biraz canını sıkmıştı. Bütün bu Magrathea saçmalığı çocukçaydı. İşin içinde periler olduğuna inanmadan da bir bahçenin güzel olduğunu göremez miydi insan?

Bütün bu Magrathea meselesi Arthur'a hepten anlaşılmaz geliyordu. Trillian'a yaklaşıp ona neler olup bittiğini sordu.

"Zaphod'un bana anlattığı kadarını biliyorum," dedi kız fısıldayarak. "Anlaşılan, Magrathea kimsenin ciddiye almadığı çok eski bir efsane. Yerküre'deki Atlantis'e benziyor biraz, ama bu efsaneye göre Magrathealılar gezegen imal ediyormuş."

Arthur ekranlara bakıp gözlerini kırpıştırdı ve önemli bir şeyi kaçırıyormuş hissine kapıldı. Birden bunun ne olduğunu fark etti.

"Bu uzay gemisinde çay var mı?" diye sordu.

Altın Kalp yörüngesinde hızla ilerlerken, aşağıdaki gezegen iyice gözler önüne seriliyordu. Güneşler şimdi karanlık göğün tepesinde duruyordu ve şafağın havai fişek gösterisi sona ermişti, gezegenin yüzeyi bildik günışığında soğuk ve kasvetli görünüyordu – gri ve tozlu bir şeydi, üzerinde yalnızca belli belirsiz çizgiler vardı.

Bir mezar kadar kıpırtısız ve soğuk görünüyordu. Arada bir uzaktaki ufuk çizgisinde bir şeyler vaat eden hatlar beliriyordu –dar ve derin koyaklar, belki dağlar, hatta belki de kentler olabilirdi bunlar– ama yaklaştıkça çizgiler yumuşuyor, belirsizleşip görünmez oluyor ve ortaya hiçbir şey çıkmıyordu. Gezegenin yüzeyi zamanla ve yüzyıllar boyunca üzerinde sürünmüş cansız ve durgun havanın ağır hareketiyle bulanıklaşmıştı.

Çok çok yaşlı olduğu açıkça anlaşılmaktaydı.

Altlarından akan gri manzarayı seyreden Ford'un içine bir şüphe düştü. Zamanın uçsuz bucaksızlığı onu endişelendiriyor, canlı bir varlıkmış gibi hissettiriyordu kendini. Boğazını temizledi.

"Pekâlâ, varsayalım ki ..."

"Varsaymaya gerek yok, zaten öyle," dedi Zaphod.

"Hayır değil," diye devam etti Ford. "Ama onunla ne yapmayı istiyorsun? Orada hiçbir şey yok."

"Yüzeyde yok," dedi Zaphod.

"Pekâlâ, diyelim ki gezegende bir şey var. Buraya sırf endüstriyel arkeoloji amacıyla gelmediğini anladım. Neyin peşindesin?"

Zaphod kafalarından birini diğer tarafa çevirdi. İlkinin neye baktığını görmek için öteki de döndü, ama orada pek bir şey olmadığını gördü.

"Pekâlâ," dedi Zaphod havalı havalı, "kısmen merak, kısmen de macera heyecanı, ama sanırım en çok da şöhret ve para peşindeyim ..."

Ford ona sert bir bakış fırlattı. Zaphod'un niçin burada olduğuna dair en ufak fikri bile olmadığı şeklinde güçlü bir izlenime kapılmıştı.

"Biliyor musunuz, ben bu gezegenin görüntüsünden hiç hoşlanmadım," dedi Trillian ürpertiyle.

"Şey, hiç aldırma," dedi Zaphod, "eski Galaktik İmparatorluğun servetinin yarısının aşağıda bir yerlerde saklandığını düşünürsek, neden süslü görünmeyi göze alamayacağını anlayabiliriz."

Saçmalık, diye düşündü Ford. Burasının çoktan yitip gitmiş kadim bir uygarlığın yurdu olduğunu, hatta buna benzer bir sürü imkânsız şeyi varsaysalar bile, uçsuz bucaksız hazinelerin hâlâ anlam taşıyan bir şekilde burada saklı olmasının hiç yolu yoktu. Omuzlarını silkti.

"Bence burası yalnızca ölü bir gezegen," dedi.

"Gerilim beni hasta ediyor," dedi Arthur sabırsız bir ses tonuyla.

Günümüzde stres ve gerginlik Galaksinin her yerinde rastlanabilen ciddi ve toplumsal sorunlar arasındadır, ki bu durumun daha da kötüye gitmesini engellemek adına aşağıdaki gerçekler peşinen açıklanacaktır.

Söz konusu gezegen gerçekten de efsanevi Magrathea'dır.

Kadim zamanlardan kalma bir otomatik savunma sistemi tarafından yakında gerçekleştirilecek olan ölümcül füze saldırısı yalnızca üç kahve fincanı ve bir fare kafesinin kırılmasına, bir kişinin kolunun üst kısmının çürümesine ve bir saksı petunyayla masum bir ispermeçet balinasının ani ölümüne yol açacaktır.

Merak unsurunu korumak gerektiği düşüncesiyle, kimin kolunun üst kısmının çürüdüğü konusunda şimdilik bir açıklama yapılmayacak. Bu bilgi hiçbir önem taşımadığı için büyük bir rahatlıkla merak konusu yapılabilir.

17

Güne oldukça keyifsiz bir başlangıç yapışının ardından Arthur'un zihni bir önceki gün yaşadığı ruhsal çöküntüden geriye kalan parçacıkları bir araya getirmeye başlıyordu. Bir Besinmatik makinesi buldu ve aygıtın verdiği bir plastik bardak dolusu neredeyse, ama tam olarak değil, çaya hiç benzemeyen sıvıdan aldı. Makinenin çalışma biçimi çok ilginçti. İçecek düğmesine basıldığında makine, kişinin tat alma duyargalarını çok kısa bir süre içinde ve son derece ayrıntılı bir incelemeye tabii tutuyor, metabolizmasının spektroskopik analizini yapışının ardından neyin daha çok hoşa gideceğini görmek için sinir sistemi kanallarından beyindeki tat merkezlerine minik deneysel sinyaller gönderiyordu. Ancak hiç kimse makinenin bunu tam olarak neden yaptığını bilmiyordu, çünkü her zaman bir bardak dolusu neredeyse, ama tam olarak değil, çaya hiç benzemeyen sıvıdan veriyordu. Besinmatik, şikâyet bölümü şimdilerde Sirius Tau yıldız sistemindeki ilk üç gezegeninin en önemli kara parçalarının tümünü kapsayan Sirius Sibernetik Şirketi tarafından tasarlanıp üretilmişti.

Arthur sıvıyı içti ve onu canlandırıcı buldu. Yine ekranlara baktı, birkaç yüz kilometrelik kıraç griliğin daha gözlerinin önünden kayıp gidişini izledi. Bir süredir onu rahatsız eden bir soruyu sormak geldi aklına birdenbire.

"Bu gezegen güvenli mi?" diye sordu.

"Magrathea beş milyon yıldır ölü," dedi Zaphod, "elbette ki güvenli. Şimdiye kadar hayaletler bile yerleşip çoluk çocuğa karışmıştır."

Tam o anda ansızın köprüye garip ve beklenmedik bir ses yayıldı – sanki uzaklarda coşkulu bir şölen marşı çalıyordu; boşlukta çınlayan, ince ve titrek marşı, onun kadar ince ve titrek bir sesin konuşması izledi. "*Selamlar size ...*" dedi ses.

Ölü gezegenden biri onlarla konuşuyordu.

"Bilgisayar!" diye bağırdı Zaphod.

"Selam millet!"

"Foton aşkına, bu da ne?"

"Ha, o mu, bize yayın yapan beş milyon yaşında bir bant kaydı yalnızca."

"Bir ne? Bir bant kaydı mı?"

"Şişşt!" dedi Ford. "Devam ediyor."

Ses yaşlı, nazik, neredeyse büyüleyiciydi, ama alttan alta su götürmez bir kötülük izi taşıyordu.

"*Bu kaydedilmiş bir duyurudur,*" dedi ses, "*korkarım ki şu anda hepimiz dışarıdayız. Magrathea ticaret konseyi değerli ziyaretiniz için teşekkür eder ...*"

("Kadim Magrathea'dan gelen bir ses!" diye haykırdı Zaphod. "Tamam, tamam," dedi Ford.)

"*... ama üzüntüyle söylemem gerekiyor ki,*" diye devam etti ses, "*bütün gezegenimiz iş anlamında geçici olarak kapalıdır. Teşekkür ederiz. Sinyal sesinden sonra adınızı ve sizinle irtibat kurabileceğimiz bir gezegen adresi bırakabilirsiniz.*"

Kısa bir sinyal sesi duyuldu, sonra sessizlik.

"Bizi başlarından savmak istiyorlar," dedi Trillian sinirli bir sesle. "Ne yapacağız?"

"Bu yalnızca bir bant kaydı," dedi Zaphod. "Yolumuza devam edeceğiz. Anladın mı, bilgisayar?"

"Anladım," dedi bilgisayar ve gemiyi daha da hızlandırdı.

Beklediler.

Bir iki saniye sonra, coşkulu şölen marşının ardından ses tekrar duyuldu.

"Sizi temin ederiz ki iş yerimiz yeniden çalışmaya başlar başlamaz, moda olan tüm dergilerde ve renkli eklerde duyurular yayınlayacağız. Bu şekilde, müşterilerimiz bir kez daha çağdaş coğrafyadaki en iyiler arasından istediklerini seçme şansına kavuşacak." Sesteki kötülük tonu daha tehlikeli bir hal aldı. *"Bu arada müşterilerimize nazik ilgileri için teşekkür ediyor ve onlardan ayrılmalarını rica ediyoruz. Derhal."*

Arthur başını çevirerek arkadaşlarının gergin yüzlerine göz attı.

"Şey, sanırım gitsek iyi olacak, öyle değil mi?" diye önerdi.

"Şişşşt!" dedi Zaphod. "Kesinlikle endişelenecek hiçbir şey yok."

"O zaman neden herkes bu kadar gergin?"

"Yalnızca dikkat kesilmiş durumdalar!" diye bağırdı Zaphod. "Bilgisayar, atmosfere doğru alçalmaya başla ve iniş için hazırlan."

Bu kez coşkulu şölen marşı oldukça baştan savma çalındı ve ses belirgin bir şekilde soğuktu.

"Gezegenimize gösterdiğiniz büyük ilginin," dedi ses, *"eksilmeden devam etmesi son derece mutluluk verici. Bu nedenle, sizi temin etmek isteriz ki şu anda geminize yaklaşmakta olan güdümlü füzeler, aşırı istekli müşterilerimizin tümüne sunduğumuz özel hizmetin bir parçasıdır ve tam donanımlı nükleer başlıklar bu noktada elbette nazik bir ayrıntıdır. Gelecek yaşamlarınızda da müşterimiz olmanız dileğiyle ... Teşekkürler."*

Ses kesildi.

"Ah," dedi Trillian.

"Hımmm ..." dedi Arthur.

"Eee?" dedi Ford.

"Bakın," dedi Zaphod, "şunu kafanıza sokacak mısınız? Bu yalnızca kaydedilmiş bir mesaj. Milyonlarca yıl önce yapılmış. Bizi etkileyemez, anladınız mı?"

"Peki, ama," dedi Trillian sessizce, "ya füzeler?"

"Füzeler mi? Beni güldürme."

Ford, Zaphod'un omzuna hafifçe vurup arka ekranı gösterdi. Arkalarında, iki gümüş ok atmosferden yukarıya, gemiye doğru hızla yükseliyordu. Görüntünün çabucak büyütülmesiyle birlikte daha yakından görülebilir bir hale geldiler – gökyüzünde gümbür gümbür ilerleyen ve gerçekten büyük iki roketti. Olayın aniliği şok ediciydi.

"Sanırım bizi etkilemek için başarı olasılığı yüksek bir deneme yapacaklar," dedi Ford.

Zaphod şaşkınlık içinde onlara bakakaldı.

"Hey, bu dehşet verici!" dedi. "Aşağıdaki birileri bizi öldürmeye çalışıyor!"

"Dehşet verici," dedi Arthur.

"Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musunuz?"

"Evet. Öleceğiz."

"Evet, ama onun dışında."

"Onun *dışında* mı?"

"Bu, gerçekten de doğru yolda olduğumuz anlamına geliyor!"

"Yörüngeden ne kadar zamanda çıkıp kaçabiliriz?"

Saniyeler ilerledikçe, füzelerin ekrandaki görüntüleri daha da büyüyordu. Şimdi kendi çevre-

lerinde ani bir dönüş yapıp dosdoğru hedeflerine giden bir rotaya girmişlerdi, yalnızca savaş başlıkları görünüyordu.

"Sadece meraktan soruyorum," dedi Trillian, "ne yapacağız?"

"Sakin olun yeter," dedi Zaphod.

"Hepsi bu mu?" diye bağırdı Arthur.

"Hayır, ayrıca şey de yapacağız ... eee ... kaçacağız!" dedi Zaphod ani bir panikle. "Bilgisayar, nasıl bir kaçış hareketi belirleyebiliriz?"

"Şey, korkarım ki belirleyemeyiz, çocuklar," dedi bilgisayar.

" ... ya da başka bir şey," dedi Zaphod, " ... eee ..."

"Yönlendirme sistemlerimde bir tutukluk var sanırım," diye açıkladı bilgisayar canlı bir sesle. "Çarpışmaya kırk beş saniye. Eğer rahatlamanıza yardım edecekse bana Eddie deyin lütfen."

Zaphod aynı anda birkaç farklı yöne kaçmaya çalıştı. "Pekâlâ!" dedi. "Eee ... gemiyi manüel kontrole geçirmeliyiz."

"Onu uçurabilir misin?" diye sordu Ford tatlı bir sesle.

"Hayır, sen?"

"Hayır."

"Trillian, sen?"

"Hayır."

"Tamam," dedi Zaphod, gevşeyerek. "Öyleyse bunu hep birlikte yaparız."

"Ben de uçuramam," dedi Arthur, orada olduğunu gösterme vaktinin geldiğini hissetmişti.

"Bunu tahmin etmiştim," dedi Zaphod. "Pekâlâ, bilgisayar, tam bir manüel kontrole ulaşmak istiyorum."

"Sizindir," dedi bilgisayar.

Birkaç büyük masa paneli kayarak açılıverdi, içlerinden sıra sıra kontrol konsolu çıktı ve mürettebatın üzerine genişletilmiş polistiren ambalajı parçaları ve selofan ruloları yağdı: Bu kumanda cihazları daha önce hiç kullanılmamıştı.

Zaphod çıldırmış gibi kontrollere baktı.

"Pekâlâ, Ford," dedi, "tam güç geri itiş, sancak tarafına on derece dön. Ya da buna benzer bir şey ..."

"İyi şanslar, çocuklar," diye cıvıldadı bilgisayar, "çarpışmaya otuz saniye ..."

Ford kumanda cihazlarına atladı – ona yalnızca birkaç tanesi ilk bakışta bir şeyler ifade etmişti ve o da bunların kollarını çekti. Yönlendirici jet roketleri aynı anda her yöne itmeye çalışırken gemi sarsıldı ve çığlığı bastı. Ford çektiği kolların yarısını bıraktı ve gemi kendi çevresinde dar bir kavisle dönerek geldiği yöne, dosdoğru üzerine gelen füzelere doğru ilerledi.

Herkes duvarlara fırlayınca, duvarlardaki hava yastıkları bir anda şişti. Birkaç saniyeliğine atalet kuvvetleri onları dümdüz yerlerine mıhladı, nefes alabilmek için kıvranmak isteseler de hareket edemiyorlardı. Zaphod hareket etmeye çalıştı, çaresizlikten delirmiş bir halde debelendi ve sonunda yönlendirme sisteminin bir parçası olan küçük bir manivela koluna sert bir tekme indirmeyi başardı.

Manivela kolu koptu. Gemi ani, sert bir dönüş yaptı ve roket gibi yukarı fırladı. Mürettebat şiddetle köprünün arkasına savruldu. Ford'un *Otostopçunun Galaksi Rehberi* kopyası kontrol konsolunun başka bir bölümüne şiddetle çarptı ve bunun sonucu olarak da *Rehber* dinlemek isteyen herkese Antareler'de yaşayan Antare papağanı

salgı bezi kaçakçılığının en iyi yollarını anlatmaya başladı (Bir kürdana geçirilmiş Antare papağanı salgı bezi, iğrenç ama çok aranan bir kokteyl lezzetidir ve diğer zengin budalaları etkilemek isteyen zengin budalalar, bu lezzet için sık sık büyük paralar dökmektedir) ve birdenbire, gemi bir taş gibi aşağıya düşmeye başladı.

Aşağı yukarı tam o anda, mürettebattan birinin kolunun üst kısmında fena bir çürük meydana geldi. Bu vurgulanmalı, çünkü daha önce açıklanmış olduğu üzere, onun dışında mürettebat bu olaydan sıyrık bile almadan kurtulmuş ve ölümcül nükleer füzeler sonunda gemiye çarpmamıştır. Mürettebatın güvenliği kesinlikle garanti altındadır.

"Çarpışmaya yirmi saniye, çocuklar ..." dedi bilgisayar.

"O zaman yeniden çalıştır şu lanet olası motorları!" diye bas bas bağırdı Zaphod.

"Şey, elbette, çocuklar," dedi bilgisayar. Motorlar hafif bir kükremeyle yeniden çalışırken, hızla düşmekte olan gemi yumuşak bir hareketle düzeldi ve bir kez daha füzelere doğru ilerlemeye başladı.

Bilgisayar bir şarkıya başladı.

"*Fırtınada yürürken* ..." diye mırıldandı genizden bir sesle, "*dik tut başını*..."

Zaphod ona çenesini kapamasını haykırdı, ama sesi, doğal olarak yaklaşan sonları olduğunu varsaydıkları gürültüde kaybolup gidecekti.

"*Ve sakın ... korkma ... karanlıktan*!" diye feryat etti Eddie.

Gemi düşüşten kurtulup yerle paralel hale gelirken bunu baş aşağı dönerek yapmıştı. Bu nedenle, artık tavanda yatmakta olan mürettebat için yönlendirme sistemlerine ulaşmak tamamen imkânsızdı.

"*Fırtınanın sonunda* ..." diye şarkısına yumuşak bir sesle devam etti Eddie.

Ekrandaki iki koca füze, gemiye doğru gümbür gümbür yaklaşırken iyice korkunç görünüyorlardı.

" ... *altın bir gökyüzü vardır* ..."

Ama olağandışı bir şans eseri, füzeler uçuş rotalarını zikzak çizerek ilerleyen gemininkine tam olarak uyduramamışlardı henüz ve geminin tam altından geçip gittiler.

"*ve tarlakuşunun tatlı, gümüş şarkısı* ... ikinci çarpışma süresi on beş saniye, dostlar ... *Rüzgârda yürümeye devam et*..."

Acı bir çığlık atarak kavis çizen füzeler tekrar geminin peşinden dalışa geçtiler.

"Buraya kadarmış," dedi Arthur onları izlerken, "artık öleceğimiz oldukça kesin, değil mi?"

"Keşke bunu söyleyip durmasan," diye bağırdı Ford.

"Yine de öleceğiz, öyle değil mi?"

"Evet."

"*Yağmurda yürümeye devam et*," diye şarkısını sürdürdü Eddie.

Arthur'un aklına aniden bir fikir geldi. Ayağa kalkmaya uğraştı.

"Neden kimse şu İhtimalsizlik Motoru denen şeyi çalıştırmıyor?" dedi. "Ona ulaşabiliriz herhalde."

"Nesin sen, deli mi?" dedi Zaphod. "Uygun

programlama yapılmadan çalıştırılırsa her şey olabilir."

"Şu aşamada bir şey fark eder mi?" diye bağırdı Arthur.

"*Düşlerin fırlatılıp atılsa ve yerle bir olsa bile ...*" diye devam etti Eddie.

Arthur, duvar kavisinin tavanla birleştiği noktalara yerleştirilmiş heyecan verici bodurluktaki dökme parçalardan birine tırmandı.

"*Yürümeye devam et, yüreğinde umutla yürü ...*"

"Arthur'un İhtimalsizlik Motoru'nu neden çalıştıramadığını bilen var mı?" diye bağırdı Trillian.

"*Ve asla yalnız yürümeyeceksin ...* Çarpışmaya beş saniye, sizi tanımak harikaydı, çocuklar, Tanrı sizi korusun ... *As ... la ... yalnız ... yürümeyeceksin!*"

"Size soruyorum," diye bağırdı Trillian, "Arthur'un İhtimalsizlik Motoru'nu neden çalıştıramadığını–"

Tam o anda akıllara zarar bir gürültü ve ışık patlaması oldu.

18

Bu olayın hemen ardından *Altın Kalp* oldukça dikkat çekici ve yeni bir iç tasarımla, sanki hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti. Bir şekilde biraz daha büyümüş, yeşil ve mavinin zarif, pastel tonlarına boyanmıştı. Ortada, süs niyetine konulmuş sarmal bir merdiven, yerden fışkıran eğreltiotları ve sarı çiçeklerin arasında duruyordu. Yanında taştan yapılmış bir güneş saati kaidesi ana bilgisayar terminalini barındırıyordu.

Zekice yerleştirilmiş ışıklar ve aynalar, insana zarif görünümlü geniş bir bahçeye bakan bir limonlukta bulunduğu izlenimini veriyordu. Limonluk bölgesinin çevresinde, ince ve karmaşık bir güzelliğe sahip dövme demir ayakları olan mermer masalar vardı. Mermerin cilalı yüzeyine baktığınızda aygıtların şekilleri belli belirsiz görülebiliyor ve onlara dokunduğunuzda aygıtlar hemen elinizin altında gerçeğe dönüşüyordu. Aynalar doğru açılardan bakıldığında gereken bütün verileri yansıtıyordu, ama verilerin nereden yansıdığını görmek neredeyse imkânsızdı. Her şey gerçekten de müthiş güzeldi.

"Tanrı aşkına, neler oldu?" dedi, hasır örgü bir güneşlenme koltuğunda dinlenen Zaphod Beeblebrox.

"Şey, ben tam diyordum ki," dedi, küçük balık havuzunun kenarına yerleştirilmiş bir şezlonga uzanmış yatan Arthur, "İhtimalsizlik Motoru'nun düğmesi burada ..." Düğmenin eskiden durduğu yeri işaret etti, ama artık orada saksı içinde bir bitki vardı.

"Peki, ama neredeyiz biz?" dedi Ford, sarmal merdivende oturmuştu ve elinde güzelce soğutulmuş bir bardak Pan Galaktik Gargara Bombası tutuyordu.

"Tam olarak eski yerimizdeyiz, sanırım ..." diye belirtti Trillian, çevrelerindeki aynalar birdenbire hâlâ altlarında hızla akıp giden Magrathea'nın çorak topraklarını gösterirken.

Zaphod koltuğundan ayağa fırladı.

"Öyleyse füzelere ne oldu?" dedi.

Aynalarda yeni ve şaşırtıcı bir görüntü belirdi.

"Bir saksı petunya ve çok şaşkın görünen bir balinaya dönüşmüşler gibi ..." dedi Ford kuşkuyla.

"İhtimalsizlik faktörü sekiz milyon yedi yüz altmış yedi bin yüz yirmi sekize bir," diye araya girdi Eddie, hiç değişmemişti.

Zaphod gözlerini dikip Arthur'a baktı.

"Bunu sen mi düşündün, Dünyalı?" diye sordu.

"Şey," dedi Arthur, "tek yaptığım ..."

"Bu çok iyi bir fikirmiş, biliyor musun. İlk önce koruyucu ekranları çalıştırmadan İhtimalsizlik Motoru'nu bir saniyeliğine çalıştırmak. Hey, evlat, az önce hepimizin hayatını kurtardığını biliyorsun değil mi?"

"Şey," dedi Arthur, "eee ... aslında ben gerçekten hiçbir şey ..."

"Öyle mi?" dedi Zaphod. "Neyse, o zaman unut gitsin. Pekâlâ, bilgisayar, bizi yere indir."

"Ama ..."

"Unut gitsin dedim."

Unutulan bir diğer şey de tamamen ihtimal dışı olmasına rağmen bir ispermeçet balinasının aniden yabancı bir gezegenin yüzeyinin birkaç kilometre yukarısında vücut bulmasıydı.

Bu bir balina için doğal yollarla kanıtlanması mümkün olmayan bir durum olduğu için bu zavallı, masum yaratığın kimliğini kabul etmesi adına yeterli zamanı olmaksızın artık bir balina olmadığı gerçeğine alışması gerekmişti.

Aşağıda bu balinanın yaşamına başladığı andan bitirdiği ana dek düşündüklerinin eksiksiz bir kaydını bulacaksınız.

Hey ... ! Neler oluyor? diye düşündü.

Şey, affedersiniz, ben kimim acaba?

Kimse yok mu?

Niçin buradayım? Hayattaki amacım ne?

Ben kimim derken ne kastediyorum?

Sakin ol, derhal kendini topla ... Hey! İlginç bir duygu bu, nedir acaba? Şeyimde ... şeyimde ... esnemeye, karıncalanmaya benzer bir şeyler hissediyorum ... dünya adını vereceğim şeyle ilgili, bundan sonra muhakeme diyeceğim şeyde ilerleme diyeceğim şeyi kaydetmek istiyorsam, şeylere birer isim bulsam iyi olacak, o zaman şeyime mide diyelim.

İyi. Oooo, epey güçleniyor. Birden kafam olarak isimlendireceğim şeyin yanından geçip giden ıslığa, kükremeye benzeyen ses de ne? Belki de ona ... rüzgâr diyebilirim! Bu iyi bir isim oldu mu? Oldu, oldu ... daha sonra ne işe yaradığını öğrendiğimde ona daha iyi bir isim bulurum herhalde. Çok önemli bir şey olmalı, çünkü görünüşe bakılırsa etrafta ondan çok fazla var. Hey! Bu şey de ne? Buna ... buna da kuyruk diyelim – evet, kuyruk. Onu sağa sola ne güzel savurabiliyorum, değil mi? Vay, vay, vay! Bu harika bir his! Pek bir işe yaramıyor gibi görünüyor, ama muhtemelen daha sonra ne işe yaradığını anlarım. Şimdi – çevremdeki şeyler için hiç anlaşılır bir betimleme yapabildim mi şimdiye dek?

Hayır.

Boş ver, hey, bu gerçekten heyecan verici, keşfedilecek ve beklenecek o kadar çok şey var ki bu heyecan başımı döndürüyor ...

Yoksa rüzgârdan mı?

Şu anda etrafta ondan çok daha fazla var, değil mi?

Vay canına! Hey! Aniden büyük bir hızla bana doğru gelmeye başlayan bu şey de ne böyle? Çok çok hızlı. O kadar büyük, yassı ve yuvarlak ki ku-

lağa kocaman ve geniş gelecek bir isme ihtiyacı var, örneğin ... ooo ... oopr ... toopr ... toprak! İşte bu! Bu iyi bir isim – toprak!

Benimle arkadaş olur mu acaba?

Sonrasında ani ve ıslak bir gümbürtünün ardından gelen bir sessizlik vardı.

Garip bir şekilde, saksıdaki petunyaların düşerken akıllarından geçen tek şey şuydu, Öf, hayır, yine mi. Pek çok insan, petunyaların bunu neden düşündüklerini tam olarak bilebilseydik, evrenin doğası hakkında şimdikinden çok daha fazla bilgi sahibi olabilirdik demiştir.

19

"Bu robotu da mı yanımıza alıyoruz?" dedi Ford, hoşnutsuz bir tavırla Marvin'e bakarak; robot bir köşede, küçük bir palmiyenin altında kamburunu çıkarmış bir halde hantal duruşuyla dikiliyordu.

Zaphod, bakışlarını *Altın Kalp*'in inmiş olduğu kavruk toprakların panoramik görüntüsünü yansıtan ayna ekranlardan çevirdi.

"Ha, şu Paranoyak Android," dedi. "Evet, onu da alacağız."

"Pekâlâ, ama manik depresif bir robotla ne yapmayı düşünüyorsun ki?"

"Sen de derdin var sanıyorsun," dedi Marvin, sanki içine daha şimdi bir ceset yerleştirilmiş bir tabutla konuşuyormuş gibi, "sen manik depresif bir robot *olsaydın* ne yapardın? Yoo, hayır, cevap

vermeye zahmet etme, senden elli bin kat daha zekiyim, ama cevabı ben bile bilmiyorum. Sizin seviyenize inerek düşünmeye çalışmaktan başım çatlayacak neredeyse."

Trillian aniden kamarasının kapısından fırlayıp içeri daldı.

"Beyaz farelerim kaçmış!" dedi.

Zaphod'un iki yüzünde de derin bir endişe ya da ilgi ifadesi okunmadı.

"Başlatma şimdi beyaz farelerine," dedi.

Altüst olmuş durumdaki Trillian ona öfkeyle bakıp yeniden ortadan kayboldu.

İnsanoğlunun Yerküre gezegenindeki ikinci değil (bağımsız gözlemcilerin büyük bölümü genel olarak böyle düşünüyordu) üçüncü zeki canlı türü olduğu çoğunluk tarafından fark edilseydi, Trillian'ın sözleri çok daha fazla dikkat çekebilirdi.

"Tünaydın, çocuklar."

Ses hem tuhaf bir şekilde tanıdık hem de tuhaf bir biçimde yabancıydı. Genizden gelen anaerkil bir tınısı vardı. Mürettebat gezegen yüzeyine inmelerini sağlayacak havakilidi çıkış kapısına ulaştığında duyulmuştu.

Şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

"Bu bilgisayar," diye açıkladı Zaphod. "Acil durumlar için yedek bir kişiliği olduğunu keşfettim ve daha çok işe yarayabileceğini düşündüm."

"Bugün tanımadığınız ve tuhaf bir gezegende geçireceğiniz ilk gününüz," diye devam etti Eddie'nin yeni sesi, "bu yüzden hepinizden sıkı giyinmenizi ve böcek gözlü yaramaz canavarlarla oynamamanızı istiyorum."

Zaphod kapıyı sabırsızca tıkırdattı.

"Kusura bakmayın," dedi "dışarıya bir hesap cetveliyle çıkmak bile bundan iyidir bence."

"Öyle mi!" diye tersledi bilgisayar. "Hanginiz söyledi bunu?"

"Lütfen çıkış kapısını açar mısın, bilgisayar?" dedi Zaphod, sinirlenmemeye çalışarak.

"Deminki sözleri söyleyen kişi suçunu kabul etmedikçe açmam," diye ısrar etti bilgisayar, birkaç sinapsını kapatarak.

"Tanrım," diye homurdandı Ford. Bütün ağırlığını bölme duvarına verip ona kadar saymaya başladı. Akıl sahibi canlı türlerinin bir gün bunu yapmayı unutacaklarını düşününce cidden endişelendi. İnsanların bilgisayarlardan bağımsız olduklarını göstermesinin tek yolu yalnızca sayı saymaktı.

"Haydi," dedi Eddie sertçe.

"Bilgisayar..." diye söze başladı Zaphod.

"Bekliyorum," diye sözünü kesti Eddie. "Gerekirse bütün gün bekleyebilirim ..."

"Bilgisayar..." dedi Zaphod, bir süredir bilgisayarı alt etmek için kurnazca bir mantık oyunu düşünmeye çalışıyordu ve sonunda onunla kendi sahasında yarışmamaya karar verdi, "eğer o çıkış kapısını şu anda açmazsan, doğrudan ana veri bankalarına gider ve seni koca bir baltayla yeniden programlarım, anladın mı?"

Eddie şok oldu, duraksadı ve bunu iyice düşünüp taşındı.

Ford sessizce saymaya devam ediyordu. Bu bir bilgisayara yapabileceğiniz neredeyse en saldırganca şeydir; aslında bir insanın yanına gidip sürekli "*kan ... kan ... kan ... kan ...*" diye yinelediğiniz zaman da aynı etkiyi yaratırsınız.

"Hepimiz bu ilişki için emek sarf etmek zorunda kalacağız, anlaşılan," dedi en sonunda Eddie sakince ve çıkış kapısı açıldı.

Dondurucu bir rüzgâr içlerine işledi, üşümemek için kollarını göğüslerinin üstünde sıkıca kavuşturup rampadan indiler ve Magrathea'nın çorak, tozlu yüzeyine ayak bastılar.

"Her şey gözyaşlarıyla sona erecek, bunu biliyorum," diye arkalarından bağırdı Eddie ve kapıyı tekrar kapattı.

Birkaç dakika sonra, kendisini tamamen gafil avlayan bir komut yüzünden kapıyı tekrar açıp kapattı.

20

Beş siluet gezegenin çorak yüzeyinde yavaş yavaş geziniyordu. Yüzeyin bazı yerleri soluk gri, bazı yerleri soluk kahverengiydi ve geri kalanındaysa görülecek ilginç hiçbir şey yoktu. Bütün bitki örtüsü kuruyup yok olmuş ve yüzeyi aşağı yukarı iki parmak kalınlığında bir toz tabakasıyla kaplanmış kuru bir bataklığa benziyordu. Hava çok soğuktu.

Bu durum açıkça göründüğü kadarıyla Zaphod'un keyfini iyice kaçırmıştı. Diğerlerini bırakıp çevrede tek başına gezindi ve kısa süre içinde yüzeydeki hafif bir yükseltinin ardında gözden kayboldu.

Rüzgâr Arthur'un gözlerine ve kulaklarına iğne gibi batıyor, bayat ve basık hava boğazını sıkıyordu. Yine de en çok sızlayan yeri başıydı.

"Müthiş ..." dedi, kendi sesiyle kulaklarını çınlatarak. Bu ince atmosfer sesi çok kötü iletiyordu.

"Bana sorarsanız burası Tanrı'nın bile terk ettiği bir delik," dedi Ford. "Bir kedi kumluğunun içinde bile daha iyi vakit geçirirdim." İçinde giderek büyüyen bir öfke hissediyordu. Galaksinin barındırdığı yıldız sistemlerinin onca gezegeni arasında –çoğu vahşi, egzotik ve her köşesi yaşamla kaynayan gezegenlerdi– ve üstelik tam on beş yıl boyunca bir kazazede hayatı yaşadıktan sonra, gele gele sonunda bu çöplüğe gelmişti. Ortalıkta bir sosisli sandviç tezgâhı bile göze çarpmıyordu. Eğilip yerden bir avuç soğuk toprak aldı, ama toprağın altında binlerce ışık yılını aşıp bakmaya değecek hiçbir şey yoktu.

"Hayır," diye ısrar etti Arthur, "anlamıyor musun, hayatımda ilk kez başka bir gezegenin yüzeyinde duruyorum ... tamamen yabancı bir dünya ... ! Yine de böyle bir çöplük olması ne yazık."

Trillian kollarını kavuşturarak ürperdi ve kaşlarını çattı. Gözünün ucuyla hafif ve beklenmedik bir hareket gördüğüne yemin edebilirdi, ama hızla o yöne dönüp baktığında tek görebildiği gemiydi, yaklaşık yüz metre arkalarında hareketsiz ve sessiz duruyordu.

Kız birkaç saniye sonra yüzeydeki bir sırtın üzerinde durmuş el sallayarak onları çağıran Zaphod'u gördüğünde rahatladı.

Zaphod heyecanlı görünüyordu, ama yoğunluğu düşük atmosfer ve rüzgâr yüzünden söylediklerini anlaşılır bir şekilde duyamıyorlardı.

Daha yüksek bir sırta yaklaştıklarında, bunun dairesel bir çukur olduğunu fark ettiler – yaklaşık yüzelli metre çapında bir kraterdi. Kraterin

dış çevresindeki eğimli yüzeye siyah ve kırmızı yumrular saçılmıştı. Durup bir yumruyu incelediler. Islaktı. Lastik gibiydi.

Birden bunun taze balina eti olduğunu fark edip dehşete düştüler.

Kraterin ağzında Zaphod'la buluştular.

"Bakın," dedi Zaphod, kraterin içini işaret ederek.

Kraterin ortasında, kaderine ağlayacak kadar uzun yaşamamış olan, yapayalnız bir ispermeçet balinasının parçalanmış cesedi yatıyordu. Sessizliği bozan tek şey Trillian'ın boğazından gelen istemdışı kasılma sesleriydi.

"Sanırım onu gömmeye çalışmanın hiçbir anlamı yok," dedi Arthur mırıldanarak, sonra da keşke bunu söylemeseydim diye düşündü.

"Gelin," dedi Zaphod ve tekrar kraterin içine baktı.

"Ne, aşağıya mı?" dedi Trillian ciddi bir hoşnutsuzlukla.

"Evet," dedi Zaphod, "haydi, size göstereceğim bir şey var."

"Onu görebiliyoruz," dedi Trillian.

"O değil," dedi Zaphod, "başka bir şey. Haydi gelin."

Hepsi birden duraksadı.

"Haydi ama," diye ısrar etti Zaphod. "İçeri giden bir yol buldum."

"*İçeri mi?*" dedi Arthur dehşet içinde.

"Gezegenin içine! Bir yeraltı geçidi. Balinanın çarpma kuvveti yüzeyde bir yarık açmış. Gitmemiz gereken yer orası işte. Beş milyon yıldır hiç kimsenin ayak basmadığı yere, zamanın bile derinliklerine ineceğiz..."

Marvin alaycı alaycı mırıldanmaya başladı yine.

Zaphod onu tekmeleyince sesini kesti.

Küçük tiksinti ürpertileriyle, bakışlarını kraterin talihsiz yaratıcısından kaçırmaya çalışarak Zaphod'un peşinden aşağı indiler.

"Hayat," dedi Marvin kederli bir sesle, "ondan ister tiksinin ister görmezden gelin, yine de onu sevemezsiniz."

Balinanın çarptığı yer çökmüş, şu an için molozlar ve balinanın iç organlarıyla kapalı dehlizler ve geçitler ortaya çıkmıştı. Zaphod geçitlerden birinin ağzını temizlemeye koyuldu, ama Marvin bunu ondan çok daha hızlı yapabiliyordu. Geçidin karanlık girintilerinden nemli bir hava esti hafifçe, Zaphod içeri bir el feneri tuttu, ama tozlu karanlığın içinde bir şey göremediler.

"Efsanelere göre," dedi, "Magrathealılar yaşamlarının büyük bölümünü yeraltında geçirirdi."

"Neden?" dedi Arthur. "Yüzey çok mu kirlenmiş ya da nüfus patlaması mı yaşanmış?"

"Hayır, sanmıyorum," dedi Zaphod. "Bence yalnızca yüzeyden pek hoşlanmıyorlardı."

"Ne yaptığını bildiğine emin misin?" dedi Trillian, tedirgin bir halde karanlığa bakarak. "Biliyorsun ki şimdiden bir kez saldırıya uğradık."

"Bak kızım, bana inan ki, bu gezegendeki canlı nüfus sıfır artı dördümüz, haydi gelin şimdi içeri girelim. Eee, hey, Dünyalı ..."

"Arthur," dedi Arthur.

"Evet, lütfen şu robotu bir şekilde yanında tutup geçidin bu ucunu korur musun?"

"Korumak mı?" diye sordu Arthur. "Kimden? Daha demin burada kimse olmadığını söyledin."

"Evet, şey, yalnızca güvenlik için, tamam mı?" dedi Zaphod.

"Kimin güvenliği? Sizin ki mi yoksa benimki mi?"

"Aferin delikanlı. Pekâlâ, işte gidiyoruz."

Zaphod çabucak geçide inerken onu Trillian ve Ford izledi.

"Umarım hepiniz gerçekten berbat vakit geçirirsiniz," diye yakındı Arthur.

"Endişe etme," diye onu temin etti Marvin, "geçirecekler."

Birkaç saniye sonra, hepsi gözden kaybolmuştu.

Arthur bir süre öfleye püfleye dolandı, sonra bir balina mezarının dolanmak için pek de iyi bir yer olmadığına karar verdi.

Marvin bir an için nefret dolu gözlerle onu izledi, sonra kendi kendini kapattı.

Zaphod kararlı ve hızlı adımlarla geçitten aşağıya inerken sinirleri fena halde gerilmişti, ama kararlı ve uzun adımlarla yürüyerek bunu saklamaya çalışıyordu. El fenerinin ışığını hızla etrafta gezdirdi. Duvarlar koyu renk çinilerle kaplıydı ve soğuktu, havada ağır bir çürüme kokusu vardı.

"İşte, ben size ne demiştim?" dedi Zaphod. "Magrathea, üzerinde hiç kimsenin yaşamadığı bir gezegen," diyerek tozun toprağın ve çinili zemine saçılmış molozların içine daldı.

Burası, o kadar bakımsız olmasa da Trillian'a ister istemez Londra Metrosu'nu anımsatmıştı.

Duvarlarda çinilerin yerini ara sıra kocaman mozaikler alıyordu – parlak renklerde, basit açılı desenler. Trillian durup birini inceledi, ama hiçbir anlam çıkaramadı. Zaphod'a seslendi.

"Hey, bu tuhaf simgelerin ne anlama geldiğine dair bir fikrin var mı?"

"Sanırım bunlar yalnızca tuhaf simgeler," dedi Zaphod, başlarını bile çevirmeden.

Trillian omuzlarını silkti ve adamın arkasından koşturdu.

Zaman zaman karşılarına soldaki ya da sağdaki küçük bölmelere açılan kapılar çıkıyordu ve Ford bu bölmelerin terk edilmiş bilgisayar teçhizatıyla dolu olduğunu fark edip bölmelerden birine bakması için Zaphod'u içeri sürükledi. Trillian da peşlerinden gitti.

"Bak," dedi Ford, "buranın Magrathea olduğunu söylüyorsun ..."

"Öyle," dedi Zaphod, "mesajı birlikte dinledik, değil mi?"

"Pekâlâ, şu an için buranın Magrathea olduğunu kabul edelim. Bu konuda şimdiye kadar söylemediğin şey onu koca Galaksi içinde nasıl bulduğun? Yerini bir yıldız atlasından bakmadığın kesin."

"Araştırma. Devlet arşivleri. Dedektif çalışması. Birkaç şanslı tahmin. Kolay oldu."

"Sonra da burayı aramak için mi *Altın Kalp*'i çaldın?"

"Onu pek çok şeyi aramak için çaldım."

"Pek çok şeyi mi?" dedi Ford şaşkınlık içinde. "Mesela neyi?"

"Bilmiyorum."

"Ne?"

"Ne aradığımı bilmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü ... çünkü ... ne aradığımı bilirsem onu arayamam."

"Ne, delirdin mi sen?"

"Bu henüz eleyemediğim bir seçenek," dedi Zaphod sessizce. "Kendim hakkında, aklımın şu anki koşullar altında kavrayabildiği kadar şeyi biliyorum ve şu anki koşullar pek iyi değil."

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi. Kafası bir anda endişelerle dolan Ford, gözünü Zaphod'a dikmiş bakıyordu.

"Dinle, eski dostum, eğer yapmak istediğin ..." diye başladı Ford sonunda.

"Dur bir dakika ... sana bir şey söyleyeceğim," dedi Zaphod. "Ben çoğu kez pedal çevirmeden kendimi yokuş aşağı bırakırım. Aklıma bir şey yapmak gelir, sonra, hey neden olmasın der ve onu yaparım. Galaksi Başkanı olacağımı düşünüyordum ve düşündüğüm oldu, çok kolay. Bu gemiyi çalmaya karar veriyorum. Magrathea'yı aramaya karar veriyorum ve bunların hepsi hemen gerçekleşiveriyor. Evet, bunun en iyi nasıl yapılabileceğini planlıyorum, tamam, ama işler zaten her zaman yolunda gidiyor. Bu borçlarını hiç ödememene rağmen iptal edilmeyen bir Galaktikredi kartına sahip olmaya benziyor. Ne zaman durup niye bunu yapmak istedim –bunu yapmayı nasıl başardım– diye düşünsem, bu konuda düşünmeyi kesmek için çok güçlü bir istek duyuyorum. Tıpkı şimdi duyduğum gibi. Bu konuda konuşmak bile beni çok yoruyor."

Zaphod bir an için duraksadı. Bir an için bir sessizlik oldu. Sonra kaşlarını çatıp devam etti. "Geçen gece yine bu konuda endişeleniyordum. Beynimin bir bölümünün doğru dürüst çalışmadığı gerçeği konusunda yani. Son-

ra farkına vardım ki iyi fikirler çıkarmak için bana söylemeden beynimi kullanan başka birisi var. Bu iki fikri bir araya getirdim ve o birinin bu amaçla beynimin bir bölümünü kilit altına almış olabileceğine ve bu yüzden de onu kullanamadığıma karar verdim. Bunun doğruluğunu araştırmanın bir yolu olup olmadığını merak ettim.

"Geminin tıp bölümüne gittim ve kendimi beyin tarayıcısına bağladım. Her iki kafamı da bütün önemli taramalardan –Başkanlık adaylığım tam olarak onaylanmadan önce devletin tıbbi görevlilerince sokulduğum bütün taramalardan– geçtim. Hiçbir şey çıkmadı. En azından beklenmedik hiçbir şey yoktu. Zeki, hayal gücü kuvvetli, sorumsuz, güvenilmez ve dışadönük biri olduğum ortaya çıktı. Gördüğün gibi, tahmin edemeyeceğin bir şey yok. Başka herhangi bir anormallik de görünmüyordu. Bu yüzden ben de daha ileri testler uydurmaya başladım, tamamen gelişigüzel bir şekilde. Hiçbir şey çıkmadı. Sonra bir kafamdan elde ettiğim sonuçları diğer kafamdan elde ettiklerime eklemeyi denedim. Yine hiçbir şey çıkmadı. En sonunda, bütün bunların bir paranoya nöbeti olduğunu düşünüp her şeyden vazgeçtiğim için ahmaklaştım. Her şeyi toparlayıp vazgeçmeden önce yaptığım son şey, kafalarımdan ayrı ayrı elde edip birbirlerine eklediğim düşünceleri alıp onlara yeşil bir filtreden bakmak oldu. Hatırlar mısın, çocukken hep yeşil renk konusunda batıl inançlarım vardı? Hep bir ticari keşif gemisinde pilot olmak isterdim."

Ford başını sallayarak onayladı.

"Ve işte oradaydı," dedi Zaphod, "gün gibi açıktı. Her iki beynin de orta yerinde, yalnızca birbirlerine bağlı ve çevrelerindeki başka hiçbir şeyle bağlantısı olmayan koca bir bölüm vardı. Piçin biri bütün sinapsları dağlamış ve o iki beyincik yumrusunu elektronik bir travmaya sokmuştu."

Ford donup kalmış bir halde ona baktı. Trillian'ın beti benzi attı.

"Bunu sana biri mi *yapmış*?"

"Evet."

"Onun kim olduğuna dair bir fikrin var mı? Ya da bunu niye yaptığına?"

"Niye mi? Bunu yalnızca tahmin edebilirim. Ama piçin kim olduğunu biliyorum."

"Biliyor musun? Nasıl öğrendin?"

"Çünkü dağladıkları sinapslara adlarının baş harflerini yazmışlar. Onları benim görmem için orada öylece bırakmışlar."

Ford dehşet içinde ona baktı ve tüylerinin ürpermeye başladığını hissetti.

"Baş harfler mi? Beynine mi dağlamışlar?"

"Evet."

"Pekâlâ, Tanrı aşkına bu baş harfleri söylesene?"

Zaphod bir an için sessizce ona baktı yine. Sonra gözlerini uzaklara dikti.

"Z.B." dedi sakin bir ses tonuyla.

Tam o anda arkalarında çelik bir kepenk indi ve odaya gaz dolmaya başladı.

"Bunu size sonra anlatırım," dedi Zaphod güçlükle soluyarak ve üçü de bayıldılar.

21

Arthur keyifsiz bir ruh haliyle Magrathea'nın yüzeyinde dolaşıyordu.

Ford düşünceli davranarak, zaman geçirmesi için *Otostopçunun Galaksi Rehberi* kopyasını ona bırakmıştı. Gelişigüzel birkaç düğmeye bastı.

Otostopçunun Galaksi Rehberi *oldukça düzensiz bir şekilde yayına hazırlanmış bir kitaptır ve editörlerine o an için iyi bir fikirmiş gibi gözüken pek çok bölüm içerir.*

Bunlardan bir tanesi (Arthur'un şimdi rastladığı) güya Maksimegalon Üniversitesinde kadim filoloji, dönüşümsel etik ve tarihsel algının dalga uyumlu teorisi üzerine parlak bir akademik kariyer yapmış, sessiz ve genç bir öğrenci olan Veet Voojagig'in deneyimlerini aktarmaktadır, ki Veet Voojagig Zaphod Beeblebrox'la Pan Galaktik Gargara Bombaları içerek geçirdiği bir gecenin ardından, geçen birkaç yıl içinde satın aldığı tükenmez kalemlere ne olduğu meselesini giderek daha da büyüyen bir saplantı haline getirmiştir.

Bunu oldukça zahmet verici ve titiz bir araştırmayla geçen uzun bir dönem izlemiştir; o dönem boyunca galaksideki belli başlı bütün kayıp tükenmez kalem merkezlerini ziyaret edişinin ardından en sonunda o zamanlar kamuoyunun hayli dikkatini çeken küçük ve tuhaf bir kuram geliştirmişti. Voojagig'in söylediğine göre, kozmosta bir yerlerde, üzerinde insansılar, sürüngensiler, balıksılar, yürüyen ağaçsılar ve süperzeki mavi tonlarının yaşadığı bütün o gezegenlerin yanı sıra, tamamen canlı tükenmez kalem türlerine ait bir gezegen de vardı. Başıboş bırakılan bütün o tükenmez kalemler, uzaydaki kurt deliklerinden sessizce kaya-

rak, tükenmez kalemlere özgü eşsiz bir yaşamın keyfini çıkarabileceklerini bildikleri bu gezegene doğru yola çıkıyorlardı; tükenmez kalemlere yönelik uyaranlara tepki verdikleri ve genel olarak bir tükenmez kalem için iyi yaşamak neyse öyle yaşadıkları bir yerdi orası.

Kuramsal açıdan bakıldığında bu tamamen iyi ve hoş bir yaklaşımdı, ta ki Veet Voojagig birdenbire bu gezegeni bulduğunu ve bir süreliğine orada kartuşu değiştirilebilir, ucuz ve yeşil türde bir tükenmez kalem ailesinin limuzin şoförlüğünü yaptığını iddia edene kadar; bunun üzerine Veet Voojagig sürüldü, hapsedildi, bir kitap yazdı ve sonunda vergi sürgününe gönderildi, ki aslında bu durum kendilerini halk önünde aptal yerine koymaya kararlı olanları bekleyen bilindik bir kaderdi.

Bir gün Voojagig'in bu gezegene ait olduğunu iddia ettiği uzay koordinatlarına bir araştırma seferi düzenlendiğinde, üzerinde yaşlı bir adamın tek başına yaşadığı küçük bir gezegen buldular ve adam defalarca iddiaların hiçbirinin doğru olmadığını söyledi, ama daha sonra yalan söylediği ortaya çıktı.

Bununla birlikte, yaşlı adamın Brantis-vogan'daki banka hesabına her yıl yatırılan gizemli 60.000 Altair Doları ve elbette ki Zaphod Beeblebrox'un yüksek kârlı ikinci el tükenmez kalem ticareti hâlâ yanıtlamayan sorular olarak kalacaktı.

Arthur bunu okudu ve kitabı kapadı.

Robot oracıkta put gibi hareketsiz bir şekilde oturuyordu.

Arthur ayağa kalktı ve kraterin tepesine doğru yürüdü. Kraterin çevresinde dolaştı. İki güneşin Magrathea'nın üzerinde muhteşem bir şekilde batışını izledi.

Kraterin içine döndü. Robotu uyandırdı, çünkü manik depresif bir robotla konuşmak bile hiç kimseyle konuşamamaktan daha iyiydi.

"Gece çöküyor," dedi. "Bak, robot, yıldızlar çıkmaya başladı."

Bir karanlık nebulanın merkezinden çok az yıldız ve onlar da yalnızca belli belirsiz görülebilirdi, ama yine de oradaydılar.

Robot itaatkâr bir tavırla yıldızlara baktı, sonra bakışlarını tekrar yere indirdi.

"Biliyorum," dedi. "Berbat, değil mi?"

"Ama bu günbatımı muhteşem! En delice rüyalarımda bile buna benzer bir şey görmemiştim... iki güneş birden! Uzayda harıl harıl yanan ateş dağları gibi."

"Ben onları görmüştüm," dedi Marvin. "Tam anlamıyla saçmalık."

"Benim geldiğim yerde sadece bir tane güneş vardı," diye devam etti Arthur, "ben Yerküre denen bir gezegenden geliyorum, biliyorsundur."

"Biliyorum," dedi Marvin, "o gezegen hakkında konuşup duruyorsun. Söylediklerin kulağa berbat geliyor."

"Yoo hayır, orası güzel bir yerdi."

"Okyanusları var mıydı?"

"Ya evet," dedi Arthur iç çekerek, "muhteşem, engin, dalgalanan masmavi okyanuslar..."

"Okyanuslara dayanamam," dedi Marvin.

"Söylesene," dedi Arthur merakla, "diğer robotlarla iyi anlaşabiliyor musun sen?"

"Onlardan nefret ediyorum," dedi Marvin. "Nereye gidiyorsun?"

Arthur buna daha fazla dayanamayacaktı. Tekrar ayağa kalkmıştı.

"Sanırım bir tur daha atacağım," dedi.

"Seni suçlayamam," dedi Marvin ve bir saniye içinde tekrar uykuya dalmadan önce beş yüz doksan yedi milyar koyun saydı.

Arthur görevini yerine getirmek konusunda daha coşkulu davranabilmek adına kanının daha istekli bir şekilde akmasını sağlamak için kollarıyla bedenini ovuşturdu. Sonra güçlükle kraterin duvarına yeniden tırmandı.

Atmosfer yoğunluğu çok düşük olduğu ve ay olmadığı için gecenin bastırışı çok hızlıydı ve hava artık zifiri karanlıktı. İşte bu yüzden, Arthur az daha fark edemeyip yaşlı bir adama çarpıyordu.

22

Yaşlı adam sırtı Arthur'a dönük bir halde, ışığın ufuk çizgisinin ardında karanlığa gömülüşünü izliyordu. Uzunca boylu ve yaşlıcaydı, üzerinde uzun ve gri renkli tek parça bir giysi vardı. Döndüğünde, yüzünün ince ve kibar hatlı, endişeden yıpranmış, ama sevecenliğini yitirmemiş bir insanın mutlulukla güvenebileceği türden bir yüz olduğu ortaya çıkacaktı. Ama henüz dönmemişti, Arthur'un şaşkınlıktan kopardığı çığlığa bir tepki vermek için bile.

Sonunda güneşin son ışınları da gözden kayboldu ve yaşlı adam yüzünü Arthur'a çevirdi. Yüzü hâlâ bir yerlerden ışık alıyordu ve Arthur ışığın kaynağını aradığında birkaç metre ötede küçük bir tür geminin durduğunu gördü – küçük bir hoverkraft herhalde, diye tahmin yürüttü. Geminin çevresinde loş bir ışık havuzu oluşmuştu.

Adam Arthur'a baktı, görünüşe göre hüzünlenmiş gibiydi.

"Ölü gezegenimizi ziyaret etmek için soğuk bir gece seçmişsiniz," dedi.

"Kim ... kimsiniz siz?" dedi Arthur kekeleyerek.

Adam bakışlarını uzaklara çevirdi. Yüzünden yine bir hüzün ifadesi geçer gibi oldu.

"Adım önemli değil," dedi.

Aklını kurcalayan bir şeyler varmış gibi görünüyordu. Konuşurken acele etmeye gerek duymadığı belliydi. Arthur bir an için ne yapacağını bilemedi.

"Ben ... eee ... beni ürküttünüz ..." dedi kekeleyerek.

Adam tekrar ona dönüp baktığında hafifçe kaşlarını çatmıştı.

"Hımmm?" dedi.

"Beni ürküttünüz dedim."

"Korkmayın, size zarar vermeyeceğim."

Arthur kaşlarını çatarak ona baktı. "Ama bize ateş ettiniz! Füzeler vardı ..." dedi.

Yaşlı adam gözlerini krater çukuruna dikti. Marvin'in gözlerinden süzülen hafif bir pırıltı, devasa balina cesedi üzerine silik kırmızı gölgeler düşürüyordu.

Adam hafifçe kıkırdadı.

"Otomatik bir sistem," dedi ve hafifçe göğüs geçirdi. "Gezegenin iç kısımlarına dizilmiş kadim bilgisayarlar karanlık binyılın geçişinin günlerini sayıyorlar, yüzyıllar tozlu veri bankalarına ağır gelmiş olmalı. Tekdüzelikten bir an için kurtulup rahatlamak adına ara sıra önlerine çıkan fırsatları değerlendiriyorlar sanırım."

Ciddi bir ifadeyle Arthur'a baktı ve dedi ki, "Ben bilime hayranımdır, biliyor musunuz?"

"Ya ... eee, gerçekten mi?" dedi Arthur, adamın tuhaf ve dostça tavrını sinir bozucu bulmaya başlamıştı.

"Ya, öyle," dedi yaşlı adam ve yine kesti konuşmayı.

"Şey," dedi Arthur, "eee ..." Tuhaf bir şekilde kendisini, zina yaparken birden kadının kocasının odaya girip pantolonunu değiştirmesi ve havadan sudan konuşup ardından odadan çıkıp gitmesiyle afallayan bir adam gibi hissetti.

"Tedirgin görünüyorsunuz," dedi yaşlı adam, nazik bir kaygı ifadesiyle.

"Eee, hayır ... pekâlâ, evet. Aslında buralarda kimseyi bulacağımızı sanmıyorduk. Ben hepinizin öldüğü veya ona benzer bir şeyler olduğu kanaatine varmıştım ..."

"Ölmek mi?" dedi yaşlı adam. "Ulu Tanrıma şükürler olsun ki ölmedik, yalnızca uyuduk."

"Uyudunuz mu?" diye sordu Arthur, söyleneni pek de inandırıcı bulmadığını belirterek.

"Evet, ekonomik durgunluk dönemi boyunca, anlarsınız ya" dedi yaşlı adam, görünüşe bakılırsa Arthur'un söylediklerinin tek kelimesini bile anlamamasına hiç aldırmıyordu.

Arthur onu tekrar konuşmaya teşvik etmek zorunda kaldı.

"Eee, ekonomik durgunluk mu?"

"Pekâlâ anlatacağım, evet, beş milyon yıl önce Galaktik ekonomi çöktü ve sipariş üzerine inşa edilen gezegenlerin lüks tüketim malzemesi sınıfına girdiğini görünce, biz de ... anlıyorsunuz, değil mi?"

Duraksadı ve Arthur'a baktı.

"Bizim gezegenler inşa ettiğimizi biliyorsun, değil mi?" diye sordu ciddi bir ses tonuyla.

"Şey, evet," dedi Arthur, "bunu anlamıştım ..."

"Harika bir işti," dedi yaşlı adam, gözlerine özlem dolu bir bakış yerleşmişti, "sahil şeritleri yapmak daima en sevdiğim iş olmuştu. Fiyortların küçük girinti ve çıkıntılarını şekillendirmekten sonsuz keyif alırdım ... her neyse," dedi, anlatacağı konudan uzaklaşmamaya çalışarak, "durgunluk başladı ve onu uykuda atlatırsak pek çok zahmetten kurtulacağımıza karar verdik. Böylece bilgisayarları durgunluk sona erdiğinde bizi uyandırmaları için programladık."

Adam çok hafif bir esnemeyi bastırarak konuşmaya devam etti.

"Bilgisayarlar, Galaktik borsa fiyatlarına endekslendi, anlıyorsun, değil mi? Böylece diğer herkes ekonomiyi düzeltip satın alma gücünü bizim hayli pahalı hizmetimize yetecek düzeye çıkardıklarında biz de uyandırılacaktık."

Duydukları, düzenli bir *Guardian* okuru olan Arthur'u derinden sarstı.

"Bu oldukça çirkin bir davranış, değil mi?"

"Öyle mi?" diye sordu yaşlı adam yumuşakça. "Özür dilerim, gelişmelerden biraz uzak kaldım da."

Kraterin içini işaret etti.

"O robot size mi ait?" diye sordu.

"Hayır," dedi, kraterin içinden gelen ince ve metalik ses, "ben bana aidim."

"Eğer ona robot denilebilirse," diye homurdandı Arthur. "O daha çok bir tür elektronik somurtma makinesidir."

"Onu buraya getir," dedi yaşlı adam. Arthur, yaşlı adamın sesinde aniden bir kararlılık ifadesi duyuşuna çok şaşırdı. Marvin'e seslendi ve robot abartılı bir topallama numarası yaparak – aslında topal falan değildi– yokuşu tırmanmaya başladı.

"Bir daha düşündüm de," dedi yaşlı adam, "bırak orada kalsın. Sen benimle gelmelisin. Büyük olaylar yakın." Hiçbir görünür sinyal almadan karanlığın içinden sessizce onlara yaklaşan gemisine doğru döndü.

Arthur kraterin içindeki Marvin'e baktı; robot şimdi de zorlanarak diğer tarafa dönüp kraterin içine zahmetli bir şekilde geri dönme numarası yapıyor ve kendi kendine acı acı mırıldanıyordu.

"Haydi gel," dedi yaşlı adam, "gel, yoksa geç kalacaksın."

"Geç kalmak mı?" dedi Arthur. "Ne için geç kalacağım?"

"Adın nedir insanoğlu?"

"Dent. Arthur Dent," dedi Arthur.

"Geç kalacaksın, rahmetli Dentarthurdent'e olduğu gibi geç kalacaksın," dedi yaşlı adam, sertçe. "Bu bir tür tehdit, anlıyorsun ya?" Yaşlı ve yorgun gözlerine özlem dolu bir başka bakış yerleşti. "Tehdit konusunda ben asla pek başarılı olamadım, ama bana tehditin epeyce etkili olabileceği söylendi."

Arthur adama bakarak gözlerini kırpıştırdı.

"Ne kadar sıra dışı biri," diye mırıldandı kendi kendine.

"Özür dilerim, anlayamadım?" dedi yaşlı adam.

"Ha, yok bir şey, affedersiniz," dedi Arthur utanç içinde. "Pekâlâ, nereye gidiyoruz?"

"Havamobilime," dedi adam, Arthur'a sessizce gelip yanlarında duran araca binmesini işaret ederek. "Gezegenin derinliklerine ineceğiz. Irkımızın şu anda beş milyon yıllık uykusundan uyandığı yere. Magrathea uyanıyor."

Arthur yaşlı adamın yanına oturduğunda gayri ihtiyari ürperdi. Olayın tuhaflığı, geminin karanlık göklerde yükselirken sessizce yukarı aşağı hareket edişi huzurunu epey kaçırmıştı.

Yüzü kontrol panelindeki minik ışıkların donuk pırıltısıyla aydınlanan yaşlı adama baktı.

"Özür dilerim," dedi, "isminiz neydi bu arada?"

"İsmim mi?" dedi yaşlı adam ve yüzüne yine o belirsiz keder yerleşti. Duraksadı. "İsmim," dedi, "... Slartibartfast."

Arthur bir an için gerçekten nefessiz kalıp boğulacak gibi oldu.

"Özür dilerim, anlayamıyorum?" dedi ağzında geveleyerek.

"Slartibartfast" diye tekrar etti yaşlı adam sessizce.

"*Slartibartfast* ?"

Yaşlı adam ciddi bir ifadeyle baktı.

"Önemli olmadığını söylemiştim," dedi.

Havamobil gecenin içinde süzüldü.

23

Olayların her zaman göründüğü gibi olmadığı önemli ve yaygın bir gerçektir. Örneğin Yerküre gezegeninde, insanoğlu başardığı onca şeye dayanarak –tekerlek, New York, savaşlar vs– her zaman yunuslardan daha zeki olduğunu varsay-

mıştır ve bütün bunlar gerçekleşirken yunusların tek yaptığı suda oradan oraya atlayarak eğlenmek olmuştu. Ama öte yandan yunuslar da her zaman için insanoğlundan çok daha zeki olduklarına inanmıştı – hem de tam olarak aynı nedenler yüzünden.

Tuhaftır, yunuslar Yerküre gezegeninin yıkımının yakın olduğunu çok uzun zamandır biliyordu ve insanoğlunu tehlikeye karşı uyarmak için pek çok girişimde bulunmuşlardı, ama iletişim kurma çabalarının çoğu toplara vurmak ya da lezzetli lokmalar karşılığında ıslık çalmak gibi eğlendirme çabaları olarak yorumlandı, onlar da sonunda pes edip Vogonların gelişinden kısa süre önce kendi olanaklarıyla Yerküre'yi terk ettiler.

Yunusların bıraktığı en son mesaj da yanlış yorumlanmış ve ıslıkla Amerikan Milli Marşı'nı çalarken çift ters takla atarak bir halkanın içinden geçmeleri şaşırtıcı karmaşıklıkta bir numara olarak değerlendirilmişti, oysa mesajın aslı şöyleydi: *Elveda ve balıklar için teşekkürler.*

Gerçekte, gezegende yunuslardan daha zeki tek bir tür daha vardı ve onlar da zamanlarının büyük bölümünü davranış araştırmaları laboratuvarlarında tekerleklerin içinde koşarak ve insanoğlu üzerinde korkutucu derecede ayrıntılı ve kurnaz deneyler yürüterek geçiriyorlardı. İnsanoğlunun bu ilişkiyi de baştan aşağı yanlış anlaması bile aslında bu yaratıkların planlarının bir parçasıydı.

24

Kapkaranlık Magrathea gecesinde yapayalnız parlayan yumuşak bir ışık olarak görünen havamobil soğuk karanlığın içinde sessizce ilerledi. Çabucak hızlandı. Arthur'un yol arkadaşı düşüncelere dalmış görünüyordu. Arthur birkaç kez onu yeniden konuşturmayı denediyse de adam yeterince rahat olup olmadığını sorarak karşılık verdi ve sonra konuşmayı oracıkta kesti.

Arthur uçuş hızlarını tahmin etmeye çalıştı, ama dışarıda zifiri bir karanlık vardı ve ne hızla gittiklerini anlaması için gereken tüm ipuçları ondan esirgenmişti. Öyle yumuşak ve öyle hafif bir şekilde hareket ediyorlardı ki hiç kıpırdamadıklarına bile inanabilirdi.

Sonra çok uzaklarda ufacık bir ışık pırıltısı belirdi ve birkaç saniye içinde öyle büyüdü ki Arthur ışığın muazzam bir hızla üstlerine doğru geldiğini fark ederek bunun ne tür bir gemi olabileceğini çıkarmaya çalıştı. Ona dikkatle baktı, ama net bir şekil seçemedi ve havamobil keskin bir dalış yapıp kesin bir çarpışma rotasına girmek üzere alçalırken aniden korkudan soluğu kesildi. Göreceli hızları ona inanılmaz geldi ve her şey bitmeden önce Arthur'un nefes almaya ancak zamanı oldu. Farkına vardığı bir sonraki şey, çevresini kuşatmış görünen gümüş rengi delice bir bulanıklıktı. Kafasını ani ve sert bir hareketle çevirip arkasına baktığında hızla küçülen küçük siyah bir nokta gördü. Neler olduğunu anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Yerin altında bir tünele dalmışlardı. Asıl muazzam olan kendi hızlarıydı, çünkü Arthur'un

üstlerine doğru geldiğini sandığı ışık, yerdeki sabit bir delik, bir tünelin ağzıydı. Gümüş rengi delice bulanıklıksa, içinden yıldırım gibi –görünüşe göre saatte birkaç yüz kilometre hızla– geçtikleri tünelin dairesel duvarıydı.

Dehşete kapılmış bir şekilde gözlerini kapattı.

Uzunluğunu tahmin etmeye hiç kalkışmadığı bir sürenin ardından hızlarında hafif bir düşüş olduğunu hissetti ve sonra yumuşak bir duruş yapmak üzere yavaş yavaş kaydıklarını fark etti.

Gözlerini tekrar açtı. Hâlâ gümüş tünelin içindeydiler, bir noktada birleşen çapraz tünellerin oluşturduğu labirentin içinde sık sık yön değiştirerek ilerliyorlardı. Sonunda kavisli çelikten küçük bir odanın içinde durdular. Birkaç tünel daha orada son buluyordu ve Arthur odanın diğer ucunda büyük bir ışık dairesi gördü; ışık soluk ve rahatsızlık vericiydi. Rahatsızlık veriyordu, çünkü göz yanıltıcı oyunlar oynuyordu, ışığa doğru dürüst odaklanmak veya ne kadar yakında ya da uzakta olduğunu tahmin etmek imkânsızdı. Arthur bunun morötesi ışık olabileceğini tahmin etti (ama çok yanılıyordu).

Slartibartfast dönüp yaşlı ve vakur gözleriyle Arthur'a baktı.

"Dünyalı," dedi, "şu anda Magrathea'nın kalbinin derinliklerindeyiz."

"Benim Dünyalı olduğumu nereden bildiniz?" diye sordu Arthur.

"Bunları ileride daha iyi anlayacaksın," dedi nazik bir şekilde yaşlı adam, "en azından," diye ekledi sesinde çok hafif bir şüphe tonuyla, "şu an olduğundan daha iyi anlayacaksın."

Devam etti: "İçine girmek üzere olduğumuz bölmenin gezegenimizin içinde gerçekten var olmadığı konusunda seni uyarmalıyım. Bölme biraz fazla ... büyük. Bizi hiperuzayın uçsuz bucaksız bir bölgesine götürecek geçitten geçmek üzereyiz. Bu seni rahatsız edebilir."

Arthur gergin olduğunu gösteren birtakım sesler çıkardı.

Slartibartfast bir düğmeye dokundu ve hiç de güven verici olmayan bir tavırla ekledi. "Benim bile ödümü patlatıyor. Sıkı tutun."

Havamobil ışık çemberine bir yıldırım gibi daldı ve aniden Arthur'un kafasında sonsuzluğun nasıl göründüğüne dair çok net bir fikir oluştu.

Bu sonsuzluk değildi aslında. Sonsuzluk dümdüz ve sıkıcı görünür. Geceleyin gökyüzüne bakmak sonsuzluğa bakmaktır – mesafe anlaşılamaz ve bu nedenle de anlamsızdır. Havamobilin içine girdiği bölme kesinlikle sonsuz değildi, yalnızca çok, çok, çok büyüktü. Öylesine büyüktü ki sonsuzluk izlenimini sonsuzluğun kendisinden bile daha iyi veriyordu.

Arkalarında titrek bir ışıkla parlayan duvarda gözün seçemediği bir iğne deliği gibi duran geçitten çıkıp açık havada yavaş yavaş yükselirlerken, havamobilin ulaştığı muazzam hız Arthur'un duyularını altüst etmişti.

Duvar.

Duvar hayal gücüne meydan okuyor – onu baştan çıkarıyor ve yenilgiye uğratıyordu. Duvar öylesine geniş, öylesine dimdikti ki tepesi, dibi ve kenarları görüş alanının ötesine geçiyor, insan ona bakınca tutulup kalıyordu. Sırf baş

dönmesinin yarattığı şok bile insanı öldürmeye yeterdi.

Duvar kusursuz bir şekilde dümdüz görünüyordu. Sonsuzluğa uzanırken, baş döndürücü bir şekilde aşağıya inerken ve her iki yana doğru akarken aynı zamanda kıvrıldığını tespit etmek için en iyi lazer ölçüm aletleri gerekirdi. On üç ışık saniyesi ötede duvarın iki ucu birleşiyordu. Başka bir deyişle, duvar boş bir kürenin, uzunluğu beş milyon kilometreden fazla olan ve hayal edilemez bir ışıkla dolup taşan bir kürenin içini oluşturuyordu.

"Hoş geldin," dedi Slartibartfast, ses hızının üç katı hızla yol alan minik bir noktaya dönüşen havamobil akıl almaz boşlukta fark edilmeden ilerliyordu, "burası fabrika katımız."

Arthur dehşetin harika bir türünü hissederek çevresine bakınmaktaydı. Önlerinde, karar veremeyeceği, hatta üzerinde tahmin bile yürütemeyeceği uzaklıkta, havada asılı duran bir dizi tuhaf şey vardı: Uzayda sallanan karanlık, küremsi şekillerin çevresinde asılı duran, metal ve ışıktan yapılmış narin yapraklar.

"İşte," dedi Slartibartfast, "gezegenlerimizin çoğunu burada yapıyoruz."

"Yani," dedi Arthur, kafasında sözcükleri oluşturmaya çalışarak, "yani şimdi işe yeniden mi başlıyorsunuz?"

"Hayır hayır, Tanrı korusun, hayır," diye bağırdı yaşlı adam, "hayır, Galaksi henüz geçimimizi sağlayacak kadar zengin değil. Hayır, başka bir boyuttan gelen çok ... özel müşterilerimiz için olağandışı tek bir siparişi gerçekleştirmek üzere uyandırıldık. Bu ilgini çekebilir, işte orada ... önümüzde."

Arthur, havada süzülen yapıyı seçene kadar yaşlı adamın işaret ettiği yöne baktı. Çevresindeki pek çok yapı içinde tek hareketlilik gösterendi, ama bu açıkça ifade edilmekten çok bilinçaltı yardımıyla edinilebilecek bir izlenimdi.

Tam o sırada, yapının içinden ani bir ışık arkı çaktı ve sade kabartmalarla karanlık küreye işlenmiş desenleri göz önüne serdi. Bunlar Arthur'un bildiği desenlerdi, sözcüklerin şekilleri kadar tanıdık gelen, zihnindeki mobilyaların bir parçası olan kaba ve küçük kabarcıklardı. İmgeler zihninde koşuşturur ve yerleşecek bir yer bulup anlam kazanmaya çalışırken, birkaç saniye boyunca sersemlemiş bir halde sessizce oturdu.

Beyninin bir bölümü ona neye baktığını ve şekillerin neyi temsil ettiğini çok iyi bildiğini söylerken, başka bir bölümü de çok anlaşılır bir şekilde bu fikri desteklemeyi reddediyor ve bu yönde daha fazla düşünmesi halinde sorumluluk almayı kabul etmiyordu.

Işık bir kez daha parladı, bu sefer Arthur'un hiç şüphesi kalmamıştı.

"Yerküre ..." diye fısıldadı Arthur.

"Aslında Yerküre Nokta II demeniz daha doğru olur," dedi Slartibartfast neşeyle. "Orijinal planlarımızı kullanarak bir kopyasını yapıyoruz."

Bir sessizlik oldu.

"Yani siz bana," diye söze başladı Arthur, yavaşça ve kontrollü bir şekilde, "Yerküre'yi ilk olarak sizin ... *yaptığınızı* mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Şey, evet," dedi Slartibartfast. "Hiç şey diye bir yere gittiniz mi ... galiba ismi Norveç'ti?"

"Hayır," dedi Arthur, "hayır, gitmedim."

"Çok yazık," dedi Slartibartfast, "orası benim işlerimden biriydi. Ödül bile kazandı, biliyor musunuz? Nefis işlenmiş girintili çıkıntılı kıyılar. En çok oranın yok oluşunu duymak üzdü beni."

"Üzüldünüz mü!"

"Evet. Beş dakika sonra yıkılsaydı, bu kadar sorun olmayacaktı. Şok edici bir kargaşa."

"Ha?" dedi Arthur.

"Fareler öfkeden kudurdu."

"*Fareler* öfkeden kudurdu mu?"

"Şey, evet," dedi yaşlı adam yumuşakça.

"Elbette, sanırım köpekler, kediler ve ördek gagalı ornitorenkler de öfkeden kudurmuştur, ama ..."

"Şey, ama parayı onlar vermedi, öyle değil mi?"

"Bakın," dedi Arthur, "şu anda pes edip delirsem, bu size zaman kazandırır mı acaba?"

Havamobil bir süre sıkıntılı bir sessizlik içinde uçmaya devam etti. Sonra yaşlı adam sabırlı bir ses tonuyla açıklamaya çalıştı.

"Dünyalı, üzerinde yaşadığınız gezegen fareler tarafından ısmarlanmış, parası fareler tarafından ödenmişti ve fareler tarafından yönetiliyordu. İnşa edilme amacına ulaşmasından beş dakika önce yok edildi ve şimdi yeni bir tane daha inşa etmemiz gerekiyor."

Arthur'un beynine yalnızca tek bir sözcük kaydolmuştu.

"*Fareler* mi?" dedi.

"Aynen öyle, Dünyalı."

"Bakın, kusura bakmayın, ama – peynir takıntısı olan küçük ve beyaz kürklü şeylerden mi bahsediyoruz? Hani şu altmışların başlarında

yayınlanan komedi dizilerinde kadınları çığlık çığlığa masalara çıkaran hayvanlardan?"

Slartibartfast kibarca öksürdü.

"Dünyalı," dedi, "bazen konuşma üslubunu takip etmekte zorlanıyorum. Magrathea gezegeninin içinde beş milyon yıldır uyumakta olduğumu ve sözünü ettiğin şu altmışlı yılların dizileri hakkında çok az bilgim olduğunu unutma. Fare dediğiniz bu yaratıklar, göründükleri gibi değildir. Hiperzeki, tüm boyutlara hâkim, engin varlıkların bizim boyutumuzdaki uzantısıdır. Peynir ve çıkardıkları tiz viyaklamalar yalnızca bir paravandır."

Yaşlı adam duraksadı ve karşısındakinin duygularını paylaşan bir sempati ifadesiyle kaşlarını çatarak konuşmaya devam etti.

"Korkarım, üzerinizde deney yapıyorlardı."

Arthur bunu bir an için düşündü, sonra yüzü aydınlandı.

"Yoo hayır," dedi, "yanlış anlamanın nereden kaynaklandığını şimdi anladım. Hayır, bakın, aslında biz *onların* üzerinde deneyler yapıyorduk. Çoğunlukla davranışsal araştırmalarda kullanılırlardı, Pavlov ve onunkine benzer deneylerde. Yani fareler öğrenme sürecinin doğasını incelemek için türlü türlü testlere tabi tutulurdu, zil çalmayı, labirentlerde koşmayı ve onun gibi şeyleri öğrenirlerdi. Onların davranışlarını gözlemleyerek kendi davranışlarımızla ilgili her türlü şeyi öğrene ..."

Arthur'un sesi kesildi.

"Ne kurnazlık ..." dedi Slartibartfast, "onları takdir etmeden geçmek imkânsız."

"Ne?" dedi Arthur.

"Gerçek doğalarını nasıl da gizlemişler ve düşüncelerinize nasıl da yön vermişler. Birdenbire labirentte yanlış yöne koşup, yanlış peynir parçasını yiyip beklenmedik bir tümör sonucu ölüvermek – eğer titiz bir şekilde hesaplanırsa, birikerek artan etkisi çok büyük olur."

Sözlerinin iyice etki etmesi için duraksadı.

"Görüyorsun, Dünyalı, onlar gerçekten hiperzeki, tüm boyutlara hâkim, engin varlıklar. Gezegenin ve halkın, on milyon yıllık bir araştırma programını yürüten organik bir bilgisayarın matriksini oluşturuyordu ...

"Sana bütün öyküyü anlatmama izin ver. Ama biraz zaman alacak."

"Zaman," dedi Arthur zayıf bir sesle, "şu anki sorunlarımın hiçbirini oluşturmuyor."

25

Elbette ki hayatla bağlantılı pek çok mesele vardır ve işte size onların en yaygın olanlarından birkaçı: *İnsanlar neden doğar? Neden ölürler? Neden bu ikisi arasında geçen zamanın büyük bir bölümünü dijital kol saatleri takarak geçirmek isterler?*

Milyonlarca yıl önce, tüm boyutlara hâkim hiperzeki varlıklardan oluşan bir ırk (tüm boyutları kapsayan evrenlerindeki fiziksel görünümleri bizimkinden farklı değildi) en sevdikleri uğraşları olan Brock Tarzı Ultra Kriket oyununu (ortada hiçbir neden yokken birilerine vurup kaçmaktan ibaret, garip bir oyun) bölüp duran "hayatın anlamı" safsatalarından o kadar bıkmışlardı ki oturup sorunlarını tek seferde kökten çözmeye karar verdiler.

Bunun üzerine, kendilerine muazzam bir süperbilgisayar yaptılar; bu bilgisayar öylesine zekiydi ki daha veri bankalarının bağlantıları yapılmadan *düşünüyorum öyleyse varım*'dan başlamış ve birileri onu kapamayı becerene kadar sütlacın ve gelir vergisinin varlığını mantıksal olarak çıkarsama aşamasına dek ilerlemişti.

Küçük bir kent büyüklüğündeydi.

Ana kontrol konsolu, özel olarak tasarlanmış bir yönetici bürosuna kurulmuştu ve en kaliteli ultramaun ağacından üretilip parlak ultrakırmızı deriyle kaplanmış kocaman bir yönetici masasının üzerine monte edilmişti. Koyu renkli halılar dikkat çekmeyecek bir ihtişama sahipti; egzotik saksı bitkilerinin yanı sıra belli başlı bilgisayar programcılarının ve aile fertlerinin isimlerinin yazılı olduğu çeşitli güzel gofre baskıların her yana serpiştirildiği odanın görkemli pencereleri, ağaçların çevrelediği halka açık bir meydana bakıyordu.

Büyük Açılış gününde, ciddi giyimli iki programcı ellerinde evrak çantalarıyla geldiler ve ihtiyatlı bir şekilde odaya girdiler. O gün, yaşanan bu çok önemli anda, ırklarını sadece kendilerinin temsil ettiğinin farkındaydılar, ama sessiz ve sakin kalmaya özen göstererek hürmetkâr bir tavırla masaya oturdular, evrak çantalarını açtılar ve deri ciltli defterlerini çıkardılar.

İsimleri Lunkwill ve Fook'tu.

Birkaç saniye saygılı bir sessizlik içinde oturdular, sonra Fook'la sessizce bakışan Lunkwill öne doğru eğilip küçük, siyah bir panele dokundu.

Güçlükle algılanabilen en hafifinden bir uğultu, koca bilgisayarın artık tamamen çalışır du-

ruma geçtiğini gösterdi. Bir sessizliğin ardından bilgisayar canlı, doygun ve tok bir sesle onlarla konuşmaya başladı.

Şöyle dedi: "Zaman ve Uzay Evreni'ndeki ikinci en büyük bilgisayar olan ben, Derin Düşünce'nin vücuda getirilmesine neden olan bu büyük görev nedir?"

Lunkwill ve Fook şaşkın şaşkın bakıştılar.

"Senin görevin, Ey Bilgisayar ..." diye konuşmaya başladı Fook.

"Bir dakika, bir dakika, bu işte bir yanlışlık var," dedi Lunkwill endişeyle. "Bu bilgisayarı özellikle gelmiş geçmiş en büyük bilgisayar olması için tasarladık, ikinci en iyiyle idare edemeyiz. Derin Düşünce," diye seslendi bilgisayara, "sen tasarladığımız gibi değil misin? Sen gelmiş geçmiş en iyi ve en güçlü bilgisayar değil misin?"

"Kendimi ikinci en büyük olarak tanımladım," diye konuştu Derin Düşünce, sözcükleri tane tane ve anlaşılır bir biçimde söyleyerek, "ve öyleyim de."

Programcılar yine endişeyle bakıştılar. Lunkwill boğazını temizledi.

"Bir hata olmalı," dedi, "sen bir mili saniye içinde bir yıldızın bütün atomlarını sayabilen Maksimegalon'daki Milyar Kocaoburbeyin'den daha büyük bir bilgisayar değil misin?"

"Milyar Kocaoburbeyin mi?" dedi Derin Düşünce, küçümsemesini gizlemeden. "O basit bir abaküsün teki – sözünü etmeye bile değmez."

"Peki sen," dedi Fook tedirginlikle öne eğilerek, "Her bir toz zerreciğinin yörünge uzunluğunu, beş hafta süren Dangrabad Beta kum fırtınasının başından sonuna kadar hesaplayabilen Işık

ve Hünerin Yedinci Galaksisi'ndeki Onüzeribin Yıldız Düşünürü'nden daha büyük bir çözümleyici değil misin?"

"Beş hafta süren kum fırtınası mı?" dedi Derin Düşünce, kibirli bir sesle. "Bunu Büyük Patlama'daki atomların vektörlerini düşünen bana mı soruyorsunuz? Beni böyle hesap makinesi işleriyle rahatsız etmeyin."

İki programcı bir an rahatsız edici bir sessizlik içinde öylece oturdular. Sonra Lunkwill tekrar öne eğildi.

"Ama sen," dedi, "Çiçeronukis Oniki'nin Büyük Hiperlobik Herkesle-Soydaş Nötron Kavgacısı'ndan daha dişli bir tartışmacı değil misin?"

"Büyük Hiperlobik Herkesle-Soydaş Nötron Kavgacısı," dedi Derin Düşünce, 'r'leri titizlikle yuvarlayarak, "bir Arkturus Megaeşeğini konuşarak ayağa kaldırabilir – ama sonra onu yalnızca ben çevrede bir yürüyüşe çıkmaya ikna edebilirim."

"O zaman," dedi Fook, "sorun nedir?"

"Sorun yok," dedi Derin Düşünce, muazzam etkili bir tonlamayla. "Yalnızca ben Uzay ve Zaman Evreni'ndeki en iyi ikinci bilgisayarım."

"Ama neden *ikinci*?" diye ısrar etti Lunkwill. "Neden ikinci deyip duruyorsun? Aklından Titan Havanı Çokkabuklu Üstünzekâ'yı geçirmediğine eminsin, değil mi? Ya da Düşündurmatik'i? Ya da ..."

Bilgisayarın kontrol panelinde küçümseyici ışıklar yanıp söndü.

"O sibernetik budalalar üzerine bir birim düşünce bile ziyan etmem!" diye gürledi. "Ben kendimden sonra gelecek bilgisayardan söz ediyorum!"

Fook'un sabrı taşıyordu. Defterini kenara itti ve homurdanarak, "Gereksiz bir mesih bekleyişi içine giriliyor sanırım," dedi.

"Gelecek hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz," dedi Derin Düşünce, "ancak sayısız devremle ben, gelecekte olacakların sonsuz delta akıntıları arasında yol alabiliyorum ve en basit işlem parametrelerini bile hesaplamaya layık olmadığım, ama sonunda kaderin beni tasarlamak zorunda bırakacağı bilgisayarın bir gün mutlaka gelmesi gerektiğini görebiliyorum."

Fook derin bir iç çekti ve Lunkwill'e hızlı bir bakış fırlattı.

"Devam edip soruyu sorabilir miyiz?" dedi.

Lunkwill ona beklemesini işaret etti.

"Peki, hangi bilgisayardan bahsediyorsun sen?" diye sordu.

"Şimdilik bu konuda daha fazla konuşmayacağım," dedi Derin Düşünce. "Şimdi. Benden ne istediğinizi söyleyin de çalışayım. Konuşun."

Birbirlerine bakıp omuzlarını silktiler. Fook kendini sakinleştirdi.

"Ey Derin Düşünce Bilgisayarı," dedi, "seni şu görevi yerine getirmen için tasarladık. Bize şeyi söylemeni istiyoruz ..." duraksadı " ... Cevabı!"

"Cevabı mı?" dedi Derin Düşünce. "Neyin Cevabını?"

"Hayatın!" dedi Fook ısrarla.

"Evrenin!" dedi Lunkwill.

"Her Şeyin!" dediler koro halinde.

Derin Düşünce bir an derin derin düşünmek için duraksadı.

"Bunu yapmak zor," dedi sonunda.

"Ama yapabilirsin, öyle değil mi?"

Yine anlamlı bir sessizlik oluştu.

"Evet," dedi Derin Düşünce, "yapabilirim."

"Bir cevap var mı?" dedi Fook, heyecandan soluğu kesilmiş bir haldeydi.

"Basit bir cevap?" diye ekledi Lunkwill.

"Evet," dedi Derin Düşünce. "Hayat, Evren ve Her Şey. Bir cevap var. Ama," diye ekledi, "bu konuda düşünmek zorunda kalacağım."

Ani bir kargaşa bu anı mahvetti: Odanın kapısı hızla açıldı ve üzerlerinde Cruxwan Üniversitesinin kaba, soluk mavi cüppesi ve kemeri olan iki öfkeli adam, kendilerine engel olmaya çalışan etkisiz uşakları bir kenara iterek odaya daldı.

"Giriş izni talep ediyoruz!" diye bağırdı adamlardan daha genç olanı, genç ve güzel bir sekreterin boğazına dirsek atarak.

"Haydi," diye bağırdı yaşça büyük olanı, "içeri girmemize engel olamazsınız!" Kıdemsiz bir programcıyı kapıdan dışarı itti.

"İçeri girmemize engel olamayacağınızı talep ediyoruz!" dedi genç olanı bas bas bağırarak, artık tamamen odanın içinde olmasına ve kimsenin onu durdurmaya çalışmamasına rağmen.

"Kimsiniz siz?" dedi Lunkwill, koltuğundan öfkeyle kalkarak. "Ne istiyorsunuz?"

"Adım Majikthise!" dedi yüksek sesle, yaşça büyük olanı.

"Ben de Vroomfondel olmayı talep ediyorum!" diye bağırdı genç olanı.

Majikthise dönüp Vroomfondel'e ters ters baktı. "Yeter," dedi öfkeyle, "bunu da talep etmene gerek yok."

"Tamam!" diye bağırdı Vroomfondel, yakınındaki bir masaya sertçe vurarak. "Ben Vroomfon-

del'im ve bu bir talep *değil*, bu somut bir *gerçek*! Somut *gerçekler* talep ediyoruz!"

"Hayır, etmiyoruz!" diye haykırdı Majikthise sinirle. "Bu kesinlikle talep etmediğimiz bir şey!"

Soluk almak için güçlükle duraksayan Vroomfondel tekrar bağırdı. "Somut gerçekleri talep etmiyoruz! Bizim talep ettiğimiz şey tek bir somut gerçeğin bile *olmamasıdır*. Talep ediyorum ki, Vroomfondel olabilirim de olmayabilirim de."

"İyi de lanet olası herifler siz kim oluyorsunuz?" diye haykırdı, öfkeden kuduran Fook.

"Bizler," dedi Majikthise, "filozofuz."

"Olmayabiliriz de," dedi Vroomfondel, programcılara işaret parmağını sallayarak.

"Evet, *öyleyiz*," diye ısrar etti Majikthise. "Burada, oldukça kesin bir şekilde, Karma Filozoflar, Bilgeler, Aydınlar ve Diğer Düşünen Kişiler Sendikasının temsilcileri olarak bulunuyor ve bu makinenin hemen *şimdi* kapatılmasını istiyoruz!"

"Sorun nedir?" dedi Lunkwill.

"Sana sorunun ne olduğunu söyleyeyim, dostum," dedi Majikthise, "sorun sınırın çizilmesi!"

"Talep ediyoruz ki," diye haykırdı Vroomfondel, "şu sınırın çizilmesi meselesi bir sorun olabilir ya da olmayabilir!"

"Bırakın makineler toplama çıkarma işlemleri yapmaya devam etsin," diye uyardı Majikthise, "ebedi gerçeklerle biz ilgileniriz, çok teşekkürler. Yasal durumunu kontrol etsen iyi edersin dostum. Yasalara göre Nihai Gerçeği Araştırma işi, çalışan düşünürlerin devredilemez hakkıdır. Kahrolası makinenin biri gidip *gerçekten* Nihai Gerçeği bulursa, biz anında işimizden oluruz, değil mi? Demek istediğim, bu makine ertesi sa-

bah size Tanrı'nın kahrolası telefon numarasını verecekse, bizim gece yarılarına kadar oturup Tanrı'nın var olup olmadığını tartışmamız neye yarar?"

"Doğru," diye bağırdı Vroomfondel, "kesin sınırlarla belirlenmiş kuşku ve belirsizlik alanları talep ediyoruz!"

Aniden odanın her yanında güçlü bir ses gürledi.

"Şu noktada *ben* bir gözlemimi belirtebilir miyim?" diye sordu Derin Düşünce.

"Greve gideceğiz!" diye bağırdı Vroomfondel.

"Evet!" diye onayladı Majikthise. "Ulusal çapta bir Filozoflar grevi düzenleyeceğiz!"

Sade bir tarzda oyulup cilalanmış kasalardaki hoparlörlerin içine yerleştirilmiş olan birkaç yardımcı bas birimi Derin Düşünce'nin sesine biraz daha kudret eklemek üzere devreye girerken odadaki uğultu düzeyi aniden yükseliyordu.

"Tek söylemek istediğim," diye böğürdü bilgisayar, "devrelerimin artık geri dönüşsüz bir şekilde Hayat, Evren ve Her Şeye Dair Nihai Soru'nun cevaplarını hesaplama işlemine başladığıdır– " duraksadı ve herkesin dikkatini çektiğine emin oldu ve daha sonra konuşmasına sessizce devam etti – "ama programı yürütmem biraz zaman alacak."

Fook sabırsızlıkla saatine baktı.

"Ne kadar zaman?" diye sordu.

"Yedi buçuk milyon yıl," dedi Derin Düşünce.

Lunkwill ve Fook gözlerini kırpıştırarak birbirlerine baktılar.

"Yedi buçuk milyon yıl mı!" diye haykırdılar koro halinde.

"Evet," dedi Derin Düşünce, sesini yükselterek, "bu konuda düşünmem gerektiğini size söylemiştim, değil mi? Bana öyle geliyor ki bunun gibi bir programı yürütmek, genel olarak felsefenin bütün alanlarına halkın dikkatini çekecektir. Herkes benim sonunda varacağım cevap konusunda kendi kuramını oluşturacaktır ve zaten medya piyasasından sizden iyi yararlanabilecek kim var ki? Birbirinizle yeterince şiddetli tartışmalara giriştiğiniz ve popüler basın önünde birbirinize çamur atıp uyanık aracılar edindiğiniz sürece, hayat boyu beleşçi kalabilirsiniz. Söylediklerimi nasıl buldunuz?"

İki filozof ağızları açık ona bakakalmışlardı.

"Lanet olsun," dedi Majikthise, "işte ben buna düşünme derim. Hey, Vroomfondel, biz neden hiç böyle şeyler düşünmüyoruz?"

"Bilmiyorum," dedi Vroomfondel huşu içinde bir fısıltıyla, "herhalde beyinlerimiz çok fazla eğitilmiş olmalı, Majikthise."

Bunları söyledikten sonra, hızla topukları üzerinde dönüp kapıdan çıktılar ve en çılgın hayallerinde bile düşünmedikleri bir hayata başladılar.

26

"Evet, çok etkileyici," dedi Arthur, Slartibartfast öyküyü ana hatlarıyla anlattıktan sonra, "ama bunun Yerküre, fareler ve diğer olaylarla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum."

"Anlattıklarım öykünün yalnızca ilk yarısı, Dünyalı," dedi yaşlı adam. "Eğer yedi buçuk milyon yıl sonra Cevap'ın verildiği büyük günde

olanları öğrenmek istiyorsan, seni olayları Duyuteyp kayıtlarında bizzat yaşayabileceğin çalışma odama davet etmeme izin ver. Tabii daha önce Yeni Yerküre'nin yüzeyinde kısa bir gezinti yapmak isteyebilirsin. Korkarım yalnızca yarısı tamamlandı – henüz yerkabuğunun altına yapay dinozor iskeletlerini gömme işini bile bitiremedik, sonra sırada Senozoik Çağ'ın Üçüncü ve Dördüncü Zamanları var ve ..."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Arthur, "sanırım hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

"Hayır," dedi Slartibartfast, "olmayacak," ve havamobili döndürüp akıl almaz duvara doğru tekrar yola çıktı.

27

Slartibartfast'ın çalışma odasının hali halk kütüphanesindeki bir patlamanın sonrasını andırıyordu, tam bir karmaşa içindeydi. İçeri girdiklerinde yaşlı adam kaşlarını çattı.

"Korkunç bir talihsizlik," dedi, "yaşam destek bilgisayarlarından birinde bir diyod patlamış. Temizlik personelimizi uyandırmaya çalıştığımızda neredeyse otuz bin yıldır ölü olduklarını fark ettik. O cesetleri kim temizleyecek çok merak ediyorum. Dinle, şuraya oturup seni makineye bağlamama izin ver olur mu?"

Arthur'a bir stegosorusun[1] göğüs kafesinden yapılmış gibi görünen sandalyeye oturmasını işaret etti.

[1] *Stegosorus*: Jura devrinde ABD'nin batısında yaşamış, zırhı dikenli dev kertenkele –çn.

"Bu sandalye bir stegosorusun göğüs kafesinden yapılmıştır," diye açıkladı yaşlı adam, her an düşecekmiş gibi duran kâğıt yığınlarının ve çizim aletlerinin altından birtakım kablo uzantılarını çekmeye uğraşarak. "İşte," dedi, "tut şunları," Arthur'a ucu soyulmuş bir çift kablo uzatmıştı.

Arthur kabloları tutar tutmaz, kuşun biri uçarak dosdoğru içinden geçip gitti.

Arthur havada asılı duruyor ve kendi bedenini göremiyordu. Altında ağaçlarla çevrelenmiş, güzel bir kent meydanı vardı ve dört bir yanı göz alabildiğine beyaz beton binalarla kaplıydı, binalar geniş, ama eski görünüyordu – pek çoğunun üzerinde çatlaklar ve yağmur lekeleri vardı. Ancak bugün güneş parlıyor, taze bir esinti ağaçların arasında hafif hafif dans ediyordu. Bütün binaların tuhaf bir şekilde sessizce mırıldandığı hissini veren şey, büyük olasılıkla meydanı ve çevresindeki bütün sokakları tıka basa dolduran neşe dolu, heyecanlı insanların gürültüsüydü. Bir yerlerde bir bando çalıyor, rengârenk parlak bayraklar rüzgârda dalgalanıyor ve ortalıkta bir karnaval havası esiyordu.

Bütün bu curcunanın üzerinde, bedensiz bir halde havada asılı durmak Arthur'un kendini inanılmaz yalnız hissetmesine neden oldu, ama bu konuda düşünmesine fırsat kalmadan meydanın diğer ucunda çınlayan bir ses herkesin dikkatini istedi.

Meydana hâkim bir binanın önünde, parlak kumaşlarla örtülü kürsünün ardında duran adam, bir hoparlör sistemi aracılığıyla kalabalığa seslendi:

"Ey Derin Düşünce'nin gölgesi altında bekleyen insanlar!" dedi haykırarak. "Evrenin gelmiş

geçmiş En Büyük ve Gerçekten En İlginç Üstadları olan Vroomfondel ve Majikthise'nin Onurlu Torunları ... Bekleme Süresi doldu!"

Kalabalık çılgın bir tezahüratla coştu. Bayraklar, flamalar ve ıslıklar havada uçuşuyordu. Diğerlerine göre daha dar olan sokaklar ters dönmüş ve bacaklarını çılgınca sallayan kırkayaklara benzedi.

"Irkımız yedi buçuk milyon yıldır bu Büyük ve Aydınlanma Umudu Günü'nü bekledi!" diye haykırdı amigo. "Cevap Günü'nü!"

Kendinden geçmiş kalabalıktan sevinç tezahüratları yükseldi.

"Bir daha asla," diye bağırdı adam, "bir daha asla, sabah uyandığımızda şöyle düşünmeyeceğiz: Ben kimim? Hayattaki amacım ne? Sabah kalkıp işe gitmesem gerçekten evrensel anlamda bir şey *fark eder mi*? Bugün en sonunda Hayat, Evren ve Her Şey'e dair içimizi kemiren küçük sorunları ortadan kaldıracak olan yalın ve kesin cevabı alacağız!"

Kalabalık bir kez daha yanardağ gibi coşkuyla püskürürken, Arthur havada, kürsüdeki konuşmacının arkasında yükselen binanın birinci katındaki kocaman, görkemli pencerelerden birine doğru kaydığını fark etti.

Dosdoğru pencereye uçarken bir anlık bir panik yaşadı, ama bir iki saniye sonra, cama hiç değmeden içinden geçtiğini anladığında sakinleşti.

Odadaki hiç kimse onun bu tuhaf girişi üzerine bir yorum yapmadı, ama kendisi aslında orada olmadığı için bu pek de şaşırtıcı değildi. Bütün yaşadıklarının üç köşeli bir şapkanın içine atılmış, altı

kanallı, yetmiş milimetrelik bir görüntü kaydından başka bir şey olmadığını fark etmeye başladı.

Oda Slartibartfast'ın tarifine çok benziyordu. Yedi buçuk milyon yıl boyunca, iyi bakılmış ve aşağı yukarı her yüzyılda bir temizlenmişti. Ultramaun masanın kenarları yıpranmış ve halının rengi biraz solmuştu, ama geniş bilgisayar terminali deri kaplı masanın üzerinde, daha dün yapılmış gibi parıltılı bir ihtişamla duruyordu.

Ciddi giyimli iki adam saygılı bir tarzda bilgisayarın önünde oturup beklediler.

"Vakit neredeyse doldu," dedi bir tanesi. O anda, havada, tam adamın boynunun yanında bir sözcüğün belirivermesi Arthur'u çok şaşırttı. Sözcük LOONQAWL'dı. Birkaç kez yanıp söndü, sonra yok oldu. Arthur daha bunun anlamını kavrayamadan, diğer adam konuştu ve boynunun yanında PHOUCHG sözcüğü beliriverdi.

"Yetmiş beş bin nesil önce, bu programı atalarımız çalıştırdı," dedi ikinci adam, "ve geçen bütün o zamanın ardından bilgisayarın konuştuğunu duyan ilk insanlar biz olacağız."

"Heyecan verici bir bekleyiş, Phouchg," diye onayladı ilk adam ve Arthur birden altyazılı bir kayıt izlemekte olduğunu fark etti.

"İlk biz duyacağız," dedi Phouchg. "Hayat ..."

"Evren ..." dedi Loonquawl.

"Ve Her Şey'e dair o büyük sorunun cevabını!"

"Şişşt," dedi Loonquawl belli belirsiz bir hareket yaparak, "sanırım Derin Düşünce konuşmaya hazırlanıyor!"

Konsolun ön tarafındaki paneller yavaş yavaş canlanırken umut dolu bir bekleyiş anı oldu. Işıklar deneme yaparmış gibi yanıp söndüler ve

sonunda düzenli bir işleyişe geçtiler. İletişim kanalından alçak sesli ve tatlı bir mırıltı duyuldu.

"Günaydın," dedi Derin Düşünce sonunda.

"Eeee ... Günaydın, Ey Derin Düşünce," dedi Loonquawl tedirgin bir sesle, "şeyi buldun mu ... eee, şeyi ..."

"İstediğiniz cevabı mı?" diye sözünü kesti Derin Düşünce, heybetli bir ses tonuyla. "Evet. Buldum."

İki adam umutla ürperdi. Bekleyişleri boşuna olmamıştı.

"Gerçekten bir cevap var mı?" diye sordu Phouchg, nefes nefese.

"Gerçekten bir cevap var," diye onayladı Derin düşünce.

"Her Şeye? Hayat, Evren ve Her Şeye Dair Büyük Soru'ya?"

"Evet."

Her iki adam da bu an için eğitilmiş ve yaşamları buna hazırlanarak geçmişti, doğdukları anda cevaba tanıklık edecek kişiler olarak seçilmişlerdi, ama yine de güçlükle nefes aldıklarını ve küçük çocuklar gibi heyecan içinde kıvrandıklarını fark ettiler.

"Peki bize cevabı vermeye hazır mısın?" dedi Loonquawl ısrarla.

"Hazırım."

"Şimdi mi?"

"Şimdi," dedi Derin Düşünce.

İkisi de kurumuş dudaklarını yaladılar.

"Ama düşünüyorum da," diye ekledi Derin Düşünce, "hoşunuza gideceğini sanmıyorum."

"Fark etmez," dedi Phouchg. "Onu öğrenmek zorundayız! Hemen şimdi!"

"Hemen şimdi mi?" diye sordu Derin Düşünce.

"Evet! Şimdi ..."

"Pekâlâ," dedi bilgisayar ve tekrar sessizliğe gömüldü. İki adam huzursuzca kıpırdandı. Odada dayanılmaz bir gerilim vardı.

"Bundan gerçekten hiç hoşlanmayacaksınız," diye görüşünü belirtti Derin Düşünce.

"Söyle!"

"Pekâlâ," dedi Derin Düşünce. "Büyük Sorunun Cevabı ..."

"Evet ... !"

"Hayat, Evren ve Her Şey'e dair ..." dedi Derin Düşünce.

"Evet ... !"

"Cevabı ..." dedi Derin Düşünce ve duraksadı.

"Evet ... !"

"Cevabı ..."

"Evet ... !!! ... ?"

"Kırkiki," dedi Derin Düşünce, sonsuz bir ihtişam ve sakinlikle.

28

Uzun süre kimseden çıt çıkmadı.

Phouchg göz ucuyla dışarıdaki meydanda bekleyen gergin ve umutlu yüzler denizini görebiliyordu.

"Linç edileceğiz, değil mi?" diye sordu fısıldayarak.

"Bu zor bir görevdi," dedi Derin Düşünce yumuşak bir sesle.

"Kırkiki!" diye bağırdı Loonquawl. "Yedi buçuk milyon yıllık çalışmanın sonunda bize bütün söyleyebileceğin bu mu?"

"Çok dikkatli bir şekilde kontrol ettim," dedi bilgisayar, "cevap kesinlikle bu. Dürüst olmak gerekirse, bence sorun sizin tam olarak ne sorduğunuzu hiçbir zaman bilmemiş olmanız."

"Ama sorduğumuz Büyük Soru'ydu! Hayat, Evren ve Her Şeye Dair Evrensel Soru!" diye uludu Loonquawl.

"Evet," dedi Derin Düşünce, ahmaklara acı çektirmekten memnuniyet duyan birinin havasıyla, "ama o aslında *nedir*?"

Adamlar boş gözlerle önce bilgisayara sonra da birbirlerine bakarken, üstlerine yavaş yavaş şaşkınlık dolu bir sessizlik çöktü.

"Şey, bilirsin işte, Her Şey'e dair işte ...Her Şey ..." diye ortaya bir fikir atmaya çalıştı Phouchg, oldukça zayıflamış bir sesle.

"Aynen öyle!" dedi Derin Düşünce. "Sorunun tam olarak ne olduğunu bildiğiniz zaman, cevabın ne anlama geldiğini de anlayacaksınız."

"Ah harika," diye homurdandı Phouchg, defterini bir kenara savurdu ve bir damla gözyaşını sildi.

"Bak, pekâlâ, pekâlâ," dedi Loonquawl, "bize sorunun ne olduğunu *söyler misin* lütfen?"

"Nihai Soru'yu mu?"

"Evet!"

"Hayat, Evren ve Her Şey'e dair?"

"Evet!"

Derin Düşünce bir an derin derin düşündü.

"Bunu yapmak zor," dedi.

"Ama yapabilirsin, değil mi?" diye bağırdı Loonquawl.

Derin Düşünce bunun üzerine daha uzunca bir süre düşündü.

Sonunda: "Hayır," dedi sertçe.

İki adam da umutsuzlukla sandalyelerine çöktüler.

"Ama size kimin yapabileceğini söyleyeceğim," dedi Derin Düşünce.

İkisi de hemen kafalarını kaldırıp ona baktılar.

"Kim? Söyle!"

Arthur ağır ağır ama engellenemez bir şekilde konsola doğru ilerlediğini fark ettiğinde, görünüşe bakılırsa var olmayan kafatasının da karıncalanmaya başladığını hissetti aniden, ama bunun, yalnızca kaydı yapanın çarpıcı bir yakın çekim denemesi olduğunu düşündü.

"Sözünü ettiğim şey, benden sonra gelecek bilgisayardan başkası değil," dedi Derin Düşünce, yavaş ve net konuşarak, sesi alışılmış hitap tonunu kazanmıştı yeniden. "Benim en basit işlem parametrelerini bile hesaplamaya layık olmadığım bir bilgisayar – ancak onu sizin için ben tasarlayacağım. Nihai Cevabın Sorusu'nu hesaplayabilecek bir bilgisayar; bu bilgisayar öylesine sonsuz ve ince bir karmaşıklıkta ki işlem matriksinin bir kısmını bizzat organik yaşam oluşturacak ve siz de yeni biçimlere bürünüp bilgisayarın on milyon yıllık programını yönlendirebilmek için onun içine gireceksiniz! Evet! Bu bilgisayarı sizin için ben tasarlayacağım! Sizin için ona bir de isim vereceğim! İsmi ... Yerküre olacak."

Phouchg, Derin Düşünce'ye ağzı açık bir halde bakakalmıştı.

"Ne aptalca bir isim," dedi ve vücudunda boyuna, koca yarıklar belirmeye başladı. Loonquawl'un bedeninde de hiç yoktan korkunç yaralar açılmaya başladı birdenbire. Bilgisayarın kontrol

paneli kabardı ve çatlamaya başladı, duvarlar titrek bir ışıkla parladı, ufalandı ve oda yükselip kendi tavanına çarptı ...

Slartibartfast, Arthur'un önünde iki kabloyu tutmuş bir şekilde dikiliyordu.

"Kaydın sonu," diye açıkladı.

29

"Zaphod! Uyan!"

"Hımmmmmmmrrrr?"

"Hey, haydi, uyan."

"Bırak başarıyla yaptığım şeyi yapmaya devam edeyim, olur mu?" diye mırıldandı Zaphod ve sese sırtını dönerek uyumayı sürdürdü.

"Seni tekmelememi mi istiyorsun?" dedi Ford.

"Bu çok mu hoşuna giderdi?" dedi Zaphod kızarıp sulanmış gözleriyle.

"Hayır."

"Benim de gitmezdi. O zaman bunu yapmanın bir anlamı yok? Rahat bırak beni," dedi Zaphod ve yattığı yerde kıvrıldı.

"O iki kişilik gaz yuttu," dedi Trillian, Zaphod'a bakarak, "iki soluk borusu var."

"Konuşmayı kesin," dedi Zaphod, "zaten uyumaya çalışmak yeterince zor. Şu yattığımız yerin nesi var? Soğuk ve sert."

"Altından yapılmış," dedi Ford.

Zaphod etkileyici bir balet hareketiyle ayağa fırladı ve ufuk çizgisini incelemeye başladı, çünkü altın zemin dört bir yönde göz alabildiğine uzanıyordu, kusursuz bir pürüzsüzlükte, som altın. Şey

gibi parıldıyordu ... ne gibi parıldadığını söylemek imkânsızdı, çünkü Evrendeki hiçbir şey som altından bir gezegen gibi parıldayamazdı.

"Bu kadar altını buraya kim koydu?" diye cıyakladı Zaphod, gözleri yuvalarından fırlamıştı.

"Heyecanlanma," dedi Ford, "bu yalnızca bir katalog."

"Bir ne?"

"Bir katalog," dedi Trillian, "bir yanılsama."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye haykırdı Zaphod, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp zemini incelemeye başladı. Yeri yokladı, dürttü. Çok ağırdı, ama çok hafif bir yumuşaklığı vardı – tırnağıyla bile üzerinde iz bırakabiliyordu. Çok sarı ve çok parlaktı, ama üzerine hohladığında, nefesi som altının üzerinden buharlaşır gibi, o çok garip ve özel şekilde uçup gidiyordu.

"Trillian ve ben buraya bir süre önce geldik," dedi Ford. "Birileri gelene kadar bağırıp çağırdık, sonra gelenleri usandırana dek bağırıp çağırmaya devam ettik. Onlar da bizimle ilgilenmeye hazır olana kadar oyalanmamız için bizi gezegen kataloglarına koydular. Bunların hepsi Duyuteyp kaydı."

Zaphod ona acı acı baktı.

"Hay sıçayım," dedi, "başka birinin düşünü göstermek için mi kendi kusursuz rüyamdan uyandırdın beni." Huysuz bir şekilde yere oturdu.

"Oradaki vadi sıraları da ne öyle?"

"Ayar damgası," dedi Ford. "Gidip baktık."

"Seni daha önce uyandırmadık," dedi Trillian. "En son gezegen diz boyu balık doluydu."

"Balık mı?"

"Bazılarının zevkleri gerçekten son derece tuhaf olmalı."

"Ondan öncekinde de," dedi Ford, "platin vardı. Rengi biraz donuktu. Ama yine de senin bunu görmek isteyeceğini düşündük."

Ne yöne baksalar yekpare bir ateş halinde parlayan ışık denizleri gözlerini kamaştırıyordu.

"Çok hoş," dedi Zaphod küskün küskün.

Gökyüzünde kocaman, yeşil bir katalog numarası belirdi. Titreşti ve değişti. Tekrar çevrelerine baktıklarında manzaranın da değişmiş olduğunu gördüler.

Hep bir ağızdan "Iııh" dediler.

Deniz mordu. Üzerinde durdukları kumsal sarı ve yeşil renkli minik çakıl taşlarından oluşuyordu – büyük ihtimalle çok değerli taşlardı bunlar. Uzaktaki dağlar kırmızı zirveleriyle yumuşak ve dalga dalga görünüyordu. Yakınlarında gümüş saçaklı ve leylak rengi fırfırlı bir güneş şemsiyesi olan som gümüşten bir masa duruyordu.

Gökyüzünde devasa bir yazı, katalog numarasının yerini aldı. Yazıda şöyle diyordu: *Zevkiniz ne olursa olsun, Magrathea size onu sunar. Alçakgönüllülükle.*

Sonra çırılçıplak beş yüz kadın gökten paraşütlerle inmeye başladı.

Bu görüntü bir anda yok oldu ve kendilerini ilkbaharın ortasında, ineklerle dolu bir otlakta buluverdiler.

"Ah!" dedi Zaphod. "Beyinlerim!"

"Bu konuda konuşmak ister misin?" dedi Ford.

"Peki, tamam," dedi Zaphod ve üçü çevrelerinde değişip duran görüntülere aldırmaksızın yere oturdular.

"Şunu anladım," dedi Zaphod, "beynime her ne olduysa, bunu ben yaptım ve bunu öyle bir

şekilde yaptım ki devlet görüntüleme testleri tarafından ortaya çıkarılamayacaktı. Üstelik bu konuda kendim de hiçbir şey bilmeyecektim. Ne delilik, ha?"

Diğer ikisi onaylamak için başlarını salladı.

"Bunun üzerine, şöyle düşündüm ben de: Kimsenin, galaktik hükümetin, hatta kendimin bile bildiğimi bilmesine izin veremeyeceğim bu çok gizli şey nedir? Cevapsa 'Bilmiyorum'. Bu durum gün gibi ortada. Ama birkaç parçayı birleştirdim ve tahmin etmeye başladım. Ne zaman Başkanlığa aday olmaya karar vermiştim? Başkan Yooden Vranx'ın ölümünden kısa süre sonra. Yooden'ı hatırlıyor musun, Ford?"

"Evet," dedi Ford, "çocukken tanıştığımız şu herif, Arkturuslu kaptan. Etkileyici adamdı. Sen onun mega yük gemisine daldığında, bize at kestanesi vermişti. Senin tanıdığı en hayranlık verici çocuk olduğunu söylemişti."

"Neden söz ediyorsunuz siz?" dedi Trillian.

"Çok eski zamanlardan," dedi Ford, "Betelgeuse'da birlikte geçen çocukluğumuzdan. Galaktik merkez ve merkezden uzak bölgeler arasındaki geniş hacimli ticaretin büyük bölümünü Arkturus mega yük gemileri taşırdı. Betelgeuse ticari keşif gemileri pazarı bulur, Arkturuslular da oraya malları götürürdü. Dordelis savaşında kökleri kazınmadan önce, uzay korsanları büyük bir sorun teşkil ediyorlardı. Bu yüzden, mega yük gemileri galaktik bilimin elindeki en fantastik savunma kalkanlarıyla donatılmak zorundaydı. Onlar gerçekten güçlü ve devasa gemilerdi. Bir gezegenin yörüngesine girdiklerinde güneş tutulmasına yol açarlardı.

"Bir gün, bizim genç Zaphod bu gemilerden birine baskın yapmaya karar verdi. Stratosferde kullanmak üzere tasarlanmış, üç-jetli küçük bir motosiklete binmiş küçük bir çocuk. Yani bu yaptığı delirmiş bir maymunun yapabileceğinden daha çılgıncaydı. Ben de onunla gittim, çünkü bunu yapamayacağına sağlam bir parayla bahse girmiştim ve sahte delillerle geri dönmesini istemiyordum. Sonra ne mi oldu? Motorunu güçlendirip bambaşka bir şeye çevirdiği üç-jetli motosiklete atladık, birkaç hafta içinde dokuz on ışık yılı yol aldık, nasıl olduğunu hâlâ bilmediğim bir şekilde mega yük gemisine daldık, oyuncak tabancalarımızı sallayarak kumanda köprüsüne çıktık ve at kestanesi istedik. Şimdiye kadar bundan daha çılgınca bir şeye rastlamadım. Bir yıllık harçlığıma mal olmuştu. Ne için? At kestanesi."

"Kaptan Yooden Vranx gerçekten hayran olunacak bir adamdı," dedi Zaphod. "Bize yiyecek, içki –Galaksinin gerçekten garip yerlerinden gelmiş şeylerdi– elbette bir sürü at kestanesi verdi, inanılmaz güzel zaman geçirdik. Sonra bizi Betelgeuse devlet hapishanesinin güvenliği en sıkı kanadına ışınladı. Kıyak adamdı. Daha sonra Galaksi Başkanı oldu."

Zaphod duraksadı.

Çevrelerindeki görüntü o anda karanlığa büründü. Siyah sisler çevrelerinde girdap gibi döndü ve fili andıran belirsiz şekiller, gölgelerde pusuya yatıp bekledi. Sessizlik ara sıra hayali varlıkların başka hayali varlıkları öldürme sesleriyle bozuluyordu. İnsanlar bunun için para ödemeyi teklif ettiklerine göre, bu tür şeylerden hoşlanıyor olmalıydılar.

"Ford," dedi Zaphod sessizce.

"Evet?"

"Yooden ölmeden hemen önce beni görmeye geldi."

"Ne? Bunu bana hiç söylemedin."

"Hayır."

"Ne dedi? Seni neden görmeye gelmiş?"

"Bana *Altın Kalp*'i anlattı. Gemiyi çalmam onun fikriydi."

"*Onun* fikri mi?"

"Evet," dedi Zaphod, "ve onu çalmanın tek yolu fırlatma töreninde bulunmaktı."

Ford bir an için büyük bir şaşkınlıkla ağzı açık bakakaldı ve sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

"Yani sen bana," dedi, "Galaksi Başkanlığına sırf o gemiyi çalabilmek için mi soyunduğunu söylüyorsun?"

"Aynen öyle," dedi Zaphod, pek çok insanı yumuşak duvarlı bir odaya kilitletecek türden bir sırıtışla.

"Ama neden?" dedi Ford. "Ona sahip olmak neden bu kadar önemli?"

"Bilmem," dedi Zaphod, "Bence bunun neden bu kadar önemli olduğunun ve ona neden ihtiyaç duyacağımın bilincinde olsaydım, bu beyin görüntüleme testlerinde görünürdü ve asla o testlerden geçemezdim. Sanırım Yooden bana hâlâ kilit altında olan bir sürü şey anlattı."

"Yani Yooden'in seninle konuşması yüzünden mi gidip beyninin içine ettin?"

"Lanet herif çok iyi konuşuyordu."

"Evet, ama eski dostum Zaphod, kendine dikkat etmelisin, bunu biliyorsun."

Zaphod omuzlarını silkti.

"Yani bütün bunların nedenine dair hiçbir tahmin yürütemiyor musun?" diye sordu Ford.

Zaphod bunun üzerine biraz kafa yordu ve aklından birtakım kuşkular geçiyormuş gibi göründü.

"Hayır," dedi sonunda. "Görünüşe göre kendime sırlarımın hiçbirini öğrenme izni vermiyorum. Yine de," dedi biraz daha düşündükten sonra, "bunu anlayabiliyorum. Ben de olsam bana zerre kadar güvenmezdim."

Bir saniye sonra, katalogdaki en son gezegen de altlarından kayboldu ve tekrar gerçek dünyaya döndüler.

Cam masalar ve tasarım ödülleriyle dolu, pelüş kaplı bir bekleme odasında oturuyorlardı.

Önlerinde de uzun boylu Magrathealı bir adam oturuyordu.

"Fareler şimdi sizi kabul edecekler," dedi.

30

"İşte her şeyi gördün," dedi Slartibartfast, çalışma odasındaki berbat dağınıklığın bir kısmını toparlamak için yetersiz ve baştan savma bir girişimde bulunarak. Kâğıt yığınının üstünden bir sayfa aldı, ama onu koyacak başka bir yer düşünemedi ve sayfayı tekrar yığının üzerine koyduğu andaysa kâğıt yığını devriliverdi. "Yerküre'yi Derin Düşünce tasarladı, biz inşa ettik ve siz de üzerinde yaşadınız."

"Vogonlar da programın tamamlanmasına beş dakika kala gelip onu yok etti," diye kederli bir ses tonuyla ekledi Arthur.

"Evet," dedi yaşlı adam, umutsuz bir ruh haliyle odada göz gezdirmek için duraksayarak. "On milyon yıllık planlama ve çalışma bir çırpıda yok olup gitti. On milyon yıl, Dünyalı ... böylesi bir zaman aralığını tasavvur edebiliyor musun? O kadar zamanda, tek bir solucandan beş kez galaktik uygarlık türeyebilirdi. Ama hepsi yitip gitti." Duraksadı.

"İşte sana bürokrasi," diye ekledi.

"Biliyor musunuz," dedi Arthur düşünceli bir ruh haliyle konuşarak, "bütün bunlar yaşadığım pek çok şeyi açıklıyor. Hayatım boyunca dünyada bir şeylerin, büyük, hatta uğursuz bir şeylerin döndüğüne, ama hiç kimsenin bana bir şey söylemediğine dair tuhaf ve açıklanamaz bir his vardı içimde."

"Hayır," dedi yaşlı adam, "bu tamamıyla normal bir paranoya. Evrendeki herkeste vardır bu."

"Herkeste mi?" dedi Arthur, heyecanla. "Eğer herkes aynı paranoyaya kapılıyorsa, belki de bunun bir anlamı vardır! Belki de bildiğimiz Evrenin dışında bir yerlerde..."

"Belki de. Ama kimin umurunda?" dedi Slartibartfast, Arthur kendini heyecana fazla kaptırmadan. "Belki ben yaşlı ve yorgunum," diye devam etti, "ama bence gerçekten neler olup bittiğini bulma olasılığı o kadar anlamsız bir şekilde uzaktır ki yapılacak tek şey bu hissi bir kenara bırakıp kendine oyalanacak bir şeyler bulmaktır. Bak bana: Sahil şeritleri tasarlıyorum. Norveç için bir ödül bile aldım."

Bir yığın döküntünün altını üstüne getirerek üzerinde kendi ismi yazılı olan büyük bir perspeks bloğunu çekip çıkardı. Norveç'in dökme bir kalıbıydı bu.

"Bunun ne anlamı var ki?" dedi. "En azından benim bundan çıkarabildiğim herhangi bir anlamı yok. Bütün hayatım boyunca fiyortlar yapıp durdum. Oysa sadece kısa bir süre için moda oldular, ben de önemli bir ödül aldım."

Omuzlarını silkerek ödülü elinde evirip çevirdi ve umursamaz bir tavırla bir kenara attı, ama yumuşak bir şeyin üzerine düşmesine özen göstermeyecek kadar umursamaz değildi.

"Diğerinin yerine inşa etmekte olduğumuz bu yeni Yerküre'de bana Afrika'yı verdiler. Tabii ki yine her yere fiyortlar yapacağım, çünkü onları seviyorum ve onların hâlâ bir kıtaya hoş bir barok hava verdiğini düşünecek kadar eski kafalıyım. Onlarsa bana bunun yeterince ekvatora özgü olmadığını söylüyorlar. Ekvatora özgüymüş!" Yapmacık bir kahkaha attı. "Bunun ne önemi var? Bilim elbette birtakım harikulade şeyler başarmıştır, ama her zaman için ben mutlu olmayı, gerçeğe uygun olmaya yeğlerim."

"Peki mutlu musun?"

"Hayır. İşte hiç şüphesiz, her şeyin çöktüğü nokta da bu."

"Ne yazık," dedi Arthur, yaşlı adamın halini anlıyordu. "Oysa diğer her şeyiyle birlikte hoş bir hayat tarzı gibi görünüyordu."

Duvarda bir yerlerde küçük, beyaz bir ışık parladı aniden.

"Haydi gel," dedi Slartibartfast, "farelerle tanışacaksın. Gezegene gelişin hatırı sayılır bir heyecan yarattı. Duyduğum kadarıyla buraya gelişin daha şimdiden Evren tarihindeki en ihtimal dahilinde olmayan üçüncü olay ilan edildi."

"İlk ikisi neydi?"

"Şey, büyük ihtimalle sıradan rastlantılardı," dedi Slartibartfast umursamaz bir tavırla. Kapıyı açtı ve Arthur'un ardından gelmesini bekledi.

Arthur bir kez daha çevresine ve kendisine, o perşembe sabahı çamurda yatarken üzerinde olan giysilerine bir göz attı. Şimdi terden sırılsıklam ve perişan bir haldeydiler.

"Hayat tarzımla ilgili büyük sorunlarım var görünüyor," diye mırıldandı kendi kendine.

"Özür dilerim, anlayamadım?" dedi yaşlı adam nazikçe.

"Önemli değil," dedi Arthur, "yalnızca şaka yaptım."

31

Dikkatsizce söylenen sözlerin hayatlara mal olduğu hiç şüphesiz iyi bilinir, ama sorunun gerçek boyutu her zaman tam olarak anlaşılamaz.

Örneğin, Arthur'un tam "Hayat tarzımla ilgili büyük sorunlarım var görünüyor" dediği anda, uzay-zamanın sürekliliğinde çılgın bir solucan deliği açıldı ve sözcüklerini zaman içinde çok çok gerilere, uzayın sonsuzluğunun neredeyse diğer ucuna, tuhaf ve savaşçı varlıkların korkunç bir yıldızlararası savaşın eşiğinde olduğu uzak bir galaksiye taşıdı.

İki muhalif lider son kez buluşuyorlardı.

VI'hurgların siyah taşlı savaş şortu içinde göz kamaştıran komutanı, karşısında tatlı kokulu, yeşil bir sis bulutunun içinde bağdaş kurmuş oturan G'Gugvuntt liderine durgun, değişmez bir ifadeyle bakarken, konferans masasına ürkütü-

cü bir sessizlik çöktü. Bakımı yapılmış ve dehşet verici silahlarla donatılmış bir milyon yıldız kruvazörü, elektrikli ölümü tek bir komutla salıvermeye hazır bekliyordu, çünkü Vl'hurg komutanı, G'Gugvuntt'a annesi hakkında söylediklerini geri alması için meydan okumaktaydı.

Yaratık aşırı sıcak ve iğrenç buharının içinde kıpırdadı ve tam o anda *Hayat tarzımla ilgili büyük sorunlarım var görünüyor* cümlesi konferans masasının bir ucundan diğerine dek süzüldü.

Maalesef, bu sözler Vl'hurg dilinde akla gelebilecek en ağır hakaretti ve yüzyıllar sürecek bir savaşı başlatmaktan başka çare kalmamıştı.

Sonunda, birkaç bin yıl sonunda galaksilerinin büyük bir kısmı yok olduğunda, her şeyin korkunç bir yanlış anlamadan ibaret olduğu fark edildi ve birbirine karşı savaşan iki savaş filosu, geriye kalan birkaç sorunu da çözerek, savaşa neden olan hakaretin kaynağı olarak saptanan galaksimize bir saldırı başlatmak için birleşti.

Kudretli gemiler uzay boşluğunda binlerce yıl yol aldı ve sonunda ilk rastladıkları gezegene haykırarak daldılar –ki bu gezegen Yerküre'ydi – ancak burada, ölçek hesaplamasında yapılan korkunç bir hata yüzünden savaş filosunun tamamı yanlışlıkla küçük bir köpek tarafından yutuldu.

Evrenin tarihindeki karmaşık neden-sonuç etkileşimini inceleyenler böyle şeylerin her zaman olduğunu, ama bizim onları engelleyecek güce sahip olmadığımızı belirtirler.

"Hayat böyle," derler.

Kısa bir havamobil yolculuğu Arthur ve yaşlı Magrathealıyı bir kapının önüne getirdi. Hava-

mobil'den indiler, kapıdan geçerek cam masalar ve Perspeks ödüllerle dolu bir bekleme odasına girdiler. Hemen hemen aynı anda, odanın diğer tarafındaki kapının üzerinde bir ışık yanıp söndü ve kapıdan içeri girdiler.

"Arthur! Güvendesin!" dedi bir ses.

"Öyle miyim?" dedi Arthur, oldukça şaşkın bir sesle. "Eee, iyi o zaman."

Işıklar epey kısılmıştı ve böylece egzotik yemekler, garip şekerlemeler, tuhaf meyvelerle donatılmış, kocaman bir masanın çevresinde oturan Ford, Trillian ve Zaphod'u görmesi bir iki saniye aldı. Tıkınıyorlardı.

"Sizin başınıza neler geldi?" diye sordu Arthur.

"Şey," dedi Zaphod, ızgarada pişmiş kalın bir pirzolaya saldırırken, "buradaki ev sahiplerimiz bize gaz verdiler, beyinlerimizin leşini çıkardılar, genel olarak tuhaf davranışlar sergilediler ve şimdi de gönlümüzü almak için bize çok güzel bir yemek verdiler. İşte," dedi bir kâseden berbat kokulu bir et parçası çıkarırken, "biraz Vegan gergedanı pirzolası almaz mısın? Eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsan çok lezzetli bulacaksın."

"Ev sahipleri mi?" dedi Arthur. "Hangi ev sahipleri? Etrafta hiç ..."

"Öğle yemeğine hoş geldin, Yerküre yaratığı," dedi incecik bir ses.

Arthur çevresine bakındı ve aniden çığlığı bastı.

"Öğğğ!" dedi. "Masada fareler var."

Herkes imalı bir şekilde Arthur'a bakarken tedirgin edici bir sessizlik yaşandı.

Arthur'sa masanın üzerinde viski bardaklarına benzeyen şeylerin içinde oturan iki beyaz

fareyi incelemekle meşguldü. Sessizliği fark edip herkese şöyle bir baktı.

"Ha!" dedi, durumu aniden kavrayarak. "Şey, özür dilerim. Ben buna pek hazır değildim ..."

"Sizi tanıştırayım," dedi Trillian. "Arthur, bu fare Benjy."

"Selam," dedi farelerden biri. Bıyıkları, viski bardağına benzeyen dalganın iç yüzeyindeki dokunmaya duyarlı panele hafifçe çarptı ve alet öne doğru hafifçe hareket etti.

"Ve bu da fare Frankie."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi diğer fare ve aynı hareketi yaptı.

Arthur'un ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı.

"Ama onlar ..."

"Evet," dedi Trillian, "onlar benim Yerküre'den beraberimde getirdiğim fareler."

Trillian, Arthur'un gözlerinin içine baktı ve Arthur kızın gözlerinde boyun eğişin umursamazlığını fark ettiğini düşündü.

"Bana şu çanaktaki ızgara Arkturus Megaeşeğinden uzatır mısın lütfen?" dedi Trillian.

Slartibartfast kibarca öksürdü.

"Şey, affedersiniz," dedi.

"Evet, teşekkürler Slartibartfast," dedi fare Benjy sertçe, "gidebilirsin."

"Ne? Ha ... eee, pekâlâ," dedi yaşlı adam, gücenmiş gibi biraz geri çekildi. "O zaman gidip fiyortlarıma devam edeyim ben."

"Şey, aslında buna pek gerek kalmayacak," dedi fare Frankie. "Yeni Yerküre'ye pek ihtiyacımız olmayacak gibi görünüyor." Küçük, pembe gözlerini yuvalarında döndürdü. "Şu anda yok

edilmesinden birkaç saniye öncesine kadar gezegende bulunan bir yerli bulduğumuza göre buna gerek yok."

"Ne?" diye haykırdı Slartibartfast dehşet içinde. "Ciddi olamazsınız! Elimde tamamlanmış ve Afrika'ya gönderilmeye hazır bin tane buzul var!"

"Belki de onları sökmeden önce kısa bir kayak tatili yapabilirsin," dedi Frankie zehir gibi bir ses tonuyla.

"Kayak tatili mi!" dedi haykırarak yaşlı adam. "O buzulların hepsi birer sanat eseri! Zarifçe yontulmuş dış hatlar, yücelere uzanan buzdan doruklar, görkemli derin koyaklar! Yüce bir sanat eserinin üzerinde kaymak kutsal bir şeye hürmetsizlik etmek olur!"

"Teşekkürler, Slartibartfast," dedi Benjy sertçe. "Bu kadarı yeterli."

"Evet efendim," dedi yaşlı adam soğuk bir sesle, "çok teşekkür ederim. Hoşça kal, Dünyalı," dedi Arthur'a, "umarım hayat tarzınla ilgili sorunları çözersin."

Diğerlerini başıyla selamlayıp sırtını döndü ve üzgün üzgün yürüyerek odadan çıktı.

Arthur ne diyeceğini bilemez bir halde adamın arkasından bakakaldı.

"Şimdi," dedi fare Benjy, "işimize bakalım."

Ford ve Zaphod kadeh tokuşturdular.

"İşimize bakalım!" dediler.

"Pardon?" dedi Benjy.

Ford etrafına bakındı.

"Özür dilerim, kadeh kaldırıyoruz sanmıştım," dedi.

İki fare cam araçlarının içinde sabırsızca koşturdu. Sonunda kendilerini toparladılar ve Benjy, Arthur'a hitap etmek üzere öne çıktı.

"Şimdi, Yerküre yaratığı," dedi, "asıl durum şu ki, bildiğin gibi aşağı yukarı son on milyon yıldır Nihai Soru denen rezil şeyi bulmak adına gezegeninizi yönetiyoruz."

"Neden?" dedi Arthur, sert bir şekilde.

"Hayır – onu çoktan düşündük," diye araya girdi Frankie, "ama bu cevaba uymuyor. *Neden? – Kırkiki* ... gördün mü, olmuyor."

"Hayır," dedi Arthur, "Ben bunu neden yapıyorsunuz demek istemiştim?"

"Ha, anladım," dedi Frankie. "Acı gerçeği söylemem gerekirse, yalnızca alışkanlıktan sanırım. Zaten aşağı yukarı önemli olan da bu – gırtlağımıza kadar bu işe battık ve lanet olası Vogonlar yüzünden her şeye en baştan başlama ihtimalini düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum açıkçası, ne demek istediğimi anlıyor musun? Benjy ve benim işimizi bitirip kısa bir tatil için gezegenden erken ayrılmış olmamız sadece şans eseriydi, sonra da dostlarının yardımlarıyla Magrathea'ya kadar gelebildik."

"Magrathea bizim boyutumuza açılan bir kapı," diye ekledi Benjy.

"O zaman," diye devam etti sıçangillerden gelen meslektaşı, "Kendi boyutumuzda 5 Boyutlu bir sohbet şovu ve bir konferans dizisi yapmamız için oldukça iyi bir sözleşme teklifi aldık ve bunu kabul etmeye gerçekten de çok yakınız."

"Ben de kabul ederdim, sen etmez miydin Ford?" dedi Zaphod, fareleri teşvik ederek.

"Ya evet," dedi Ford, "ben olsam hiç durmaz hemen dalardım."

Arthur onlara baktı ve bütün bunların nereye varacağını merak etti.

"Ama bir *sonuca* ihtiyacımız var, anlıyorsunuz, değil mi?" dedi Frankie, "Yani Nihai Soru'ya hâlâ şu ya da bu şekilde ihtiyacımız var."

Zaphod, Arthur'a doğru eğildi.

"Anlamadın mı" dedi, "eğer stüdyoda öylece rahat rahat oturup Hayat, Evren ve Her Şeyin Cevabı'nı bildiklerini söylerlerse en sonunda cevabın gerçekten kırkiki olduğunu itiraf etmek zorunda kalacaklar ve o zaman da gösteri büyük olasılıkla çok kısa sürecek. İkinci bölüm olmayacak, anlarsın ya."

"*Kulağa hoş gelecek* bir şeyler bulmamız gerekiyor," dedi Benjy.

"*Kulağa hoş gelecek* bir şeyler mi?" diye bağırdı Arthur. "*Kulağa hoş gelecek* bir Nihai Soru, öyle mi? Birkaç fareden mi?"

Farelerin tüyleri diken diken oldu.

"Pekâlâ, yani idealizme *evet*, saf araştırmanın saygınlığına *evet*, bütün biçimleriyle gerçeği aramaya *evet*, ama korkarım ki bir an gelir ve *hakikaten* bir gerçek varsa bile bunun Evrenin çokboyutlu sonsuzluğunun tamamının neredeyse kesinlikle bir grup manyak tarafından yönetildiği olduğundan şüphelenmeye başlarsın. Bunun doğru olup olmadığını öğrenmek için bir on milyon yıl daha harcamakla parayı alıp kaçmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsanız, ben kendi adıma biraz hareketi tercih ederim," dedi Frankie.

"Ama ..." diye söze başladı Arthur umutsuzca.

"Hey, anlasana, Dünyalı?" diye araya girdi Zaphod. "Sen o bilgisayar matriksinin son nesil ürünlerinden birisin, tamam mı? Ve gezegene nah çekildiği ana dek oradaydın, değil mi?"

"Eee ..."

"Bu yüzden beynin bilgisayar programının sondan bir önceki halinin organik parçalarından biriydi," dedi Ford, oldukça anlaşılır bir açıklama yaptığını düşünerek.

"Anladın mı?" dedi Zaphod.

"Pekâlâ," dedi Arthur kuşkuyla. Hiçbir zaman kendini bir şeyin organik parçası olarak hissetmek nedir bilmemiş ve bunu her zaman sorunlarından biri olarak görmüştü.

"Bir başka deyişle," dedi Benjy, küçük ve garip aracını Arthur'a yönelterek, "sorunun yapısının beyin yapına kodlanmış olma olasılığı çok yüksek –bu yüzden onu satın almak istiyoruz."

"Neyi, soruyu mu?" dedi Arthur.

"Evet," dedi Ford ve Trillian.

"Çok para karşılığında," dedi Zaphod.

"Hayır, hayır," dedi Frankie, "satın almak istediğimiz şey sadece beynin."

"Ne!"

"Bu fırsatı kim kaçırırdı ki?" diye sordu Benjy.

"Beynini elektronik olarak okuyabileceğinizi söylemiştiniz sanırım," diye itiraz etti Ford.

"Şey evet," dedi Frankie, "ama ilk önce beyni dışarı çıkarmamız gerekiyor. Hazırlanması gerek."

"İşleme tabi tutulmalı," dedi Benjy.

"Küp küp doğranmalı."

"Ben almayayım," diye bağırdı Arthur, sandalyesini devirip dehşet içinde masadan uzaklaşırken.

"Eğer bu sizin için önemliyse," dedi Benjy, makul bir şey söylermiş gibi, "yerine her zaman yenisi koyulabilir."

"Evet, elektronik bir beyin," dedi Frankie, "basit bir tane yeterli olacaktır," dedi Frankie.

"Basit bir taneymiş!" diye feryat etti Arthur.

"Evet," dedi Zaphod yüzünde aniden beliren şeytani bir sırıtmayla, "onu yalnızca *Ne?, Anlamadım* ve *Çay nerede?* demeye programlamanız yeter, kimse farkı anlayamaz."

"Ne?" diye haykırdı Arthur, daha da gerileyerek.

"Bakın, gördünüz mü?" dedi Zaphod ve Trillian'ın o anda yaptığı bir şey yüzünden acıyla uludu.

"Farkı *ben* anlarım," dedi Arthur.

"Hayır anlamazsın," dedi fare Frankie, "anlamamaya programlanmış olacaksın."

Ford kapıya doğru koştu.

"Bakın, üzgünüm, fare dostlar," dedi, "ama anlaşabileceğimizi hiç sanmıyorum."

"Anlaşmak zorunda olduğumuzu düşünmeyi tercih ederim," dedi fareler bir ağızdan ve o anda incecik seslerindeki bütün çekicilik yok oldu. Cam araçları, tiz bir çığlığı andıran hafif bir sesle masadan havalandı ve geri geri yürürken tökezleyerek bir köşeye sıkışmış, hiçbir şey düşünemez haldeki çaresiz Arthur'a doğru ilerlemeye başladı.

Trillian onu kolundan sıkıca tuttu ve Ford'la Zaphod'un açmaya çalıştıkları kapıya doğru sürüklemeye çalıştı, ama Arthur bir ölü kadar ağırdı – kendisine ani bir hava saldırısı düzenleyen kemirgenler tarafından hipnotize edilmiş gibiydi.

Trillian ona haykırdı, ama Arthur sadece boş boş baktı.

Ford ve Zaphod kapıya bir kez daha asılıp açmayı başardılar. Kapının diğer tarafında yalnızca

Magrathea'nın iriyarı ayaktakımı olduğunu varsayabildikleri, çirkin adamlardan oluşan küçük bir güruh vardı. Çirkin olan yalnızca kendileri değildi, yanlarında taşıdıkları tıbbi araç gereçler de güzel görünmekten çok uzaktı. Saldırıya geçtiler.

Yani – Arthur'un kafası kesilip beyni çıkarılacaktı, Trillian ona yardım edemiyordu, onlara göre epey iri ve silah olarak çok daha sağlam donanımlı birkaç haydut Ford ve Zaphod'un üzerine saldırmak üzereydi.

Sonuçta, tam o anda gezegendeki bütün alarmların sağır edici bir gürültüyle çalmaya başlaması çok büyük bir şanstı.

32

"*Acil durum! Acil durum!*" diye haykırıyordu Magrathea'nın dört bir yanındaki sirenler. "*Gezegene düşman gemisi indi. 8A bölümünde silahlı davetsiz misafirler var. Savunma istasyonları, savunma istasyonları.*"

Paramparça olmuş cam araçlarının döküntüleri arasında yatan iki fare öfkeyle etrafı kokluyorlardı.

"Lanet olsun," diye söylendi fare Frankie, "bir kilo sefil Yerküre yaratığı beyni için ne tantana." Parlak pembe gözleri, statik elektrik yüzünden diken diken olmuş güzel, beyaz tüyleriyle sağa sola koşturuyordu.

"Şimdi yapabileceğimiz tek şey," dedi Benjy, çömelip düşünceli düşünceli bıyıklarını sıvazlayarak, "sahte bir soru bulmak ve kulağa inandırıcı gelebilecek bir şeyler uydurmak."

"Zor," dedi Frankie. Düşündü, "'*Sarı ve tehlikeli olan şey nedir?*' nasıl?"

Benjy bunun üzerine kısa bir süre düşündü.

"Hayır, iyi değil," dedi. "Cevaba uymuyor."

Birkaç saniye sessizliğe gömüldüler.

"Pekâlâ," dedi Benjy. "*Altıyı yediyle çarparsan ne çıkar?*"

"Hayır, hayır, fazla harfi harfine ve fazla gerçekçi," dedi Frankie, "bahisçilerin ilgisini uzun süre korumaz."

Tekrar düşündüler.

"İşte sana bir fikir. *İnsan kaç yoldan geçmelidir?*" dedi, sonra Frankie.

"Hah!" dedi Benjy. "İşte bu gerçekten umut vaat edecek bir soruya benziyor." Cümleyi ağzında biraz evirip çevirdi. "Evet," dedi, "bu harika! İnsanı hiçbir anlama bağlı kılmadan kulağa epey anlamlı geliyor. *İnsan kaç yoldan geçmelidir? Kırk*i. Harika, harika, bu onları kandıracaktır. Frankie, bebeğim, paçayı sıyırdık!"

Heyecanla bir seğirtme dansına başladılar.

Yakınlarında, kafalarına ağır tasarım ödülleriyle vurulmuş birkaç çirkin adam yatıyordu.

Bir kilometre ötede dört kişi bir çıkış yolu bulmak için gürültüyle koridorda ilerliyordu. Açık ve geniş bir bilgisayar bölmesine vardılar. Çılgınca çevrelerine bakındılar.

"Sence ne tarafa, Zaphod?" diye sordu Ford.

"Çılgınca atıyorum, ama şu taraftan gidelim derim," dedi Zaphod, bir bilgisayar dizisiyle duvarın arasından sağa doğru koşarak. Diğerleri de tam onu izliyordu ki, havayı yarıp Zaphod'un birkaç santimetre önüne çatırdayarak düşen ve bitişik duvarın küçük bir kısmını yakan enerji yüklü bir Öldürmatik yıldırımı onu durdurdu.

"Tamam, Beeblebrox, olduğun yerde kal. Çevren sarıldı," diye haykırdı güçlü bir ses.

"Polisler!" dedi Zaphod tıslayarak ve topuklarının etrafında dönüp yere çömeldi. "Sen bir tahminde bulunmak ister misin, Ford?"

"Tamam, bu taraftan," dedi Ford. Bunun üzerine iki bilgisayar sırası arasındaki dar yoldan koşmaya başladılar.

Yolun sonunda kalın bir zırh ve uzay elbisesi giymiş bir siluet gördüler. Tehlikeli bir Öldürmatik tabancasını onlara doğru sallıyordu.

"Seni vurmak istemiyoruz, Beeblebrox" diye bağırdı siluet.

"Bana uyar!" diye bağırarak karşılık verdi Zaphod ve iki bilgiişlem ünitesi arasındaki geniş aralığa daldı.

Diğerleri de onu izledi.

"İki kişiler," dedi Trillian. "Köşeye sıkıştık."

Kocaman bir bilgisayar veri bankasıyla duvar arasındaki dar açılı bir köşeye doluştular.

Soluklarını tutup beklediler.

Aniden iki polisin de aynı anda üzerlerine ateş açmasıyla havada enerji şimşekleri çaktı.

"Hey, bize ateş ediyorlar," dedi Arthur, sımsıkı bir top halinde kıvrılıp yere çömelirken. "Bunu yapmak istemediklerini söylememişler miydi."

"Evet, *ben de* öyle söylediklerini sanmıştım," diye ona katıldı Ford.

Zaphod tehlikeye atılarak bir an için başını kaldırdı.

"Hey," dedi, "bizi vurmak istemediğinizi söylemiştiniz!" ve tekrar başını eğdi.

Beklediler.

Bir süre sonra bir ses karşılık verdi. "Polis olmak kolay değil!"

"Ne söyledi?" diye fısıldadı Ford hayretle.

"Polis olmanın kolay olmadığını söyledi."

"İyi de bu kesinlikle onun sorunu, değil mi?"

"Bence de."

Ford onlara seslendi, "Hey, dinleyin! Bize ateş etmeniz bizim için zaten yeterince büyük bir sorun, o yüzden eğer *kendi* sorunlarınızı da bize yüklemekten vazgeçerseniz, duruma bir çare bulmak hepimiz için daha kolay olacak sanırım!"

Bir sessizlik daha, sonra güçlü ses yine duyuldu.

"Şimdi, buraya bak dostum," dedi güçlü ses, "kafası sadece tetiğe basmaya çalışan, alnının ortasına kadar inen dökülmüş saç çizgisi ve küçük domuz gözleriyle çevresine bakınıp iki laf edemeyen bir çift moronla konuşmuyorsun. Bizler, sivil hayatta tanısanız büyük olasılıkla çok seveceğiniz zeki ve yardımsever insanlarız! Ben isimlerini verebileceğim bazı polisler gibi her önüme geleni vurup sonra kılıksız uzay-korucularının takıldığı barlarda böbürlenmem! Ben her önüme geleni vurup sonra saatlerce kız arkadaşıma ağlarım!"

"Ben de roman yazıyorum!" dedi araya giren diğer polis. "ama şimdiye kadar hiçbirini yayınlatmadım, bu yüzden sizi uyarsam iyi olur, sinirlerim *taaa* tepemde!"

Ford'un gözleri yuvalarından fırladı. "Kim bu herifler?" dedi.

"Bilmem," dedi Zaphod, "sanırın ateş etmelerini tercih ederdim."

"Şimdi, uslu uslu gelecek misiniz," diye tekrar bağırdı polislerden biri, "yoksa sizi havaya uçurmamıza izin mi vereceksiniz?"

"Siz hangisini tercih ederdiniz?" diye bağırdı Ford.

Bir milisaniye sonra, Öldürmatik yıldırımları önlerindeki bilgisayar sırasına birbiri ardına çarpmaya ve hava gittikçe ısınmaya başladı.

Yaylım ateşi birkaç saniye daha dayanılmaz bir yoğunlukta sürdü.

Durduğunda, yankılar kesilirken birkaç saniyeliğine sessizliğe yakın anlar yaşandı.

"Hâlâ orada mısınız?" diye seslendi polislerden biri.

"Evet," diye bağırdılar.

"Bunu yapmaktan hiç hoşlanmadık," diye bağırdı diğer polis.

"Anlaşılıyordu," diye bağırdı Ford.

"Şimdi, beni dinle, Beeblebrox, dikkatle dinlesen iyi edersin!"

"Neden?" diye bağırarak karşılık verdi Zaphod.

"Çünkü," diye bağırdı polis, "sözlerim çok akıllıca, hayli ilginç ve insancıl olacak! Şimdi, teslim olur ve sizi biraz pataklamamıza izin verirsiniz –çok değil tabii ki, çünkü gereksiz şiddete son derece karşıyız– ya da bu gezegeni ve belki yolda gördüğümüz bir ikisini daha havaya uçururuz!"

"Ama bu çılgınlık!" diye haykırdı Trillian. "Bunu yapamazsınız!"

"Öyle bir yaparız ki," diye bağırdı polis, "yapamaz mıyız?" diye sordu diğerine.

"Şey evet, hiç şüphesiz yapmalıyız," diye karşılık verdi diğeri.

"Ama neden?" diye sordu Trillian.

"Çünkü duyarlılık ve onun gibi değerler hakkında her şeyi bilen, aydın ve hoşgörülü bir po-

lis olsan bile yapmak zorunda olduğun birtakım şeyler vardır!"

"Ben bu heriflere inanmıyorum," diye mırıldandı Ford, kafasını sallayarak.

"Biraz daha ateş edelim mi?" diye bağırdı polislerden biri diğerine.

"Elbette, neden olmasın?"

Bir yaylım ateşi daha açtılar.

Isı ve gürültü gerçekdışı boyuttaydı. Ardına gizlendikleri bilgisayar sırası yavaş yavaş parçalanmaya başlıyordu. Önü neredeyse tamamen eriyip gitmişti ve yoğun metal eriyiği çömeldikleri yere doğru kıvrılarak akıyordu. Birbirlerine sokulup geriliediler ve sonlarını beklediler.

33

Ama sonları gelmedi, en azından o anda.

Yaylım ateşi birden kesildi ve arkasından gelen ani sessizlik birkaç garip uğultu ve gümbürtüyle noktalandı.

Dördü birbirlerine baktılar.

"Ne oldu?" dedi Arthur.

"Durdular," dedi Zaphod, omuzlarını silkerek.

"Neden?"

"Bilmem, gidip sormak ister misin?"

"Hayır."

Beklediler.

"Kimse yok mu?" diye seslendi Ford.

Cevap gelmedi.

"Bu garip."

"Belki de bir tuzaktır."

"Kafaları o kadar çalışmaz."

"O gümbürtüler neydi?"

"Bilmem."

Birkaç saniye daha beklediler.

"Pekâlâ," dedi Ford, "gidip bir bakacağım."

Diğerlerine bir göz attı.

"Kimse *hayır gidemezsin, bırak yerine ben gideyim*, demeyecek mi?"

Hepsi hayır anlamında kafa salladı.

"Pekâlâ," dedi ve ayağa kalktı.

Bir an hiçbir şey olmadı.

Sonra, bir iki saniye daha hiçbir şey olmamaya devam etti. Ford yanmakta olan bilgisayardan büyük dalgalar halinde yükselen yoğun dumanın arasından dikkatle baktı.

Dikkatli bir şekilde açığa çıktı.

Hâlâ hiçbir şey olmuyordu.

Yirmi metre ötede, dumanın ardında uzay giysili polislerden birini belli belirsiz seçebiliyordu. Yerde buruşuk bir yığın halinde yatıyordu. Diğer yöne doğru yirmi metre ötedeyse ikinci adam yatıyordu. Ortalıkta başka hiç kimse görünmüyordu.

Bu Ford'a çok tuhaf geldi.

Ağır ve ürkek adımlarla ilkine doğru yürüdü. Yaklaştığında adamın bedeninin güven verici bir hareketsizlik içinde yattığını gördü. Adamın yanına ulaşıp gevşek parmaklarından sallanan Öldürmatik tabancasına ayağını koyduğunda da adam güven verici bir hareketsizlik içinde yatmaya devam etti.

Eğildi ve hiçbir dirençle karşılaşmadan tabancayı çekip aldı.

Polis ölmüştü besbelli.

Hızlı bir inceleme, onun Blagulon Kappa'dan olduğunu ortaya koydu – o metan soluyan bir canlı türüydü ve Magrathea'nın yoğunluğu dü-

şük oksijenli atmosferinde hayatta kalmak için uzay giysisine ihtiyacı vardı.

Görünüşe bakılırsa, sırt çantasında taşıdığı minik yaşam destek sistemi bilgisayarı beklenmedik bir şekilde havaya uçmuştu.

Büyük bir şaşkınlık içindeki Ford bilgisayarın sağını solunu dürtükledi. Bu minyatür giysi bilgisayarları genelde gemideki ana bilgisayarın tam bir kopyasıydı ve ana makineye etha-altı aracılığıyla doğrudan bağlıydılar. Böyle bir sistem, bütün bağlantılarda bir arıza oluşması durumu dışında –ki bu o ana dek hiç duyulmamıştı– her koşulda çalışırdı.

Aceleyle yüzükoyun yatan diğer adamın yanına gitti ve aynı olanaksız şeyin tahminen aynı anda onun da başına geldiğini gördü.

Gelip bakmaları için diğerlerini de çağırdı. Geldiler ve onun şaşkınlığını paylaştılar, ama merakını değil.

"Haydi şu delikten bir an önce çıkalım," dedi Zaphod. "Aramam gereken şey her neyse, buradaysa bile onu istemiyorum." İkinci Öldürmatik tabancasını kaptı, kimseye zararı olmayan bir muhasebe bilgisayarını havaya uçurdu ve koşarak koridora daldığında diğerleri de onu izledi. Zaphod az daha onları birkaç metre ötede bekleyen bir havamobilini de havaya uçuracaktı.

Havamobil boştu, ama Arthur onun Slartibartfast'ınki olduğunu anladı.

Dağınık kontrol paneline bir not iliştirilmişti. Notta kumanda düğmelerinden birine işaret eden bir ok vardı.

Büyük olasılıkla basılacak en iyi düğme bu, yazıyordu notta.

Havamobil onları çelik tünellerden R 17'den daha büyük bir hızla geçirip başka bir kasvetli sabah alacakaranlığının pençesindeki yüzeye çıkardı. Soluk gri ışıklar karada adeta pıhtılaşıyordu.

R bir hız birimidir, ki beden ve akıl sağlığına uygun olacak ve diyelim beş dakikadan çok gecikmeyeceğiniz makul bir yolculuk hızı olarak tanımlanmıştır. İşte bu nedenle, koşullara göre neredeyse sonsuz değişken bir rakam olduğu açıktır, çünkü ilk iki çarpan yalnızca hızın mutlak olarak alınmasına değil, üçüncü çarpanın bilinirliğine göre de değişmektedir. Sakin bir şekilde ele alınmadığı takdirde, denklem büyük bir stres, ülser, hatta ölümle sonuçlanabilir.

R17 sabit bir hız değildir, ama çok çok hızlı olduğu ortadadır.

R17 ve üzerindeki hızlarda ilerleyen havamobil onları *Altın Kalp*'in yanına bıraktı. Gemi, donmuş yüzeyin üzerinde beyazlatılmış bir kemik gibi bütün yalınlığıyla duruyordu. Onları indirmesinin ardından havamobil kendine ait önemli işlerine devam etmek üzere hızla geldikleri yöne döndü.

Dördü de tir tir titreyerek gemiye baktı.

Yanında bir gemi daha vardı.

Köpekbalığını andıran, yusyuvarlak bir Blagulon Kappa polis gemisiydi bu. Kurşuni yeşil renkteydi, farklı boylarda ve düşmanlık derecelerinde siyah harfler vardı üzerinde. Harfler, okuma zahmetinde bulunanlara, geminin nereden geldiği, polis teşkilatının hangi bölümünde görevli olduğu ve güç girişlerinin nerelerden yapılması gerektiği konusunda bilgi veriyordu.

Polis gemisi, iki kişilik mürettebatı o sırada yerin birkaç kilometre altındaki duman dolu bir bölmede boğulmuş yatıyor olsa da, olağandışı bir karanlık ve sessizlik içindeydi. Bu, açıklaması ya da tanımlaması olanaksız olan, şu tuhaf şeylerden biriydi, ama insan bu geminin tamamen ölü olduğunu hissedebiliyordu.

Ford bunu hissedebiliyordu ve bunu son derece gizemli buldu – görünen o ki bir gemi ve iki polis memuru aynı anda ölmüştü. Onun bildiği Evrende böyle şeyler olmazdı.

Diğer üçü de bunu hissedebiliyordu, ama onlar acı soğuğu daha fazla hissettiklerinden gittikçe daha da ağırlaşan bir meraksızlık nöbetine tutularak aceleyle *Altın Kalp*'e girdiler.

Ford dışarıda kalmayı sürdürdü ve sonra Blagulon gemisini incelemeye gitti. Yürürken, soğuk toprakta yüzükoyun yatan, hareketsiz bir metal nesneye takılıp düşüyordu az kalsın.

"Marvin!" diye haykırdı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Kendini sakın benim farkıma varmak zorundaymış gibi hissetme, lütfen," dedi robot boğuk bir sesle.

"Peki, ama nasılsın metal adam?" dedi Ford.

"Büyük bir bunalımdayım."

"Neden?"

"Bilmiyorum ki," dedi Marvin, "orada hiç bulunmadım."

"Neden," dedi Ford, onun yanına çömelip soğuktan titreyerek, sonra "neden yerde yüzüstü yatıyorsun?" diye ekledi.

"Bu çok etkili bir perişan olma yöntemi," dedi Marvin. "Benimle konuşmak istiyormuşsun gibi davranma, benden nefret ettiğini biliyorum."

"Hayır, etmiyorum."

"Evet ediyorsun, herkes eder. Bu Evrenin bir parçası. Birinin benden nefret etmeye başlaması için onunla konuşmam yeterli. Robotlar bile nefret eder benden. Eğer beni görmezden gelirsen, sanırım buradan çekip gidebilirim."

Ayağa kalktı ve azimle diğer yöne döndü.

"Bu gemi benden nefret etti," dedi hüzünlü bir sesle, polis gemisini işaret ederek.

"Bu gemi mi?" dedi Ford ani bir heyecanla. "Ona ne oldu? Biliyor musun?"

"Benden nefret etti, çünkü onunla konuştum."

"Onunla *konuştun* mu?" dedi Ford bağırarak. "Onunla konuştum da ne demek oluyor?"

"Basit. Çok sıkıldım ve bunaldım. Gidip kendimi onun dışındaki bilgisayar girişine bağladım. Sonra bilgisayarla uzun uzun konuştum, ona kendi Evren görüşümü anlattım," dedi Marvin.

"Sonra ne oldu?" diye üsteledi Ford.

"İntihar etti," dedi Marvin ve huysuz huysuz yürüyerek *Altın Kalp*'e döndü.

35

O gece, *Altın Kalp* kendisiyle Atbaşlı Nebula arasına birkaç ışık yılı koymakla meşgulken, Zaphod köprüdeki küçük palmiyenin altında tembel tembel uzanmış sert Pan Galaktik Gargara Bombalarıyla beyinlerini kendilerine getirmeye çalışıyor; Ford ve Trillian bir köşede oturmuş hayatı ve hayat meselelerini tartışıyorlardı. Arthur'sa Ford'un *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni gözden geçirmek üzere yatağa girmişti. Madem burada

yaşamak zorundayım, diye mantık yürütmüştü, burayla ilgili bir şeyler öğrenmeye başlasam iyi olacak.

Şu maddeyle karşılaştı.

"Belli başlı her galaktik uygarlığın tarihi üç ayrı ve fark edilebilir aşamadan geçme eğilimindedir. Bu aşamalar Hayatta Kalma, Sorgulama ve İncelikli Düşünmedir; bir başka deyişle Nasıl, Neden ve Nerede aşamaları olarak da bilinirler.

"Örneğin, ilk aşama Nasıl Yiyebiliriz? *sorusuyla, ikinci aşama* Neden Yiyoruz? *sorusuyla, üçüncü aşamaysa* Öğle Yemeğini Nerede Yiyelim? *sorusuyla tanımlanmaktadır."*

Daha fazla ilerleyemeden geminin iç haberleşme sistemi bir vızıltıyla canlandı.

"Hey, Dünyalı? Aç mısın, evlat?" dedi Zaphod'un sesi.

"Şey, evet, biraz acıktım sanırım," dedi Arthur.

"Pekâlâ bebek, öyleyse sıkı tutun," dedi Zaphod. "Evrenin Sonundaki Restoran'a gidip bir şeyler atıştıracağız."

Douglas Adams arşivlerinde yer alan orijinal kaynaklardan örnekler

DON'T
PANIC

DON'T
PANIC

DON'T
PANIC

Pan Science Fiction

FOR PUBLICATION OCTOBER 12th 1979

THE HITCH HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY

DOUGLAS ADAMS

Science Fiction
A PAN ORIGINAL

PEOPLE OF EARTH, YOUR ATTENTION PLEASE. THIS IS PROSTETNIC VOGON JELTZ OF THE GALACTIC HYPERSPACE PLANNING COUNCIL. PLANS FOR THE DEVELOPMENT OF THE OUTLYING REGIONS OF THE GALAXY REQUIRE THE BUILDING OF A HYPERSPATIAL EXPRESS ROUTE THROUGH YOUR STAR SYSTEM, AND REGRETTABLY YOUR PLANET IS SCHEDULED FOR DEMOLITION. THE PROCESS WILL TAKE SLIGHTLY LESS THAN TWO OF YOUR EARTH MINUTES. THANK YOU.'

So that was it then. Earth didn't fit in with the Galactic Hyperspace Planning Council's plans. Fortunately for the more eccentric reaches of the Science Fiction readership, however, there was one survivor from all of humanity, Arthur Dent, who escaped the cosmic-size wrath his alien friend Ford Prefect to turn the galaxy with the help of a remarkable book, a book more popular than the *Celestial Home Care Omnibus*, cheaper than the *Encyclopaedia Galactica*, yes it's . . .

'THE HITCH HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY is a wholly remarkable book. It has been compiled many timeswer many years and under many different editorships. It contains contributions from countless numbers of travellers and researchers.

The introduction begins like this:

"Space," it says, "is big. Really big. You just won't believe how vastly, hugely, mindbogglingly big it is. I mean you may think that it's a long way down the road to the chemist, but that's just peanuts to space. Listen . . ." and so on . . .

(After a while the style settles down a bit and it begins to tell you things you really need to know, like the fact that the fabulously beautiful planet Bethselamin is never go worried about the cumulative erosion caused by too billion visiting tourists a year that they are forbidden between the crystal you eat and the peanuts you excrete whilst on it, the planet is completely covered three feet bodyweight when you leave, so every time you go to the brewery there it is readily impossible to get a receipt.)

The Hitch Hiker's Guide To The Galaxy *began as a radio series and has been produced as a live entertainment at the ICA by Ken Campbell's Science Fiction Theatre of Liverpool. Now it is a paperback and hereafter anything, literally anything, is possible*

ALL PRICES QUOTED ARE PROVISIONAL AND MAY BE SUBJECT TO CHANGE

Pan Books Ltd Cavaye Place London SW10 9PG Telephone 01 373 6070 Cables Pandition London SW10

Otostopçunun Galaksi Rehberi'nin
ilk basın bülteni

Real'y entertaining and fun.

John Cleese.

Much funnier than anything John Cleese has ever written.

Terry Jones.

I know for a fact that John Cleese hasn't read it.

Graham Chapman.

Who is John Cleese?

Eric Idle.

Really entertaining and fun.

Michael Palin.

Monty Python ekibinden daktilo edilmiş alıntılar

The Golden Pan Award

On 12 January 1984 Douglas Adams [illegible] - at 31 - the youngest author to receive a Golden PAN for THE HITCH HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY which is also the first PAN Original title to reach sales of one million copies.

* * * * * *

The idea for THE HITCH HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY first came to Douglas Adams some years ago while hitch-hiking around Europe using a copy of the PAN Hitch-Hiker's Guide to Europe. Drinking the local wine and gazing up at the stars in a camp site, he conceived the idea of a HITCH HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY. The idea lay dormant until Simon Brett, who was the producer of the Radio 4 series, called Douglas and asked if he could write a comedy science fiction drama for radio ...

* * * * * *

* The radio series was first produced on Radio 4 in March 1978 attracting a large cult following. It has been repeated numerous times since.

* THE HITCH HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY was published by PAN in October 1979. It went straight to Number 1 in the bestseller lists and appeared in the list for a total of 46 weeks.

* The Restaurant at the End of the Universe, the sequel to THE HITCH HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY, was published a year later in [illegible] 1980. It was Number 1 for 3 weeks and in the bestseller lists for 19 weeks. Sales now stand at over three quarters of a million copies.

* Life, the Universe and Everything was published in August 1982. It was Number 1 for 7 weeks and in the bestseller lists for 15 weeks. Sales to date are fast approaching three quarters of a million copies.

Pan Books Ltd., Cavaye Place, London, SW10 9PG
Telephone: 01-373 6070 Cables: Pandom London SW10

/2 ....

The Golden Pan ödülü basın bülteni

* So Long, and Thanks for the Fish - the fourth book, will be published by PAN in hardback in November 1984

* There have been three stage shows based on THE HITCH HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY, two produced by Ken Campbell at the ICA and The Rainbow Theatre and one produced by Theatre Clwyd.

* The 6-part TV series of THE HITCH HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY was shown originally on BBC 2 in January 1981 and repeated almost immediately on BBC 1.

* There have been two successful LPs based on the books.

* A major film, scripted by Douglas Adams, is in development in America.

* The Meaning of Liff by Douglas Adams and John Lloyd, published in November 1983, is currently at Number 5 in the bestseller lists where it has been since publication. The Meaning of Liff was one of PAN's bestselling titles over Christmas and has already sold well over 100,000 copies.

/contd ....

Reviews for THE HITCH HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY were ecstatic:

"It is indispensable reading for mental hitch-hikers who want to thumb a lift out of the ruts of orthodox thought. Douglas Adams is not the first man to write intelligent science fiction. But he is only the second to write science fiction that is very intelligently amusing, or very amusingly intelligent. The first, of course, was Kurt Vonnegut." Peter Lewis - The Daily Mail

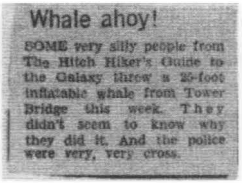
"I shied away from THE HITCH-HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY simply because it was so heartily and indiscriminately recommended. But having succumbed, I am half way through it again. There have been hundreds of dismal attempts at a funny Science Fiction novel, but this is the only one which comes off." John Kenyon, choosing THE HITCH HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY as his book of the year in The Observer, 1979

"It is funny and funny in every way ... it is the sort of humour which crops up from time to time and immediately finds its own level, its own audience." Gillian Reynolds - The Daily Telegraph

"Douglas Adams has a dry, wry sense of humour which acts as a perfect foil to the madness of his imagination ... I approve." Richard Cox - Critics Forum

"It's humour is cool and downbeat and it appeals unashamedly to those of us who feel that life is too short to be taken seriously" Observer Colour Magazine

"A modern fairy-story, a parable, a masterpiece of comedy." Television Today

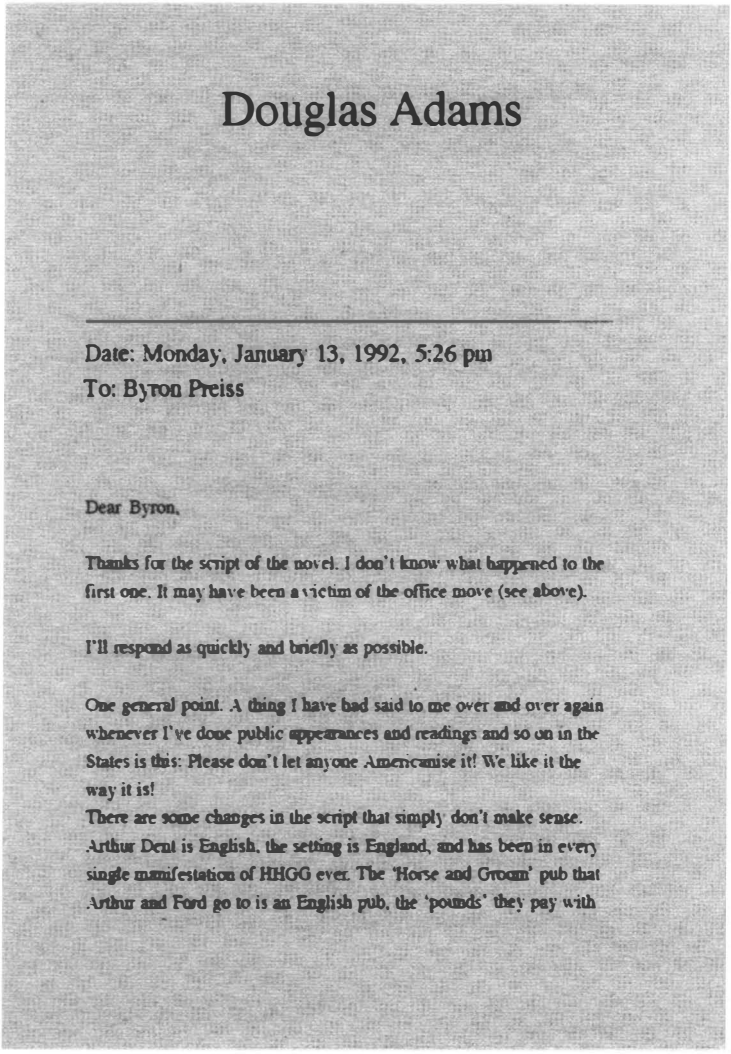
Whale ahoy!

SOME very silly people from The Hitch Hiker's Guide to the Galaxy threw a 25-foot inflatable whale from Tower Bridge this week. They didn't seem to know why they did it. And the police were very, very cross.

Douglas Adams, left, author of "The Hitch-Hiker's Guide to the Galaxy" (Pan, 80p), at a signing session at the Forbidden Planet Bookshop with the manager, Nick Landau.

Otostopçunun Galaksi Rehberi
tanıtım küpürleri

Douglas Adams

Date: Monday, January 13, 1992, 5:26 pm
To: Byron Preiss

Dear Byron,

Thanks for the script of the novel. I don't know what happened to the first one. It may have been a victim of the office move (see above).

I'll respond as quickly and briefly as possible.

One general point. A thing I have had said to me over and over again whenever I've done public appearances and readings and so on in the States is this: Please don't let anyone Americanise it! We like it the way it is!
There are some changes in the script that simply don't make sense. Arthur Dent is English, the setting is England, and has been in every single manifestation of HHGG ever. The 'Horse and Groom' pub that Arthur and Ford go to is an English pub, the 'pounds' they pay with

Douglas Adams'ın
Amerika Birleşik Devletleri'ndeki
editörü Byron Preiss'e gönderdiği faks

are English (but make it twenty pounds rather than five – inflation) So why suddenly 'Newark' instead of 'Rickmansworth'? And 'Bloomingdales' instead of 'Marks & Spencer'? The fact that Rickmansworth is not within the continental United States doesn't mean that it doesn't exist! American audiences do not need to feel disturbed by the notion that places do exist outside the US or that people might suddenly refer to them in works of fiction. You wouldn't, presumably, replace Ursa Minor Beta with 'Des Moines'. There is no Bloomingdales in England, and Bloomingdales is not a generic term for large department stores. If you feel that referring to 'Marks & Spencer' might seriously freak out Americans because they haven't heard of it (or because Marks and Spencer owns Brooks Brothers) we could either put warning stickers on the cover ("The text of this book contains references to places and institutions outside the continental United States and may cause offence to people who haven't heard of them") or you could, I suppose, put 'Harrods', which most people will have heard of. Or we could even take the appalling risk of just recklessly mentioning things that people won't have heard of and see if they survive the experience. They probably will – when people are born they haven't heard of anything or anywhere, but seem to get through the first few years of their lives without ill-effects.

Another point is something I'm less concerned about, but which I thought I'd mention and then leave to your judgment. You've replaced the joke about 'digital watches' with a reference to 'cellular phones' instead. Obviously, I understand that this is an attempt to update the joke, but there are two points to raise in defence of the original. One is that it's a very, very well known line in Hitch Hiker, and one that is

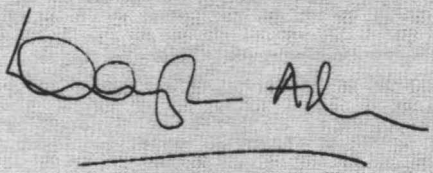
constantly quoted back at me on both sides of the Atlantic, but the other is that there is something inherently ridiculous about digital watches, and not about cellular phones. Now this is obviously a matter of opinion, but I think it's worth explaining. Digital watches came along at a time that, in other areas, we were trying to find ways of translating purely numeric data into graphic form so that the information leapt easily to the eye. For instance, we noticed that pie charts and bar graphs often told us more about the relationships between things than tables of numbers did. So we worked hard to make our computers capable of translating numbers into graphic displays. At the same time, we each had the world's most perfect pie chart machines strapped to our wrists, which we could read at a glance, and we suddenly got terribly excited at the idea of translating them *back* into numeric data, simply because we suddenly had the technology to do it. We all know, really, that is a lot more instantly meaningful to us than "15:39". So digital watches were mere technological toys rather than significant improvements on anything than went before. I don't happen to think that that's true of cellular comms technology. So that's why I think that digital watches (which people do still wear) are inherently ridiculous, whereas cell phones are steps along the way to more universal communications. They may seem clumsy and old-fashioned in twenty years time (in the same way that wind-up gramophones are now) because they will have been replaced by far more sophisticated pieces of technology that can do the job better, but they will not, I think, seem inherently ridiculous.

'Disused lavatory' has been changed to 'unused lavatory' and I'm not sure why. To me 'unused' suggests that something is new and unsullied, whereas 'disused' suggests that it has fallen into disuse and might therefore be in a derelict state, which is what I meant.

I'd be careful of underlining jokes. For instance, there's a line that ends 'which is odd, because on the whole it wasn't the small green pieces of paper that were unhappy.' All I'm saying there is that the banknotes were not the things that were unhappy. Not that they were positively *happy*. The point is that the banknotes are actually completely irrelevant. It isn't their problem. So I'm not sure about having the queen grinning broadly on the notes. (Incidentally, I noticed a few years ago, when we still had £1 notes, that the Queen looked very severe on £1 notes, less severe on five pound notes, and so on, all the way up to £50 notes. If you had a £50 the queen smiled at you very broadly). Another thing to think about here is this: this opening section is about Earth as a whole rather than England, so given that dollars are still the most widely recognised currency on Earth, it makes quite good sense to show a greenback. Also dollars don't change. English notes are always being redesigned the whole time as they get to be worth less and less.

One other thing. I'd rather have characters say 'What do you mean?' rather than 'Whadd'ya mean?' which I would never, ever write myself, even if you held me down on a table and threatened me with hot skewers.

Otherwise it looks pretty good. Obviously there are things I miss (like the last part of the Babel Fish exposition), but I realise that there's only a limited space on the page and something's got to go. Anybody who wants the complete text can get the regular book as well!

cc Ed Victor

